ကျိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်၏

ဝိနတ္ထပကာသနီ

အကျဉ်းနှင့်

ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံ

ဆန်းညွန့်ဦး ဦးလှခင် နှင့် ပန်းချီ ဦးစန်းလှိုင် တို့ ပြုစုရေးဆွဲပူဇော်ကြပါသည်။

ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်း

(ရာဟုလာအမှုပေးခန်းအထိ)

၂၀၄၁၂

ရွှေတောင်မြို့

ကျီးသဲလေးထပ်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏

နေတ္တိပကာသနီ

(အကျဉ်းချုပ်)

ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံ

ပထမပိုင်း နှင့် ဒုတိယပိုင်း

ဆရာတော်ဘုရား၏ မူရင်းအရေးအသားအဘိုင်းတွင် လိုရင်းကိုချဉ်း၍
အကျဉ်းပြုတင်ပြထားပါသည်၊

**ဆန်းညွန့်ဦး ဦးလှခင် နှင့် ပန်းချီ ဦးစန်းလှိုင်တို့
ပြုစုပူဇော်ကြသည်။**

ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၂၅ ခုနှစ်၊ ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်

နိဒါန်း

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

ကျီးသဲ လေးထပ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးသည် ''ဇိနတ္ထပကာသနီ''တည်းဟူသော ဗုဒ္ဓဖြစ်စဉ် ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကို လူတိုင်းဖတ်ရှုနိုင်စေရန် မြန်မာဘာသာ အလင်္ကာဆင်၍ သာယာချောမွေ့စွာ စီစဉ်ရေးသားခဲ့ပေသည်။

၁၉၅၀–၅၁ ခုနှစ် ကာလက တက္ကသိုလ် ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းပြီး လေးပိုင်းခွဲ၍ သင်ကြားစေခဲ့သည်။

ဤမျှပြည့်စုံ ကောင်းမွန်သော ''ဇိနတ္ထပကာသနီ'' ဗုဒ္ဓဝင်ကျမ်းကြီးမှာ စာမျက်နှာ ၈၀၀ ကျော်မျှ ကျမ်းကြီးကျမ်းခန့်အဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိနေရာ၊ လူငယ်များကို မဆိုထားဘိ၊ သာမန်လူသားတို့ပင် အလှမ်းကွာဝေးလျက်ရှိနေကြရပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော သားကောင်း သမီးကောင်းကလေးများဖြစ်လာကြစေရန် ရည်သန်၍ ယနေ့ခေတ် လူငယ်များသာမက၊ နှောင်းခေတ်လူငယ်များအကျိုးအတွက်ပါ မျှော်ကိုး၍ ဇိနတ္ထပကာသနီ ကျမ်းရင်းကြီးမှ ဆရာတော်၏ အရေးအသားအတိုင်းတွင် လိုရင်းကို ချဉ်း၍ အကျဉ်းပြုပြီး၊ ပန်းချီ သရုပ်ဖော်ပုံများနှင့် ပြုစုတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ ၁၃၄၇ ခု တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၅ ရက်၊ ၁၉၈၆ ခု မတ်လ ၃၀ ရက်၊ (တနင်္ဂနွေနေ့)၊ ည ၉ နာရီမှစ၍ ဆရာတော်၏ အရေး အသားအတိုင်းတွင် လိုရင်းကို ယူ၍ အကျဉ်းပြုကာ စာသားနှင့်ပန်းချီတို့ ဟပ်မိစေရန် ပုံစံချကာပြုခဲ့ပါသည်။

ဤသို့ပင် တစ်စတစ်စ ပြုစုရင်းက ၁၉၈၉ ခု ကုန်လုနီးတွင် ပန်းချီဆရာကြီး ဦးစန်းလှိုင်နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရာ၊ ဦးစန်းလှိုင်သည် လစဉ်ထုတ် မဂ္ဂဇင်း စာစောင်များအတွက် အလုပ်မအားလပ်သည့်ကြားမှပင် စိတ်စေတနာ ထက်သန်စွာဖြင့် ရေးဆွဲပူဇော်ရန်သဘောတူညီပြီး နှစ်ဦးညှိနှိုင်းကာ ဆက်လက်ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရင်းဤသို့သော ဇိနတ္ထပကာသနီအကျဉ်း (ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံ) ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်းကို ပြီးစီးအောင်မြင်ခဲ့ပါသတည်း။

ဤ''ဇိနတ္ထပကာသနီ''ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံကိုဖတ်ရှုကြရပြီး၊ ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်းရင်းကို တစ်ဆင့်တက် လှမ်းနိုင်ကြပါစေသတည်း။

* * * *

၁။ ဂေါတမဘုရားလောင်း၊ ဘုရားဆုပန်ခန်း၊

စိတ်အကြံက ခုနစ်သင်္ချေ

ငါတို့ဂေါတမ ဘုရား အလောင်းတော်သည်—

"စိန္တိတံ သတ္တသင်္ချေယျ၊
နဝ သင်္ချေယျ ဝါစကံ၊
ကာယဝါစံ စတုရာတံ၊
ဗုဒ္ဓတ္တ သမုပါဂမိ"
ဟူသော ပါဠိနှင့်အညီ—

ခုနစ်သင်္ချေအတွင်း၌ ပွင့်တော်မူကုန်သော ဘုရားရှင်တို့ကို ဖူးမြင်တွေ့ကြုံရသဖြင့် ဘုရားဖြစ်ချင်သော စိတ်တော်ရှိလျှ၍ ''စသပါရမီပါ၊ လိုသော ပဋိဘာဂ''တို့ကို တစ်စတစ်စ ဖြည့်တော်မူလေသည်၊

နှုတ်ဖော်စိတ်ပါ ဆုပန်သည်က ကိုးသင်္ချေ

ထိုနောက် ကိုးသင်္ချေ ထက်၌ ပွင့်တော်မူကြကုန်သော သုံးသိန်း ရှစ်သောင်း ခုနစ်ထောင်ကုန်သော ဘုရားရှင်တို့နှင့် တွေ့ကြုံပြန်လျှင်လည်း ''နောင်သောအခါ ငါလည်း ထိုသို့ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်စေသော'' ဟု နှုတ်ဖော်စိတ်ပါ ပတ္ထနာ၍ ''သုဝမဓာ ရှင်ရစေသ''တဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်၊

ပါရမီဖြည့်သည်က လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း၊

ထိုမှတစ်ဖန် လေးသင်္ချေနှင့်ကမ္ဘာတစ်သိန်း ထက်၌ ပွင့်တော်မူကြကုန်သော နှစ်ကျိပ်ခုနစ်ဆူသော ဘုရားရှင်တို့တွင် ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားမှစ၍ နိယတ ဗျာဒိတ်ကို ခံရလျက် ဗောဓိသမ္ဘာရ အစုပေါင်းကို ဖြည့်တော်မူကာ အစဉ်လာသဖြင့် ဤကမ္ဘာဝယ် သုံးဆယ့်ငါး ဇာတ်ဖြစ်တော်မူ၍ ဆောက်ဦ ရင့်မာသဖြင့် ဝေဿန္တရာမင်း၏အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူသည်၊

ဘုရားဆုပန်ခန်း

၂။ ဘုရားလောင်းနတ်သား ပဋိသန္ဓေယူခြင်း

ထိုဝေဿန္တရာမင်းအဖြစ်မှ စုတေလေသော်၊ တုသိတာနတ်ပြည်ဝယ် သေတကေတု အမည်ရှိသော နတ်မင်းဖြစ်၍ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားနေ တော်မူသည်တွင် သိကြား၊ သုယာမ၊ သန္တုသိတ၊ သုနိမ္မိတ၊ ဝသဝတ္တီ၊ မဟာဗြဟ္မာအပေါင်းတို့သည် အလောင်းတော်နတ်သားကို "အလောင်းတော်နတ်သား - ဘုရားဖြစ်ချိန်တန်ပါပြီ" ဟု တောင်းပန်ကြကုန်၏။

၃။ ကြည့်ခြင်းကြီး ငါးပါးကိုမြင်ခြင်း

ထိုသို့တောင်းပန်ကြကုန်သော်၊ အလောင်းတော်နတ်သားလည်း ဝန်ခံတော်မမူဦးဘဲ ကြည့်ခြင်းကြီး ငါးပါး တို့ကို ကြည့်တော်မူ၏။

၁။ လူတို့၏အသက် တစ်သိန်းတန်းမှ တစ်ရာတန်း တိုင်ရုံသော "ကာလ" သည်သာ ဘုရားဖြစ်ထိုက်သောအခါဖြစ်သည်။ ယခုလည်း လူတို့၏အသက် တစ်ရာရှည်သောအခါဖြစ်၍ ဘုရားဖြစ်ခြင်းငှာသင့်သည်။

၂။ ပွင့်ရာဒိပလည်း ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းသည်သာ ဘုရားမြတ်စွာတို့ ပွင့်ရာ "ဒိပ" ဖြစ်သည်။

၃။ ထိုကျွန်းတွင်မှလည်း မဇ္ဈိမဒေသ "ဌာန" သာလျှင် ဘုရားတကာတို့ ပွင့်ရာ "အရပ်" ဖြစ်သည်။

၄။ လူမျိုးလေးပါးတို့တွင်လည်း "မင်းမျိုး" သာလျှင် လွန်စွာသင့်မြတ်ချေသည်။ သက္ကတိုင်း ကပိလဝတ်ပြည်ကိုအစိုးရသော သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးသည် "ခတ္တိယမင်း" အစစ် ဖြစ်ပေသည်။

၅။ ထိုမင်း၏မိဖုရားသည်လည်း လော်လည်ခြင်းငါးပါး၊ မာန်မူခြင်းကိုးပါး၊ အယုတ်တရားတို့မှ ကင်းလျက် မကျိုးမပျက်သော ပဉ္စမ (ငါးပါးသီလ) ရှိရကား ငါ့အမိဖြစ်ခြင်း ငှာထိုက်သည်၊ အာယုပရိစ္ဆေဒ (အသက်တမ်း) သည် ဆယ်လ၏အထက်၌ ခုနစ်ရက်သာ ကြွင်းတော့သည် ဟု ကြည့်ရှုတော်မူ၍ ပြည့်စုံစွာမြင်လေလျှင် "ကောင်းပြီ" ဟု ဝန်ခံတော်မူပြီးမှ သိရီသုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏မိဖုရားခေါင် တောင်ညာဒေဝီဖြစ်သော သိရီမဟာမာယာ မိဖုရားကြီး၏ ဝမ်းကြာတိုက်၌ (၆၇ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့်၊ ကြာသပတေးနေ့) သန်းခေါင်ယံအချိန်တွင် သန္ဓေယူတော်မူသည်။

ထိုသို့သန္ဓေယူရာ သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ထင်ကုန်သည်။

မယ်တော်မာယာ အိပ်မက်ခန်း

မယ်တော်မာယာ၌ ကြီးစွာသောအိပ်မက်ကိုမြင်မက်သည်။ အိပ်မက်ကား-စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးလေးယောက်တို့သည် အိပ်ရာ သလွန်နှင့်တကွ ချီ၍ ဟိမဝန္တာ ဆေးဒန်း မြင်းသီလာ ကျောက်ဖြာ အပြင် အင်ကြင်ပင်ကြီး အောက်၌ ချထား၏။ နတ်မိဖုရားလေးဦးတို့သည် သီတာ နဝရတ်ရေတို့ကို ချိုးစေပြီးလျှင် နတ်တို့၏ပန်းနံ့သာ တန်ဆာကိုဆင်ယင်လျက် ငွေဂတောင် ကွတ်ထက်ရှိသော ရွှေဗိမာန်၌ အိပ်စေပြန်၏။

ထိုအခါ ငွေသာခွါတောင်သို့ (ဖြူဆွတ်) သောဆင်ပြောင် ရတနာသည် မြောက်အရပ်မှလာ၍ မာယာမိဖုရား၏ လက်ယာ နံပါးကို လှစ်၍ ဝင်သည်ဟု မြင်မက်တော်မူ၏။

၄။ ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်တော်မူခြင်း

ယင်းသို့ သန္ဓေတည်နေတော်မူ၍ ဆယ်လစေ့သော် မယ်တော် ခမည်းတော်ဘုံ၏နေရာ ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားလိုသော ဆန္ဒဖြစ်၍ သိရိ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား ကြားလျှောက်လေရာ၊ ဒေဝဒဟ ပြည် နှင့် ကပိလဝတ်ပြည်၏အကြား ငါးယူဇနာရှိသောအရပ်ကို ခင်းကျင်းပြုပြင် တန်ဆာဆင်၍ ရွှေထမ်းစင်စီးပြီးလျှင် ထွက်စေတော်မူ၏။

ယင်းသို့ထွက်ကြ၍ ကပိလဝတ်ပြည်နှင့် ဒေဝဒဟပြည်၏အကြား လုမ္ဗိနီအင်ကြင်းတောသို့အရောက် ပင်လုံးကျွတ်ပွင့်လျက် တင့်တယ်သော အင်ကြင်းပင်စည်ကို မြင်တော်မူလျှင် ပျော်ရွှင်ဝင်နား ကစားမြူးထူး လိုသော နှလုံးတော်ရှိလှ၍ ရွှေထမ်းစင်ထက်မှ ဆင်းသက်ပြီး အင်ကြင်း ပင်အောက်သို့ ဝင်ကြွတော်မူ၏။ ယင်းသို့ ကြွဝင်တော်မူလျှင် မင်္ဂလာ ရှိသောအင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အခက်သည် ညွတ်လျက်ခံလာ၏။

ထိုသို့ခံလာသော မင်္ဂလာအင်ကြင်းခက်ကို ရပ်လျက်လှမ်းတော် မူလျှင် သုံးဆယ့်နှစ်သွယ်သော အံ့ဖွယ်သရဲ လွန်ကဲသောတိတ်နိမိတ်တို့ကို ထင်ရှားစွာပြလျက် ကမ္ဘာလေ လှုပ်လတ်သော်....

မဟီလှိုက်ဆူ ဖွားတော်မူသည်

အထိန်းအယ မောင်းမကိုယ်လုပ်တို့အား အကြောင်းကိုကြား၍ ထိုအင်ကြင်းပင်၏ အပါးတွင်ပင် တင်းတိမ် အရံဖြင့် ကာရံ ခ ယလျက် မ စ ပြုပြင်ကုန်စဉ်၊ သန့်ရှင်းလွန်ကဲသော ပုလဲမှည့်ရတနာသည် အာကာ ထိမ်ညွန့်မှ မြူးကွန့် ထွက်ဆင်းသကဲ့သို့ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်စွာ လက္ခဏာ ကြီးငယ်နှင့်ပြည့်စုံသော အလောင်းတော် မင်းသားကို မဟာသက္ကရာဇ် ၆၈ ခု၊ ဥတုဂိမှာန၊ ကဆုန်လပြည့်၊ သောကြာနေ့နံနက်တစ်ချက်တီးအချိန် သိဟ် လင်္ဂဗြိန္ဓာ စန်း၊ ဝိသာခါနက္ခတ်နှင့်ယှဉ်လျက် ဖွားမြင်တော်မူ၏။

သုံးခွန်းသောစကား ကြုံးဝါးတော်မူခြင်း

ယင်းသို့ဖွားမြင်တော်မူလျှင် ကောင်းကင်ပြင်မှ ရေယာဉ် နှစ်သွယ်တို့သည် မယ်တော်၏လည်းကောင်း၊ အလောင်းမင်းသား၏ လည်းကောင်း ချမ်းမြကြည်သာ ဝေဒနာမရှိစေခြင်းငှာ သက်ဆင်း သွန်းဖြန်းလာကုန်၏။

တစ်ပါးသောသူတို့ကဲ့သို့ လိမ်းကျံရစ်ထွေး၊ ညစ်ကြေး သန်း မှိုခြင်းမရှိ၊ ပကတိ သွန်းသစ်သော ဇမ္ဗူရစ် ရွှေစင်ကဲ့သို့ စင်ကြယ် စွာ ဖွားမြင်တော်မူလာ၏။

ဖွားမြင်မြောက်သော်

(ဖွားမြင်ပြောက်-သော်)လူတို့လက်မှ မြေကြီးထက်သို့ သက်၍ အရှေ့ကို မျက်နှာမူလျက် ရပ်တော်မူပြီး အရှေ့အရပ်မှ မြောက်သို့ လှည့်တော်မူလျက် ခုနစ်ပါ သွား၍ မတ်မတ် ရပ်တန့်ပြီးသော်....

အဂ္ဂေါ ဟမသ္မိ လောကဿ၊

ဇေဋ္ဌော ဟမသ္မိ လောကဿ၊

သေဋ္ဌော ဟမသ္မိ လောကဿ၊

ဟူ၍ သုံးခွန်းသောစကားဖြင့် ကြုံးဝါးတော်မူ၏။

ထိုသို့သွားစဉ် မြင်ကုန်သော လူနတ် အပေါင်းတို့ကား အလောင်းမင်းသားသည် ဖွားတိုင်းသောကိုယ်ဖြင့် သွားသည်ကို တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ်ဖြင့် သွားသကဲ့သို့ ထင်ကြကုန်၏။

ဖွားဘက်တော်များ

ဘုရားလောင်း ဖွားတော်မူသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက်

၁။ ဒေဝဒဟပြည် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းနှင့် အမိတာ မိဖုရားတွင် ဘဒ္ဒ ကစ္စာနာမင်းသမီး (ယသော်ဓရာ) ကို ဖွားမြင်သည်။

၂။ ဘထွေးတော် (သုဒ္ဓေါဒန၏ ညီတော်) အမိတော ဒန မင်းသားနှင့်ဝေဒေဟီမင်းသမီးတို့မှ အာနန္ဒာ မင်းသားကို ဖွားမြင်သည်။

၃။ ဆန္နအမတ်။

၄။ ကာဠုဒါယီ။

၅။ ကဏ္ဍကမြင်း။

၆။ မဟာဗောဓိပင်နှင့်

၇။ ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်း၌ ရွှေအိုးကြီးလေးလုံး ပေါ်သည်။

ဆောင်။ ။ကာဠု ယသော်၊ ညီတော်ဆန္န၊ ကဏ္ဍက၊ သောဏ္ဏ ဗုဒ္ဓဟေ ဖွားဘက်တော်မြတ်၊ ခုနစ်ရပ် မှတ်ကြ-ပျိုးလေးထွေ။

ယင်းသို့ အလောင်းမင်းသားကို ဖွားတော်မူပြီးသော်၊ ပြည်ကြီးနှစ်ပြည်မှ ရောက်လာကြကုန်သော ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာဝန်းညီ၍ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ပြန်ပို့ကြကုန်၏။

ဘုရားလောင်းဖွားတော်မူခန်း

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သားတော်ကို ပထမအကြိမ်ရှိခိုးခြင်း

ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ဆရာ သမာပတ်ရှစ်ပါးကိုရသော ကာဠဒေဝိလမည်သော ရသေ့သည်၊ နေ့သန့်တော်မူခြင်းငှာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ကြွလည်လေသော်၊ တာဝတိံသာ နတ်အပေါင်းတို့ လျှောက်ထား၍ ကြားသိရသဖြင့် အားရ ဝမ်းသာစွာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ လျင်စွာသက်ခဲ့ပြီး၍မင်းကြီး၏နန်းတော်သို့ကြွရောက်လာ၏။ ''ထိုသားရတနာကို ငါရှုမြင်လိုသည်''ဟု ဆိုလေသော်၊ သားတော်ကို ဆောင်ယူခဲ့စေ၍ မင်းကြီး၏ ရင်ခွင်ထက်၌ထားပြီးမှ ရသေ့အား ရှိခိုးစိမ့်သောငှာ လက်နှဝ်ဘက်ကိုယှက်စေသော်....

အလောင်းတော်မင်းသား၏ ဖဝါးတော်အစုံသည် လျှပ်ခြည်စက်ကဲ့သို့ ပျံ့တက်၍ ရသေ့၏ဦးထိပ်ပြင်ထက်၌ တည်လေ၏။

ဤသို့သော အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာဖြစ်သည်ကို မြင်လျှင် ရှင်ရသေ့လည်း ထ၍ ညွှတ်ကျိုး ရှိခိုးဦးတိုက်၏။ ဖခင်မင်းတရားလည်း သားတော်မြတ်ကို တုပ်ဝပ်ရိုကျိုး ရှိခိုးလေသည်။

ကာဠဒေဝီလရသေ့ နိမိတ်ဖတ်ပုံ

ရှေ့နောက် ကမ္ဘာလေးဆယ်စီမြင်နိုင်သော ပုဗ္ဗေနိဝါသ၊ အနာဂတံသဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုကာလဒေဝီလ ရသေ့လည်း ယနေ့ ဖွားသော ဘုရားလောင်း၏ လက္ခဏာကြီးငယ်ကို မြင်လျှင် ''စင်စစ်မချွတ် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သော သူမြတ်ကို ထက်ကြပ်ဖူးမြင်ရသည်'' ဟု ရွှင်ကြည်လှသော နှလုံးဖြင့် ပြုံးရယ်တော်မူ၏။

ကာဠဒေဝီလရသေ့ကြီး ငိုကြွေးခြင်း

ထို့နောက်မှ ''ဤမင်းသား ဘုရားဖြစ်သောအခါ၊ ငါဖူးတွေ့ရပါအံ့လော'' ဟု မိမိ၏ အာယုပရိစ္ဆေဒကို ဆင်ခြင်ပြန်လျှင် ဘုရားမဖြစ်ခင် ငါသေလွန်၍ အထက်အရူပဘုံ၌ဖြစ်လတ္တံ့သည်ကိုသိ၍ 'တွေ့ခဲလှစွာသော အစ္ဆရိယ ပုရိသကို တွေ့ရငြားလျက် ဘုရားဖြစ်သည့် တိုင်အောင်မျှ ငါမနေရပါ'' ဟုမိမိကံကြမ္မာကိုဝမ်းနည်း၍သည်းစွာငိုပြန်၏။

ငိုခြင်း ရယ်ခြင်း အကြောင်းရင်း

ထိုအကြောင်းကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးက မေးလျှောက်လေသော် ''ဒကာတော် မင်းကြီး၏ သားသည် ကေန်စင်စစ် ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့သူ မှန်ပေသည်၊ ထိုသို့သောသူကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်လှသောကြောင့်သာ ငါရယ်မိသည်။

ဤသို့ တွေ့ပါငြားလျက် ဘုရားဖြစ်သောအခါ ငါမဖူးမြင်ရပြီ၊ တရားတော်ကို မနာရပြီ၊ ဘုရားမဖြစ်မီ အကျိုးမဲ့ စုတေရမည်ကိုမြင်၍ ငါ၏အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းသဖြင့် ငိုမိသည်'' ဟု ပြောဆို၏။

မင်းတရားကလည်း ''အကျွန်ုပ်၏ သားသည် အဘယ်အရွယ်ရှိမှ ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့နည်း'' ဟု လျှောက်ပြန်သော် ''သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်မှ ဘုရားဖြစ်မည်'' ဟု ဆို၏။

နာဠကသူငယ်ကို ရဟန်းပြုစေခြင်း

ထိုသို့ ဟောပြောကြပြီးမှ ကာဠဒေဝီလရသေ့လည်း နှမတော်၏ သားဖြစ်သော နာဠကသူငယ်ကိုခေါ်ပြီးသော် ''ငါ့တူနာဠက၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏ သားသည် သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်လျှင် စင်စစ်မချွတ် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုအခါ တရားတော်ကိုနာ၍ ကျင့်သဖြင့် ချမ်းသာတကာတို့၏ အထွဋ်အထိပ်ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရအောင် ယနေ့ပင် သင်ရဟန်းပြုလော့'' ဟု တိုက်တွန်း၏။ နာဠကလည်း ''ငါ၏ဦးရီးသည် အကျိုးမဲ့ကို မဆိုပေရာ'' ဟု ရှစ်ဆယ့်လေးကုဋေ ကြွယ်ဝသော ရွှေ ငွေ ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ပစ်၍ ဘုရားလောင်းရှိရာ အရပ်သို့ ရှိခိုးရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုလေ၏။

ထိုနာဠကကား ဘုရားပွင့်သောအခါ ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားပြီးသည့်နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ဘုရားသခင်နှင့်တွေ့၍ မောနေယျအကျင့်ကို လျှောက်ထားပြီးလျှင် ကျင့်သဖြင့် တစ်ခုသော ရွှေတောင်ကိုမှီလျက် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။

မောနေယျအကျင့် ရှင်းချက်

ဘုရားတစ်ဆူတစ်ဆူတွင် မောနေယျကျင့်သူတစ်ယောက်သာရှိမြဲ ဤနာဠကမထေရ်ကား ဥက္ကဋ္ဌကျင့်သောကြောင့် ကျင့်သည့်နေ့မှ ခုနစ်လသာ အသက်ရှည်သည်။

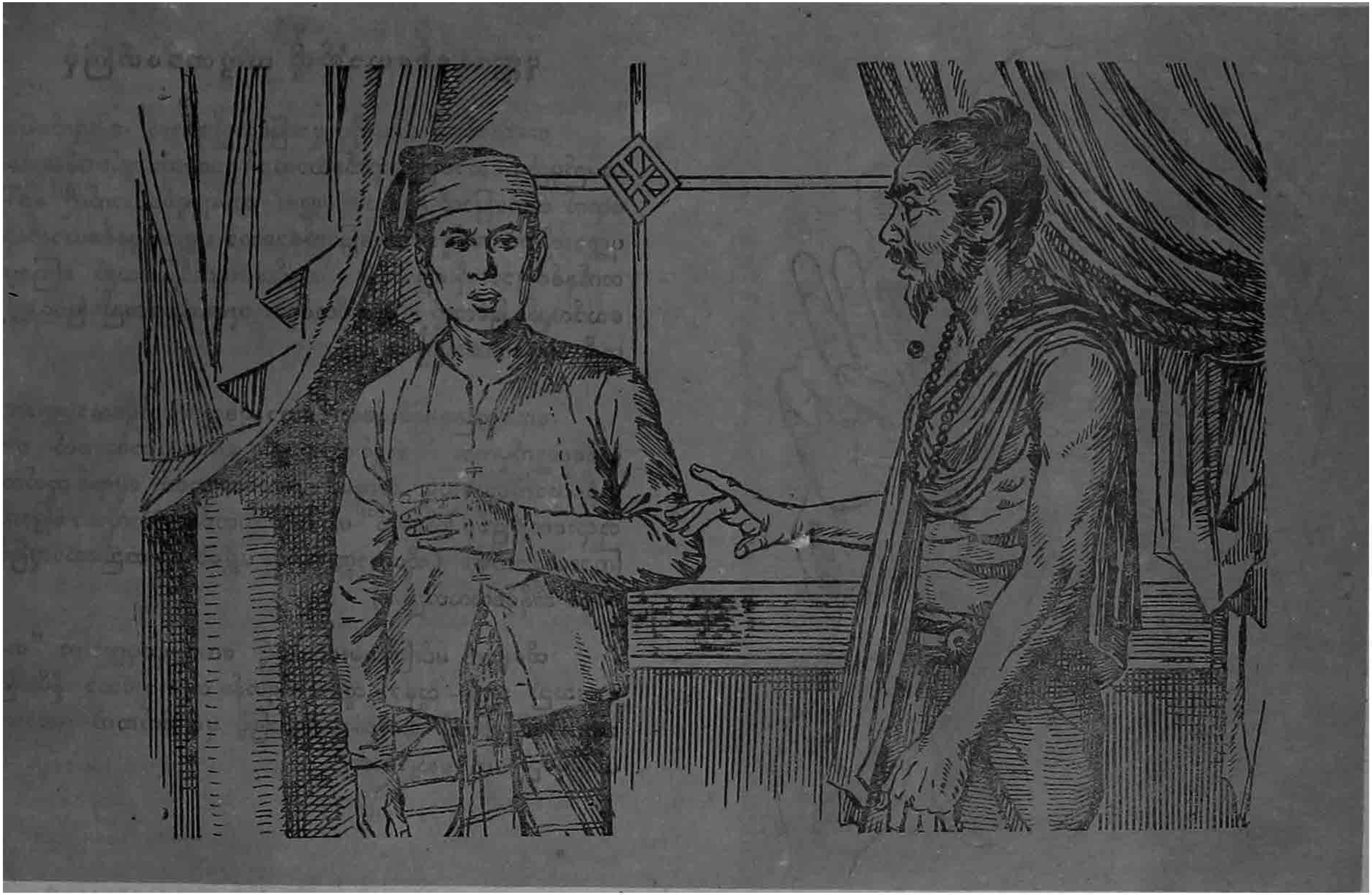

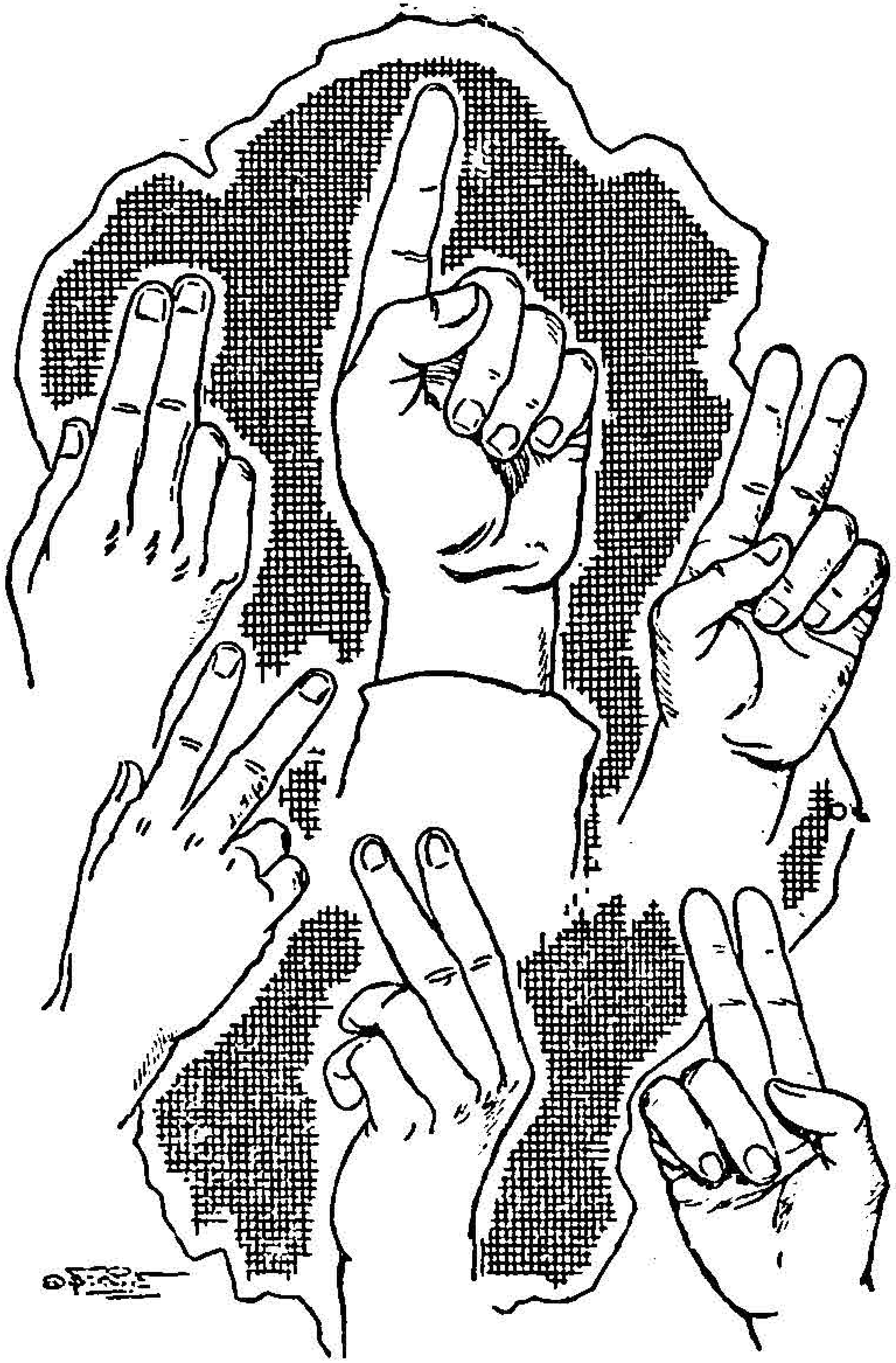

ပုဏ္ဏားရှစ်ယောက်တို့ လက္ခဏာဖတ်ကြပုံ

အလောင်းမင်းသားကို ဖွားမြင်သည့်နောက် ငါးရက်မြောက် အမည်မှည့်အံ့သောနေ့သို့ရောက်သောအခါ၊ ဗေဒင်သုံးကျမ်းကမ်းတစ်ဖက်ရောက် တတ်မြောက် စွာသော ပုဏ္ဏား တစ်ရာ့ရှစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ပုဏ္ဏားတို့တွင် ထင်ရှားတတ်မြောက်စွာသော ပုဏ္ဏား ခုနစ်ယောက်တို့က လက်နှစ်ချောင်းကို မြှောက်၍ “အရှင့်သားတော်မြတ်သည် စကြာမင်းသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့” ဟူ၍ လျှောက်ထားကြ၏။

ကောဏ္ဍညအဖြစ်သို့ရောက်သော သုဒတ္တအမည်ရှိသောပုဏ္ဏားငယ် တစ်ယောက်မူကား “အရှင့်သားသည် သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဝယ် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူမျှ အတုမရှိ အသဒိသ အစစ် ဓမ္မရာဇ် ထွတ်ထား ဘုရားကေန် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်” ဟု လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကိုသာ မြှောက်၍ ကြားလျှောက်၏။ (ထိုကောဏ္ဍညကား ပစ္ဆိမဘဝ၌ တည်သောသူဖြစ်၍ စင်စစ် သိနိုင်လေသတည်း။)

ထိုနောက် မင်းကြီးမေးတော်မူ၍၊ ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားက “အရှင့်သားသည် သူအို - သူနာ - သူသေ - ရဟန်း တည်းဟူသော နိမိတ်ကြီး လေးပါးကိုမြင်ဘိ၍ သတိသံဝေဂရသဖြင့် မုချဆက်ဆက် တောထွက် ပါလိမ့်မည်” ဟု လျှောက်၏။

သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ အမည်မှည့်ပုံ

မင်းသား၏အမည်နာမကို ရွေးချယ်ကြကုန်သော်၊ အလုံးစုံသော လူ့နတ်တို့၏ အလိုခပ်သိမ်းကို ပြီးငြိမ်းစေတတ်ရကား သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ ဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားသည်လည်း သား၏ ရဟန်းဖြစ်ခြင်းကို မနှစ်သက်၊ စကြာမင်းဖြစ်သည်ကို မြင်လိုရကား၊ သူအို-သူနာ-သူသေ ရဲဟန်း အသွင်ကို မြင်ရမည်ကို မဆိုထားဘိ၊ သတင်းစကားမျှ မကြားရအောင် ကြံဆောင် အားထုတ်တော်မူသတည်း။

မယ်တော်မာယာ နတ်ပြည်လားခြင်း

အလောင်းမင်းသားကို ဖွားတော်မူသည့်နောက် ခုနစ်ရက် မြောက်သောနေ့ဝယ် မယ်တော် သိရိမဟာမာယာ မိဖုရားသည် ဓမ္မတာဝန်အားဖြင့် အိပ်ပျော်သော ယောကျ်ားကဲ့သို့ များစွာသော အန္တရာယ်မတွေ့ပဲ စုံတေခဲ့ပြီးသော် ဘုရားမယ်တော်တို့၏ဖြစ်ရာ တုသိတာ နတ်ပြည်ဝယ် သန္တုသိတ အမည်ရှိသော နတ်မင်း ဖြစ်လေ၏။

မိထွေးတော် ဂေါတမီ

မယ်တော် နတ်ပြည်စံခဲ့သော် မိထွေးတော်ဖြစ်သော၊ မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီ မိဖုရားသည် သားတော် နန္ဒမင်းသားကို နို့ထိန်းတို့အား အပ်နှင်း၍ အလောင်းမင်းသားကို မိဖုရားကိုယ်တိုင် နို့တိုက်၍ ပွေးမြူတော်မူ၏။

ဒုတိယအကြိမ် ရှိခိုးခံရခြင်း

ဤသို့ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ဖွားရ၍ တစ်လ မြောက်သောအခါ ခမည်းတော် မင်းတရားသည်လည်း လယ်ထွန်မင်္ဂလာ ပြုတော်မူသည်။ ထိုအရပ်၏အနီး ကြီးမားသော ဇမ္ဗုသပြေပင်ရင်းဝယ် ကောင်းမြတ်သော နေရာ၌ အလောင်းတော်မင်းသားကို ထားပေ၏။

အထိန်းအယ မိန်းမတို့လည်း မင်းကြီး၏ လယ်ထွန်သဘင်ကို ရှုမြော်လျက် မွေ့လျော်၍နေစဉ် အလောင်းမင်းသားသည် သိပ်ထားသော နေရာထက်၌ ထက်ဝက်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေတော်မူပြီးသော် အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းကို နှလုံးသွင်းသဖြင့် ပထမဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၏။ ထိုအလောင်းမင်းသား၏ အာနုဘော်ကြောင့် ဇမ္ဗုသပြေပင်ရိပ်သည် နံနက်ကာလမှစ၍ ညနေပွန်းစောင်းသည့်တိုင်အောင် မပြောင်းမယွင်းပဲ ထီးဝန်းအုပ်သကဲ့သို့ တည်၏။

နို့ထိန်းမိန်းမတို့သည် သတိရသဖြင့် ကြည့်ရှုကြသော် အလောင်းမင်းမြတ်၏ သမာပတ် ဝင်နေသော အခြင်းအရာကို မြင်၍၊ အလျင်တဆော သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား လျှောက်ပေ၏။ မင်းကြီးလည်း လျှင်စွာလာ၍ရှုမျှော်သော် သားတော်မြတ်၏ အခြင်းအရာကို မြင်သဖြင့် ရွှင်ကြည်ညွှတ်တုပ် လက်အုပ်ချီမိုး၍ ရှိခိုး ပူဇော်တော်မူ၏။ ဤကား နှစ်ကြိမ်မြောက်သော ခမည်းတော်၏ ရှိခိုးခြင်းတည်း။)

၅။ ဘုရားအလောင်း သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား လေးအတတ်ကို ပြခြင်း

အပျော်ကစားရန် ရေကန်တော်

ဤမှသည် အစဉ်အတိုင်း ကြီးပွား၍ ဘုရားလောင်း ခုနစ်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ၊ ခမည်းတော်မင်းမြတ်သည် လှပကြီးကျယ်သော ရေကန်ကို စိမ်ပြေပြင်ကြလေကုန်ဟု စေတော်မူ၏၊

လက်သမားတို့လည်း ရေကန်နေရာကို တိုင်းတာ ကြပြီးသော် အိမ်သို့ပြန်လေ၏။ နေဝင်အခါ၌ သိကြားသည် ဝိသကြုံနတ်သားကို စေတော်မူ၏။ နတ်ရေကန်ကို ညဉ့်သုံးယံ အတွင်း ဖန်ဆင်းခဲ့ပြီး၍ နံနက်သော အခါကာလ လူတို့မြင်ကြလေကုန်သော် ...

"အံ့ဩဘနန်းရှုမခန်းသောရေကန်သည် ညဉ့်သုံးယံအတွင်း အလိုအလျောက် မြေမှပေါက်၍ ဖြစ်မြောက်လာပေသည်"ဟု အံ့ဩချီးမ၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား လျှောက်ထား ကြကုန်၏။

မင်းသားလည်း နတ်သိကြားကဲ့သို့ များစွာသော အခြွေအရံဖြင့် ရေကန်တွင် စံပယ်ပျော်ပါးတော်မူ၏။

ရွှေနန်းပြသာဒ် သုံးဆောင်

ယင်းသို့ အစဉ်သဖြင့် ချမ်းသာစွာ ကြီးပွား၍ .... မင်းသား တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လတ်သော် (ဘေးတော် ဘိုးတော် အစဉ်အဆက်တို့သည် တစ်ကြိမ်တစ်ရံမျှ မစံစဖူး၊ ထူးမြတ်လှသော ကာလသုံးစု— ဥတုသုံးရပ်နှင့် လျော်သော) ရမ္မ သုရမ္မ သုဘ အမည်ရှိ ရွှေနန်းပြသာဒ် သုံးဆောင်ကို တည်ထောင် ဆောက်လုပ်၍ ပေ အပ်တော်မူ၏။

'ရမ္မ''ပြသာဒ်ကား ဘုံငါးဆင့်ရှိသည်။

''သုရမ္မ''ပြသာဒ်ကား ဘုံခုနစ်ဆင့် ရှိသည်။

''သုဘ''ပြသာဒ်ကား ဘုံကိုးဆင့် ရှိသည်။

ထိုပြသာဒ် သုံးဆောင်တို့သည် အစောက်အားဖြင့် အပိုင်းအခြားမရှိမြင့်သည်။ အပြန့်အားဖြင့် ရွှေရုံရှစ်သောင်း ကျော် နေပျော်လောက်သည်။ အဆန်းတကြယ် အားဖြင့် ပြောပ ချီးမွမ်း၍ မကုန်နိုင်အောင် တင့်တယ်သတည်း။

သမီးတော်တောင်း၊ ရာဇသံ

ဤရွေနန်း သုံးရုပ်ကို အပ်နှင်းတော်မူပြီးမှ အသီးသီးသော ဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏ အထံသို့ "သမီးရတနာ ပို့ဆက်လာမည့် အကြောင်း" နှင့် ဘောင်းတော်မူ၏။ ထိုရာဇသံကိုကြားသော် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း အစရှိကုန်သော အချို့သော ဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် "သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည်.... ဘုရားဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ပုဏ္ဏားတို့ မြွက်ဆိုသော စကားကိုမှီ၍ ဂုဏ်မာန်ဘက်သဖြင့် အဋ္ဌာရသသိပ္ပတွင် တစ်ခုခုမျှ မတတ်ချေ၊ ငါတို့ရင်သွေးကို မပေးလျှော်ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ပင်းကြီး ကြားလေသော်၊ သားတော်ထံသို့သွား၍ မင်းတစ်ပါးတို့ ကဲ့ရဲ့လိုသော အကြောင်းကို ကြားပြီးမှ၊ အဋ္ဌာရသသိပ္ပကို သင်စိမ့်သောငှာ တိုက်တွန်း၏၊

အလောင်းမင်းသားသည် "သင်ကြားဖွယ် မရှိ၊ ပင်ကိုသန္တာန်က တတ်မြောက်ပြီးဖြစ်ပါသည်။ မည်သည့်အတတ်ကို ရှုလိုသည်ဟု မိန့်တော်မူပါ ရှေ့တော်တွင် ပြပါမည်" ဟု လျှောက်ထားသော်....

ခမည်းတော် မင်းတရားကြီးလည်း အားရဝမ်းသာ တော်မူ၍ ပိုလ်တစ်ထောင် တင်ထိုက်သော လေးဘော်ကိုအပ်၍ လေးအတတ်ကို ပြစေ၏။ ထိုနောက် မင်းအဆက်ဆက်တို့ သတင်းစကားမျှမကြားစဖူး ထူးမြတ်လွန်ကဲသော အဋ္ဌာရသသိပ္ပ အပေါင်းတို့ကို ..

ဆွေတော်ရှစ်သောင်းမျိုးတော်ပေါင်းတို့ အလယ်၌ ဆန်းကြယ်စွာ ပြတော်မူ၍ ကောင်းချီးပေးကြသောအသံသည် မြေကြီးပြိုမတတ် ရှိလေ၏၊ (ဤကား အကျဉ်းတည်း)။

၆။ ဆွေတော်မျိုးတော်အဆက်ကို ပြခြင်း၊

၁။ ကပ္ပိလဝတ်ပြည် ဇယသေနမင်း၊ သားတော် သီဟဟနုမင်း (နှင့်) ဒေဝဒဟပြည်၊ အဥ္စနမင်းနှမတော် ဘဒ္ဒကဥ္စနာ (တို့) စုံဖက်၍ သုဒ္ဓေါဒန၊ သုက္ကောဒန၊ ဓောတောဒန၊ သက္ကောဒန၊ အမိတောဒန၊ (သားတော်ငါးပါး) အမိတာ နှင့် ပါလိတာ (သမီးတော်နှစ်ပါး)

၂။ အပ္ပိလဝတ်ပြည် ဇယသေနမင်း သမီးတော် - ယသော်ဓယာနှင့် ဒေဝဒဟပြည်၊ အဥ္စနမင်း (တို့) စုံဖက်၍ ဖွားမြင်သည်ကား

သီရိမဟာမာယာ နှင့် မဟာပဇာပတိဂေါတမီ

(မောင်တော်)ဒဏ္ဍပါဏိ နှင့် သုပ္ပဗုဒ္ဓ

၃။ သီဟဟနုမင်း၊ သားတော်သုဒ္ဓေါဒန (နှင့်) အဥ္စနမင်း သမီးတော်-သီရိမဟာမယာဒေဝီ နှင့် ပဇာပတိဂေါတမီတို့ စုံဖက်ရာတွင်....

(က) ညီမတော် ပဇာပတိဂေါတမီ (က) ဦးစွာ နန္ဒာဇနပဒကလျာနှင့် နန္ဒမင်းသားတို့ဖွားမြင်သည်။

(ခ) အမတော် သီရိမဟာမာယာ (တွင်) ဘုရားလောင်း သိဒ္ဓတ္ထကုမာရကို ဖွားမြင်သည်။

၄။ သီဟဟနုမင်း သမီးတော် အမိတာ(နှင့်)အဥ္စနမင်း သားတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း (တို့) စုံဖက်ရာတွင် ဘဒ္ဒကဥ္စနာ (နှင့်) ဒေဝဒတ် တို့ ဖွားမြင်သည်။

၅။ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်၊ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သားတော် သိဒ္ဓတ္ထကုမာရ (နှင့်)သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း သမီးတော် ဘဒ္ဒကဥ္စနာ (တို့) စုံဖက်ရာတွင် သက္ကရာဇ် ၉၇ ခု၊ ဝါဆိုလတွင် သားတော်ရာဟုလာကို ဖွားမြင်သည်။

ဆရာဒေအး - ရန်ကုန်။
လေးတော်တင်ခန်း

သမီးရတနာ ပို့ဆက်လာကြခြင်း

ထိုအခါမှ မဟာဆွေတော်မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းနှိမ်ချချီးပပြောကြားလျက်၊ သားကောင်းသမီးကောင်းနှင့်တကွ မျှားစွာသော ပဏ္ဏာကာရကို ဆက်သလာကုန်သတည်း။

ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကလည်း ဘဒ္ဒကဉ္စနာ အမည်ရှိသော မင်းသမီးကို အထိန်းအယ မိန်းမကိုယ်ရံနှင့်တကွ ပို့သလေသည်၊

ယသော်ဓယာ ဗိမ္ဗာဒေဗီ အဂ္ဂမဟေသီ

ကပိလဝတ်ပြည်သို့ရောက်လျှင် အသီးသီး ရွေးကောက်တော်မူ၍ လေးသောင်းသော မောင်းမတို့နှင့်တကွ ဘဒ္ဒကဉ္စနာကို "ယသော်ဓယာ ဗိမ္ဗာဒေဝီ" ဟူသော အမည်ဖြင့် အဘိသိက်ခံ၍ အဂ္ဂမဟေသီ ထားတော်မူသည်။

ဤသို့လျှင် အလောင်းမင်းသား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ပြသာဒ်သုံးခုဝယ် ဥတုအလှည့်အားဖြင့် ယောကျ်ားကင်းလျက် စောင်းညှင်းပတ်သာ၊ခရာအငြိမ့် အစရှိသော အတီးအက၊ ခယမ်းစေပါးခြင်းတို့၌ မိန်းမအခြံအရံဖြင့်သာလျှင် ပျော်စံတော်မူ၍ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်တိုင်တိုင် ရှိ၏။

၇။ နိမိတ်လေးပါး ထင်ခြင်း

သူအိုကို မြင်ရပုံ

ဤသို့ ရွှေနန်းသုံးရပ်ဝယ် နတ်စည်းစိမ်နှင့် မယှဉ်းသော လူ့မင်းချမ်းသာကို ကောင်းစွာ ခံစားတော်မူ၍....

သက်တော်နှစ်ဆယ့်ရှစ်၊ သက္ကရာဇ် ၉၆ သို့ ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်စံတော်မူလိုသောစိတ် ရှိရကား၊ ကိုးပါးသော နဝရတ်ဖြင့် ချယ်တပ်စီမံသော ဝေဇယန်ရထားဝယ်၊ သိန္ဓော မြင်းလေးစီးကို က,စေလျက် ထွက်ကြွတော်မူ၍ ဥယျာဉ်တော်၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တုသိတာ နတ်အပေါင်းတို့သည် ဝေဇယန်ရထား၏ ရှေ့တူရူ၌ ဆံဖြူသွားကြွေ အရေတွန့်တို အိုမင်းစွာသောသူ၏ အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ပြ၏။ အလောင်းမင်းသားနှင့် ရထားမှူးကိုသာ မြင်စေသည်။ တစ်ပါးသော ဗိုလ်ပါပရိသတ်တို့ မမြင်ကြရကုန်။

ဘုရားလောင်းလည်း ထိုသူအိုကိုမြင်လျှင် ရထားမှူးကို ခေါ်တော်မူ၍ မေးတော်မူ၏။ ရထားမှူးကလည်း ''သူအို ဖြစ်ပါသည်' ဟု လျှောက်၏။

''ငါတို့လည်း ဤကဲ့သို့ အိုရဦးအံ့လော'' ဟု မေးတော်မူပြန်လျှင် '‘ဤခန္ဓာသည် အိုပါမည် ဆက်ဆက်ပါ ဘုရား' ဟု နားတော်လျှောက်သော်၊ အလောင်းတော်မြတ်သည် ဘဝင်တုန်လှုပ် သည်းဆုပ်ဘေးမျှ ပူဆွေး ကြောက်လန့်တော်မူ၍ ဥယျာဉ်သို့မဝင်ပဲ မြင်ရာအရပ် ပင် ရထားဦးလှည့်၍ ရွှေပြည်ဗိမာန်သို့ ပြန်ဝင်တော်မူလေ၏။

သူနာ။ ။

ထိုနောက် လေးလမြောက်သောအခါ မင်္ဂလာဥယျာဉ်သို့ ထွက်တော်မူပြန်လျှင် ယခင်နတ်တို့ပင် ''သူနာအသွင်'' ဖန်ဆင်း၍ ပြပြန်သဖြင့် ရထားမှူးအား ရှေးနည်း မေးတော်မူသော် 'ဤကဲ့သို့ပင် မချွတ် နာရဦးမည်'' ဟု လျှောက်တင်၍ သိမြင်တော်မူလျှင်၊ ယနေ့နက် ဖြန်ပင် တွေ့ရအံ့သကဲ့သို့ အလွန်သံဝေဂရှိတော်မူသည်။ ခမည်းတော် မင်းတရား သိမြင်လျှင် ရှေးကထက် တစ်ဂါဝုတ်တိုးချဲ့၍ အစောင့် အရှောက် ချထားတော်မူပြန်သည်။

သူသေ။ ။

ထိုနောက် လေးလမြောက် တစ်ကြိမ်ထွက်တော်မူရာဝယ် ထိုတုသိတာနတ်တို့ပင် ''သူသေ''အသွင် ဖန်ဆင်း၍ ပြပြန်သဖြင့် ယနေ့နက်ဖြန်ပင် သေရမည်ကဲ့သို့ထင်၍ အတိုင်းထက်အလွန် သံဝေဂ ရှိတော်မူလေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ခမည်းတော်မင်းကြီး သိရလေသော်၊ ရှေးကထားသော အစောင့်အရှောက်ထက် တစ်ဂါဝုတ်တိုးချဲ့၍ထားတော်မူပြန်သည်။

ရဟန်း။ ။

ထိုနောက် လေးလမြောက် တစ်ကြိမ် ထွက်တော် မူပြန်လျှင် ယခင်နတ်တို့ပင် ''ရဟန်းအသွင် ကို ပြသဖြင့်၊ ထိုရဟန်းတို့ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မေး၍ သိတော်မူရသော် ရဟန်းအဖြစ်၌ ညွတ်သောစိတ် ရှိတော်မူ၍ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူ၏။

(အသက်ရှည်သော ဘုရားအလောင်းတို့မှာ အနှစ်တစ်ရာရှိမှ နိမိတ်တစ်ပါး တစ်ပါးကို မြင်သည်။ ငါတို့ဘုရားလောင်းမှာ အသက်တိုသော ကာလဖြစ်၍ လေးလတစ်ခါ မြင်ရသည်။)

တန်ဆာဆင်ယင်နတ်အသွင်

ယင်းသို့ ဥယျာဉ်သို့ ဝင်တော်မူ၍ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာထက်ဝယ် စံပယ်တော်မူပြီးမှ တန်ဆာဆင်ယင်လိုသောစိတ် ရှိလေသော်၊ သိကြားမင်းသည် ဝိသုကြုံနတ်သားအား စေ၍ ဝိသုကြုံနတ်သားလည်း မထင်ရှားသောအသွင်ဖြင့် နတ်တန်ဆာတို့ကို ကောင်းစွာ ဆင်ယင်ပေး၏။

သားတော်ရာဟုလာ ဖွားမြင်ခြင်း

ထိုအခိုက်တွင် ဘဒ္ဒကစ္စနာ မိဖုရားသည် သားတော်မျက်နှာမြင်ကြောင်းကို လျှောက်လာ၍ ကြားသိတော်မူသော အလောင်းတော်မြတ်လည်း၊ ကျဉ်းကြပ်သော နှလုံးတော်ရှိလှ၍–

''လကို ရာဟုဖမ်းသကဲ့သို့၊ မယားဟူသော အနှောင်အဖွဲ့တစ်ခုတွင်– ယခု ''သား'' ထပ်မံ၍ နှောင်ဖွဲ့ပြန်ဘိသည်''ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏။

ထိုစကားကို သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးအား လျှောက်ကြားသံတော်ဦး တင်လေသော်၊ မြေးတော်ကို (ရာဟုလာ)ဟု မှည့်တော်မူသည်။

ကိသာဂေါတမီ ဥဒါန်းကျူးပုံ

သိဒ္ဓတ္ထမင်းလည်း ညချမ်းအခါ ဗိုလ်ပါအပေါင်းဝန်းရံလျက် ဗိမာန်ရွှေနန်းသို့ ဝင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မင်းလမ်းမ၏ အနီး ကြီးစွာသော အိမ်နန်းမှ ကိသာဂေါတမီသည် လေသာ ပြတင်းကို ဖွင့်၍ ရှုသဖြင့် ဘုရားလောင်း၏တင့်တယ်ခြင်း အသရေကို မြင်လေသော်၊ ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိလှ၍ 'နိဗ္ဗုတာ နုနသာမာတာ' ဟူသောဥဒါန်းဖြင့်ချီးမွမ်းဆိုလင့်၏။

ဤဥဒါန်းစကားကို အလောင်းမင်းသားကြားလေလျှင် (နိဗ္ဗုတာ) မည်သော စကားကို ဉာဏ်တော်ဖြင့်ယူ၍ "ထုတိ မင်္ဂလာနှင့်မယှဉ်း ငြိမ်းချမ်းခြင်း သဘောကို ရှာရအောင် ယနေ့ပင်လျှင် တောနက်မြိုင်ဝှမ်း ဝယ် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် နိဗ္ဗုတာကို ရှာမှီးတော့အံ့" ဟု အကြံတော်ဖြစ်၍ လည်၌ရစ်ဆင်သော အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကို ကိသာဂေါတမီအား ဆရာစားပြု၍ ပို့စေ၏။

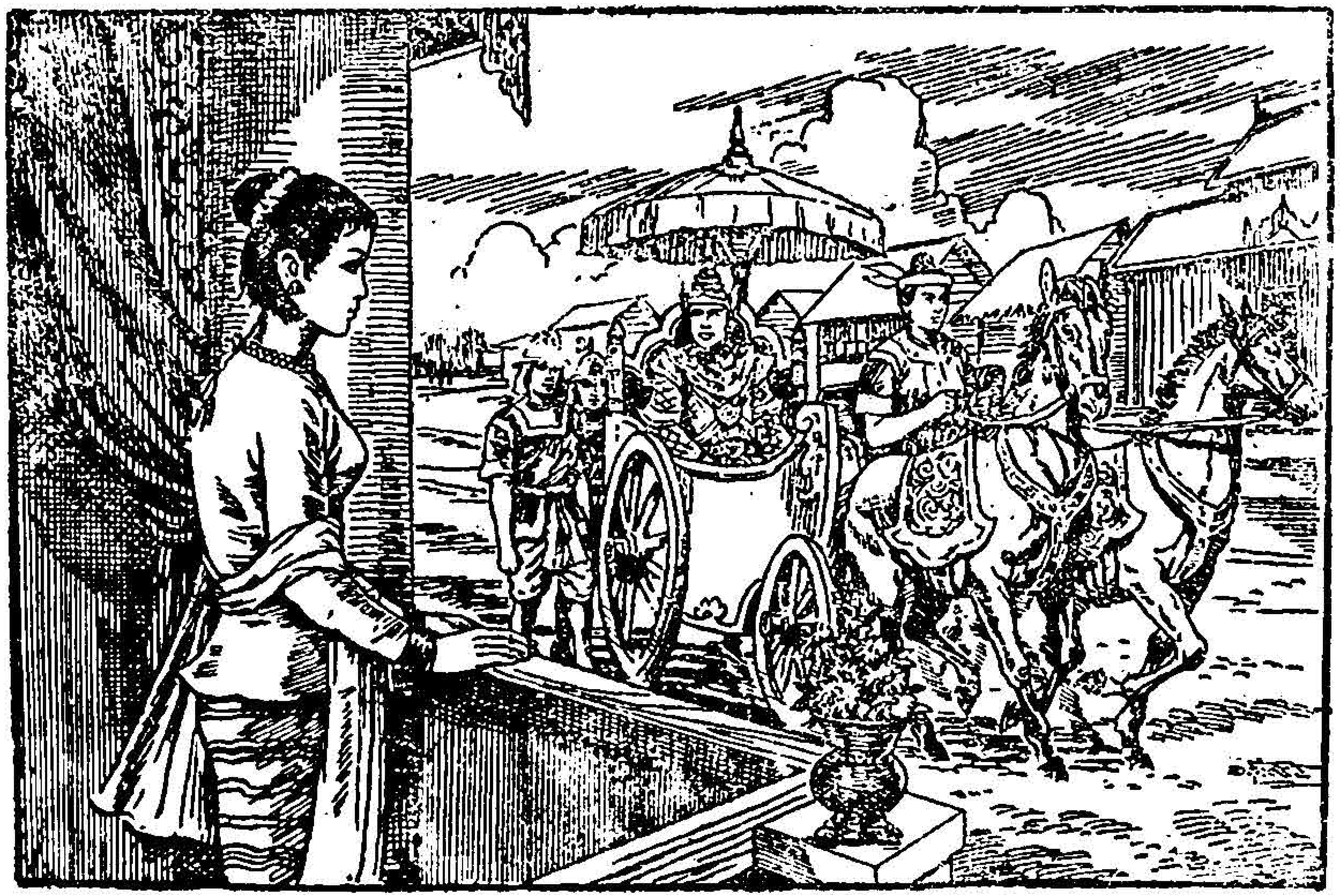

ထိုမင်းသမီးကလည်း—

"သိဒ္ဓတ္ထ မင်းသားသည် ငါ့အား တပ်မက်မြတ်နိုးခြင်းရှိ၍ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပို့ရောက်လာသည် ယသောဓရာမှာမူကား သားဖွား၍အိုပြီ၊ ငါ့ကို သိမ်းမြန်းက ငါမိဖုရားကြီး ဖြစ်ရတော့မည်" ဟု ကြံအောက်မေ့လျက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ မျက်နှာတရွှင်ရွှင်နှင့် စားမဖြောင့် စက်မပျော်ရှိ၏။ ဤကိသာဂေါတမီကား ဘုရားလောင်း နှမတော်ပင်တည်း။

၈။ တောထွက်တော်မူခြင်း

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား သံဝေဂ ရတော်မူပုံ

အလောင်းတော်မင်းမြတ်သည်လည်း ရွှေနန်းပြာသာဒ်သို့ တက်တော်မူ၍ မင်းနေရာထက်၌ စံနေတော်မူလျှင် ထက်ဝန်းကျင် ရံခ၍နေကြသော ကချေသည်မင်းသမီးတို့သည်လည်း အထူးထူးသော စည်၊ စောင်းငြင်းစသည်တို့ဖြင့် သီ၊က မှုတ်၊တီးလျက် ကောင်းစွာဖျော်ဖြေကုန်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း မငပျော်ရွှင်ရကား ထိုခဏ၌ပင်စက်တော်မူ၏။

အတီး၊အက မောင်းမအပေါင်းတို့သည်လည်း စည်၊စောင်းငြင်းတို့ကိုပိုက်၍ အိပ်စက်ကြလေသော်၊ နံ့သာဆီမီးသည် ထွန်းညှိလျက်ပင်ရှိ၏။ ညဉ့်ဦးယံလွန်သော် အလောင်းတော်မြတ်နိုး၍ အသီးသီး အိပ်ကြကုန်သော ကချေသည်မိန်းမတို့ကို ကြည့်ရှုတော်မူလျှင် အချို့ ရှူလျက်၊ အချို့ ဟောက်လျက်၊ အချို့ စက်စက်ယိုသော အရိအရည်တို့ဖြင့် လိမ်းကျံလျက်၊ အချို့ အံသွားကြိတ်လျက်၊ အချို့ ယောင်ယမ်းကုန်လျက်၊ အချို့ကား မိမိခံတွင်းကို ဟင်းလင်းဖွင့်ကုန်လျက် ထိုခံတွင်းမှ မကောင်းသော ရနံ့လှိုင်လျက် အချို့ကား ခါးဝတ်ကျွတ်ကုန်လျက် အိပ်စက်ကြသည်ကို မြင်၍ မြတ်သောပြာသာဒ်အပြင်ကို မစင်ဘင်ပုပ် စက်ဆုပ်ဖွယ်သော သူကောင်တို့ဖြင့်ပြည့်သော သုသာန်ခွင်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်တော်မူ၍ ကာမဂုဏ်တို့၌ အတိုင်းထက်အလွန် ငြီးငွေ့တော်မူလျက် "နှိပ်စက်လေစွတကား၊ နှိပ်စက်လေစွတကား" ဟု မြည်တမ်းလျက် ယခုပင် တောထွက်အံ့ဟု ကြံတော်မူပြီးသော် သလွန်ပေါ်ထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍....

သားတော်ရာဟုလာကို ကြည့်တော်မူခြင်း

ဆန္ဒအမတ်ကို နှိုးခေါ်၍ ''ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို ယခု ကခဲ့'' ဟု စေတော်မူ၏။ စေတော်မူလိုက်ပြီးလျှင် ဖွားမြင်သော သားတော် ရာဟုလာကို ရှုလိုသော အကြံတော်ရှိ၍ ယသော်ဓရာမိဖုရား စံမြန်းသော ရွှေနန်းကျက်သရေဆောင်သို့ ဝင်၍ကြည့် တော်မူလျှင် နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက် တအပွင့်ကျော်မျှလောက်သော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော ရတနာသလွန်ပေါ်ဝယ် သားတော်ရာဟုလာ၏ ထိပ်ထက်၌ လက်ထား၍ စက်ပျော်သော ယသော်မိဖုရားကိုမြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ငါသည်....

သားတော်ကိုယူ၍ကြည့်ပြန်သော်၊ ယသော်မိဖုရားနိုး၍ အားကြီးရည်ဆောင်သော ငါ၏တောထွက်အံ့သောအကြံတော်သည် မမြောက်ရှိချေတော့မည်ဟု ကြံ၍ ရပ်လျက်သာကြည့်တော်မူပြီးလျှင် လျှင်စွာပြန်ခဲ့၍...

ကဏ္ဍကမြင်း၏ အထံသို့ သွားပြီးသော်....

''ဖွားဘက်တော် ကဏ္ဍက၊ ယနေ့ ငါ့ကိုကူပံ့လော့'' ဟု မြင်းတော်ကို လက်ဖြင့်သုံးကြိမ်သပ်ပြီးမှ အလျားတစ်ဆယ့်ရှစ်တောင် အရပ် ရှစ်တောင်ရှိသော၊ ခရုသင်းပွတ်သစ်ကဲ့သို့ ဖြူနုစ်သောအဆင်းရှိသော ကဏ္ဍကမြင်းထက်သို့တက်တော်မူ၍ ငယ်ဖော်ဆန္ဒကို အမြီးက ဆွဲစေလျက် သက်တော် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ သက္ကရာဇ် ၉၇ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် တနင်္လာနေ့ သန်းခေါင်အခါတွင် တောထွက်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်မင်း တားမြစ်ပုံ

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သည် အပုတ်ပဲ သားတော် တောထွက်မည်ကိုစိုးရိမ်၍ လုံခြုံစွာ ပြုလုပ်အပ်သော အရပ် ၁၈ တောင် မြို့တံတိုင်းဝိုင်းလျက် တံခါးရွက်တစ်ခုတစ်ခုကို ယောကျ်ား တစ်ထောင်ဖွင့်မှဖွင့်နိုင်သော တံခါးရွက်ပိတ်လျက်ရှိသည်ကို နတ်တို့ဖွင့်၍ အသင့်ပင် ထွက်တော်မူရ၏။

မြို့တော်မှ ထွက်မိလျှင်ပင် ဝသဝတ္တီပြည်မှ မာရ်နတ်မင်း လာ၍ ခရီးဦး၌ ရပ်ပြီးသော်....

''သိဒ္ဓတ်ပင်းသား၊ အဘယ်ကြောင့်ဆင်းရဲရန်ကို ရှာကြံသနည်း၊ ယနေ့မှ ၇ နှစ်ရက်လွန်လျှင် စကြာရတနာ ရောက်လိမ့်မည် ကျွန်ုပ် ယံနှစ်ထောင် ရံဝန်းသော ကျွန်းကြီးလေးကျွန်းကိုအုပ်စိုးရလိမ့်မည်၊ နန်းသို့ပြန်၍စံတော်မူချေဦး'' ဟု တားလင့်၏။

ထိုစကားကို ကြားသော် ဘုရားလောင်းကလည်း—

''ဟယ်-မကောင်းသောမာရ်နတ် ကျွန်းရပ်လေးမည်ကို လှည့်လည်နိုင်သော စကြာရတနာ ရောက်လိမ့်မည်ကို ငါသိသော်လည်းမင်း၏အဖြစ်ကို အလိုမရှိပြီ၊ လောကီ ချမ်း သာကို တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့သာ ငါစွန့်မည်'' ဆို၍ မတန့်မရပ် ထွက်တော်မူသဖြင့် မြို့နှင့်သင့်ရုံကွာလိုသော်၊ မဟာကပ္ပိလဝတ်ပြည်ကို လှည့်၍ကြည့်တော်မူလိုသော ဆန္ဒဖြစ်စဉ် ''အာ လောင်းမင်းမြတ်-- ကြည့်ရှုဖွယ်နှံ့မရှိပြီ၊ လှည့်လည်၍ပြအံ့'' ဟူဘိသကဲ့သို့ မြေတော်မှောက်ဝယ် အိုးထိန်းစက် သဖွယ် လည်၍ မြေပြည်တော်တည်လာ၏။

အနောမာမြစ်ကို ကူးခြင်း

ထို့နောက်မှ အစဉ်အတိုင်း ထွက်တော်မူလေသော် နတ်အပေါင်းတို့သည် မီးရှူးတိုင်တို့ကိုထွန်းညှိကုန်လျက် ထက်ဝန်းကျင်မှ ပူဇော်၍ လိုက်ကြကုန်သည်။

အလောင်းမင်းသည်လည်းတစ်ညဉ့်ချင်းတွင် ယူဇနာသုံးဆယ်မျှသော ခရီးကိုလွန်၍ ရှစ်ဥသဘာကျယ်သော အနော်မာမြစ်ကို တွေ့လေလျှင်....

''အချင်းဆန္န-ဤမြစ်ကား အဘယ်အမည်တွင်သနည်း''ဟု မေး၏။ ''အနောမာမြစ်'' မည်ပါကြောင်းကို လျှောက်လျှင်...

''ငါရဟန်းပြုခြင်းသည် မယုတ်မာ၊ မြင့်မြတ်ကောင်းမွန်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့''ဟု နိမိတ်ယူ၍ မြစ်ကိုကူးစေသည်။

လေ၏ လျင်ခြင်းကဲ့သို့သော မြင်းတော် ကဏ္ဍကလည်း ဆန္နအမတ်နှင့်တကွသော ဘုရားလောင်းကိုဆောင်၍ အနောမာမြစ်ကို ခုန်သဖြင့် ထိုမှာဘက်ကမ်း၌ တည်လေ၏။

ဆံတော်ပယ်ခန်း

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းလည်း မြင်းမှဆင်းသက်၍ ဆန္နအမတ်ကို ခေါ်ပြီးသော် ဆင်ဝတ်တော်မူသောတန်ဆာနှင့် မြင်းဘော်ကိုအပ်၍ ''နေပြည်တော်သို့ သင်တို့ပြန်ကြလေ '' ဟု စေတော်မူ၏။

ထိုနောင်မှ မကိုဋ်နှင့်တကွသော ဆံကျစ်တော်ကို စွဲတော်မူသော သန်လျက်ဖြင့်ဖြတ်၍ ''ငါသည် ဝင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည်မှန်မူ ဆံတော်သည် မြေသို့မသက်ပဲ အထက် ကောင်းကင်၌ တည်စေသော်'' ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ လွှင့်မြှောက်တော်မူသော် တစ်ယူဇနာမျှ လောက်သောအရပ်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့ တည်၏။

ထိုဆံတော်ကိုမြင်သော သိကြားမင်းသည် ''ရတနာပန်းတောင်း'' ဖြင့် ခံယူ၍ တာဝတိံသာ၌ စူဠာမဏိ ပုထိုးတော်တည်၍ ကိုးကွယ် သတည်း။

ဗြဟ္မာမင်း၏ ပရိက္ခရာရှစ်ပါး

ဘုရားလောင်းလည်း ဤကောင်းမြတ်သော ကာသိတိုင်းဖြစ် ပုဆိုးတို့နှင့်မလျော်ကပ်ချေဟု အကြံတော်ဖြစ်လေသော် ကဿပ ဘုရားရှင်လက်ထက်ကအဆွေဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဃဋိကာရဗြဟ္မာမင်းသည် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့် တကွသော ကြာသက်န်းအစုံကို ယူလာ၍ ဤကြာသက်န်းဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူပါဟု ကပ်၏။

ဗြဟ္မာ့ပြည်တွင် ဒုဿစေတီ

ဘုရားလောင်းလည်း အဖိုးအတိုင်းမသိထိုက်သော ကာသိကရာင် တိုင်းဖြစ်ပုဆိုးတို့ကိုချွတ်၍ ထိုပရိက္ခရာကြာသက်န်းဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူ၏။

ဃဋိကာရဗြဟ္မာလည်း လဲတော်မူသောပုဆိုးကိုယူ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဆောင်ပြီးသော် အကနိဋ္ဌဘုံ၌ ကိုးပါးသောရတနာအတိပြီးသော အုတ်တို့ဖြင့် ''ဒုဿစေတီ'' တည်၍ ကိုးကွယ်လေသတည်း။

ဆံတော်ပယ်ခန်း

ကဏ္ဍကနတ်သား

ထိုသို့ရဟန်းပြုပြီးမှ ဆန္ဒအမတ်နှင့် ကဏ္ဍကမြင်းတော်သည် မပြန်ပါရမည့်အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်လျက်နေသည်ကို ဖျောင်းဖျတော်မူ၍ "ခမည်းတော် မယ်တော်တို့အား သတင်းစကား ကြား သိရအောင် ပြန်ကြချေ" ဟု စေတော်မူသဖြင့် ပြန်ကြလေသော်— အနောမာမြစ်တစ်ဘက်သို့ ရောက်လျှင်ပင် ကဏ္ဍကမြင်းသေ၍ တာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ ကဏ္ဍကနတ်သား ဖြစ်လေ၏။

မောင်ဆန်ပြည်တော်ပြန်

ဆန္ဒအမတ်လည်း မြင်းတော်ကို အနောမာမြစ်သဲသောင်၌ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ပြီးမှ ကကြိုးတန်ဆာကို ထမ်းလျက် လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ငိုယိုကာ ပြန်လာသဖြင့်—

နန်းတော်သို့ရောက်သော် ခမည်းတော်၊ မယ်တော်၊ ယသောဓရာ စသော မောင်မယ် အပေါင်းတို့အား အကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ နန်းသူ နန်းသား အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းညံမျှ ငိုကြွေးကြကုန်၏။

F. 5.

ရာဇဂြိုဟ်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုရဟန်းပြုရာအရပ်အနီး၌ ကြီးစွာသော အနုပိယမည်သော သရက်တော၌ ပဗ္ဗဇ္ဇာသုခဖြင့်စံနေတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်လွန်ပြီးသော် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသောခရီးကို နေ့ချင်းသွား၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွမ်းခံဝင်တော်မူသည်။

လူလော၊ နတ်လော၊ နဂါးလော

ထိုအခါ ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းတော်ကိုမြင်လျှင် ကြည်ရွှင်ဝမ်းသာ အံ့အားသရဲရှိကြ၍ ပြည်အလုံး ချောက်ချား၏။ မင်းချင်းယောကျ်ားတို့ မြင်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ကြား လျှောက် လျှင် ပြာသာဒ်ပြင်ထက်ရပ်၍ လေသွန်ပြတင်းဖြင့်ကြည့်တော်မူလတ်သော် 'လူလော၊ နတ်လော နဂါးလော၊ ဂန္ဓဗ္ဗလော၊ အံ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဘကား၊ သွား၍ ကြည့်ချေကုန်' ဟု မင်းချင်းတို့ကို စေတော်မူ၏။

သပိတ်တော်ကို ဖွင့်ကြည့်လျှင်

အလောင်းမင်းသား ဆွမ်းခံပြီးလျှင် မြို့မှထွက်ခဲ့၍ မြို့ရှေ့ ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်သို့ ကပ်၍ ထိုင်နေတော်မူပြီးသော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူအံ့သောငှာ သပိတ်တော်ကိုဖွင့်၍ ကြည့်လျှင် - အနီ အဖြူ၊ အကြောင်အကြား၊ အရောရောဆွမ်းကိုမြင်တော်မူ၍ အူ အသည်း ပြောင်းပြန်လန်၍ ပျို့အန်မည်ကဲ့သို့ ရှိတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကိုယ်တော်ကိုအလိုလိုဆုံးမလျက် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

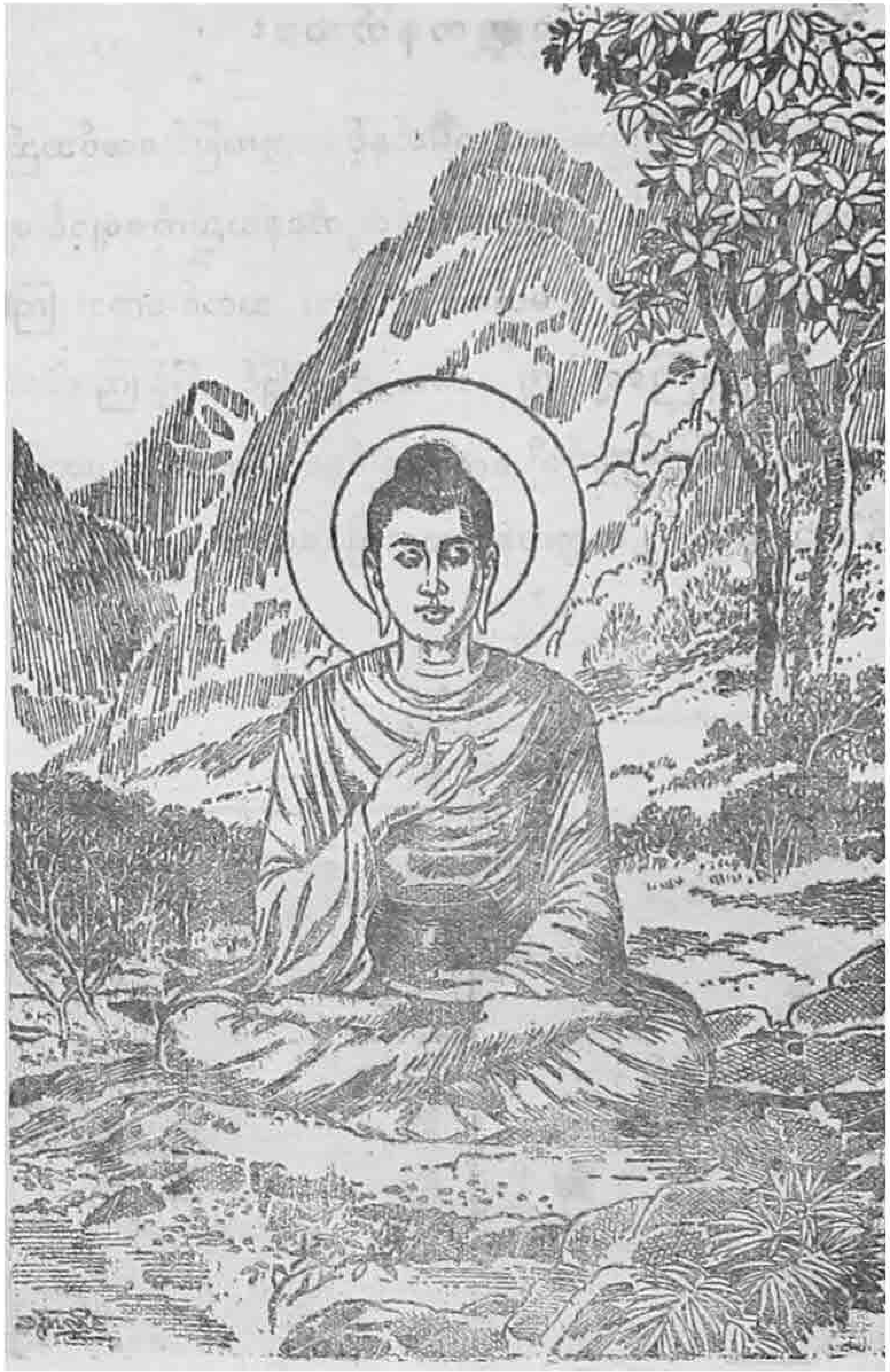

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးခြင်း

ထိုအကြောင်းကို မင်းချင်းယောကျ်ားတို့မြင်သဖြင့် အလျင်ပြန်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လျှောက်ထားလျှင် ပြည့်ရှင်မင်းကြီးလည်း ဆောစွာလာ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောဟောကြသဖြင့်—

သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး၏သား ဘုရားလောင်းအဖြစ် သိလေသော်....

''ပြည်တော်ထက်ဝက်ကိုပေးအပ်ပါမည် အသက်အရွယ် ငယ်ပါသေးသည်၊ တောမထွက်ပါနှင့်၊မင်းပြု၍စံစားပါဦး''ဟုလျှောက်၏။

ထိုစကားကိုကြားလေသော်....

''အဆွေတော် မင်းမြတ်၊ ခံစားအပ်သော မင်း၏ ချမ်းသာသည် ရေပေါ်၌ တက်သော ရေပွက်၏ပမာ တသက်လျှာမျှသာ ဖြစ်ချေသည်၊ ထိုစည်းစိမ်ကိုမှီ၍ ကိလေသာပွားသဖြင့် များသောအကုသိုလ်ဒုစရိုက်ဖြစ်၍ သံသရာ၌နစ်မွမ်းရခြင်း၏အကြောင်းသာဖြစ်ချေသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်၏စည်းစိမ်ကို(ဘင်အိမ်)၌လောက်၊ တံတွေးပေါက်ကဲ့သို့ ရွံရှာ၍ ငါစွန့်ခွာထွက်ခဲ့သည်''ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘုရားလောင်းထံ ကတိတောင်းခံ

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ပြီးလျှင်....

''သင်ဘုရားဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော်မူပါ'' ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ''ကောင်းပြီ''ဟု ဝန်ခံ၏။

(ဘင်အိမ်) = အိမ်သာ

၉။ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်တော်မူခြင်း

ထိုအရပ်မှသည် အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူလေသော်၊ တစ်ခုသော တောအုပ်၌ လောကီဈာန်ကို စီးဖြန်း၍နေသော အာဠာရ ရသေ့ထံသို့ ကပ်၍ ဈာန်သမာပတ်ကို နိုးနှော၍ အားထုတ်သဖြင့် လောကီဈာန် ခုနစ်တန်ကို ရတော်မူ၏၊ ထိုနောက်မှ "ဥဒကရသေ့" ထံသို့ ကပ်၍ အထက်ဈာန်ကို နိုးနှောစီးဖြန်းပြန်သော် ရှစ်တန်သောသမာပတ်ကို ရတော်မူ၏။

ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးနှင့်တွေ့ခြင်း

"ဤရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့သည် မြတ်သောသမ္ဗောဓိဉာဏ်၏ အကြောင်း မဟုတ်ချေ၊ အကြောင်းကို ရှာဖွေဦးမှ ဖြစ်ချေမည်" ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၍၊ တစ်ဖန် ဥရုဝေလ တောအုပ်သို့ ကပ်တော်မူသည်။ ထိုတောအုပ်တွင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့်တွေ့လေ၏။

ထိုပဉ္စဝဂ္ဂီတို့၏အကြောင်းကား ၊လက္ခဏာဖတ်ပုဏ္ဏားခုနစ်ယောက် တို့သည် သားတို့ကို ခေါ်ပြီးလျှင် "သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သားသည် ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုမင်းသား ဘုရားဖြစ်သောအခါ အသုံး အမဉ္ဇတည်၍ ရဟန်းပြုကြလေကုန်" ဟု မှာခဲ့ကြ၏။ ကောဏ္ဍည အနွယ်ဖြစ်သော သုဒတ္တ ပုဏ္ဏားတစ်ယောက်သာ အသက်ရှည် တည် ရစ်သတည်း။ (ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့၏အမည်ကား - ကောဏ္ဍည၊ ဝပ္ပ ဘဒ္ဒိယ၊ မဟာနာမ်၊ အဿဇိတည်း။)

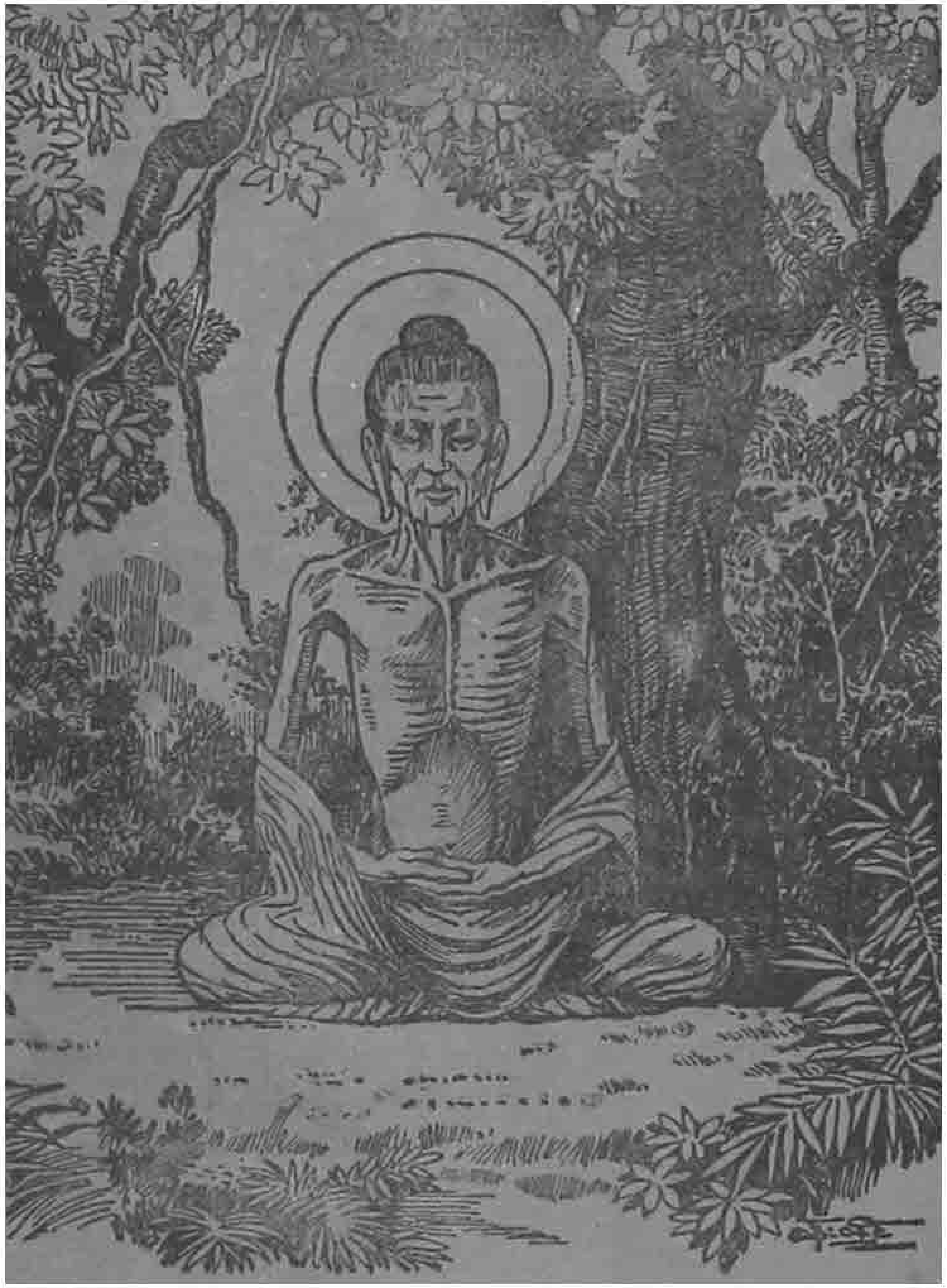

ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ် လဲကျတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းလည်း ထိုပဥ္စဝဂ္ဂီတို့လျှင် အလုပ်အကျွေးရှိသည်ဖြစ်၍ တစ်နေ့လုံးကို ဆွမ်းတစ်လုတ်ဖြင့်၊ သစ်သီးတစ်လုံးဖြင့်၊ နှမ်းတစ်စေ့၊ ဆန်တစ်စေ့ဖြင့် နေ့ရက်ကို လွန်စေခြင်း၊ အလျှဉ်းပင် အာဟာရကို မမှီဝဲပဲ ဖြတ်ခြင်း စသည်ကိုပြု၍ ကျင့်တော်မူသဖြင့် ကိုယ်တော် ကြုံလှီစွာရကား၊ လက္ခဏာတော်ကြီး၊ လက္ခဏာတော်ငယ်များ ကွယ်ပျောက်၏။ အာဟာရမှီဝဲခြင်း နည်းပါးသဖြင့် အလွန်ပင်ပန်းလှရကား.... အာနာပါနစျာန်ကိုဝင်စားသည်တွင် မဝင်စားနိုင်ပဲ စင်္ကြံဦး၌ လဲတော်မူသည်။

ထိုသို့လဲသည်ကိုမြင်သော် စိတ်ကျွမ်းမဝင်သောနတ်တို့သည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံ သွား၍ ''သင်၏ သားသည် ဘုရားမဖြစ်ရရှာပြီ ဒုက္ကရစရိယာကျင့်စဉ်တွင် စင်္ကြံဦး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရင်း လဲ၍ သေပြီ'' ဟု ကြားကြ၏။ ခမည်းတော်လည်း အကြိမ်များစွာ နတ်တို့လာ၍ကြားသော်လည်း ''ဘုရားမဖြစ်ပဲ ငါ့သား မသေနိုင်'' ဟု ယုံတော်မမူ။

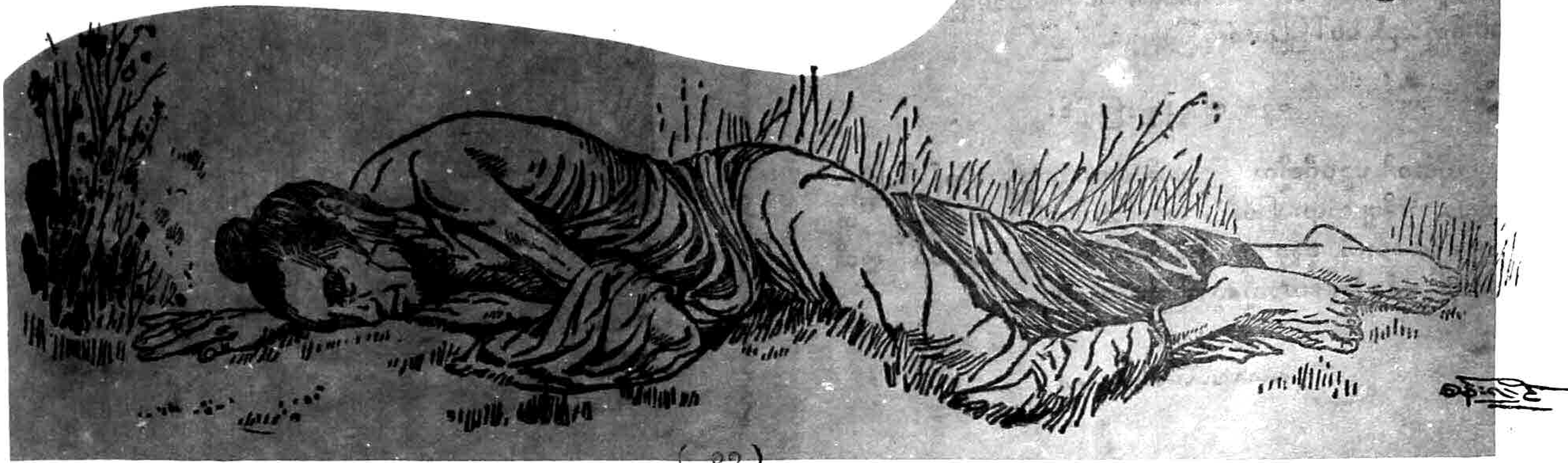

ဆွမ်းခံ၍ မျှတတော်မူခြင်း

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ယင်းသို့ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် ကျင့်တော်မူပြီးမှ ငြိုငြင်စွာဇသာ၍အကျင့် ဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်ရာ၊ သတ္တဝါတို့၏ ဓမ္မတာလည်း သဒ္ဓါလွန်လျှင် ကွန့်သည်း ပညာလွန်လျှင် ဆွံ့သည်။ ဝီရိယလွန်လျှင် ပြန့်သည်း သမာဓိလွန်လျှင် တွန့်သည်။ သတိသာလျှင် လွန်သည်မရှိ။ လိုသည်သာဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ယခုငါသည် အာဟာရကို မျှတစေလျက် ကိုယ်လက် ဖြည့်တင်း၍ သဒ္ဓါနှင့်ပညာ၊ ဝီရိယနှင့်သမာဓိကို မျှတစေတော့အံ့ဟု ကြံလျက်၊ ထိုထိုမြို့ရွာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခံအပ်သောဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေး တော်မူ၏။ ထိုသို့ ဘုဉ်းပေးတော်မူရာတွင်မှ မဟာပုရိသ လက္ခဏာ တော်တို့သည် ပေါ်မြဲပြကတေ့ ဖြစ်ပြန်သတည်း။

ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ စွန့်ခွာကြခြင်း

ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က ''သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် အလွန် ခြိုးခြံစွာ ကျင့်သည်ကိုမျှ ဘုရားမဖြစ်နိုင်၊ ယခုအဘယ်မှာဖြစ်တော့အံ့နည်း''ဟု ဘုရားလောင်းကို စွန့်ခွာ၍ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ကွာသော ''ဣသိပတန'' မိဂဒါဝုန်တောသို့ သွားကြကုန်သည်။

ထွန်းလင်းသော ကိုယ်ရောင်ဖြင့်

ထို့နောက်မှ ကိုယ်တော်တစ်ယောက်တည်း ကျင့်တော်မူ၍ လူတို့သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၁၄ ရက်၊ အင်္ဂါနေ့ညဉ့်တွင် အိပ်မက်ကြီးငါးအင်ကိုမြင်တော်မူ၏။ ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် ‘ငါသည် ယနေ့ စင်စစ် ဘုရားဖြစ်အံ့သည်’’ ဟုကြံစည်ဆုံးဖြတ်၍ မိုးသောက်ယံ၌ ဆွမ်းခံသွားသော အချိန်ကို ငံ့လင့်တော်မူလျက် နံနက် စော စော ကလျှင် လာတော်မူ၍ သေနနိဂုံး၏အနီး ကြီးစွာသော ညောင်ပင်ရင်း၌ ထွန်းလင်းသော ကိုယ်ရောင်ကိုဖြစ်စေလျက် နေတော်မူလင့်၏။

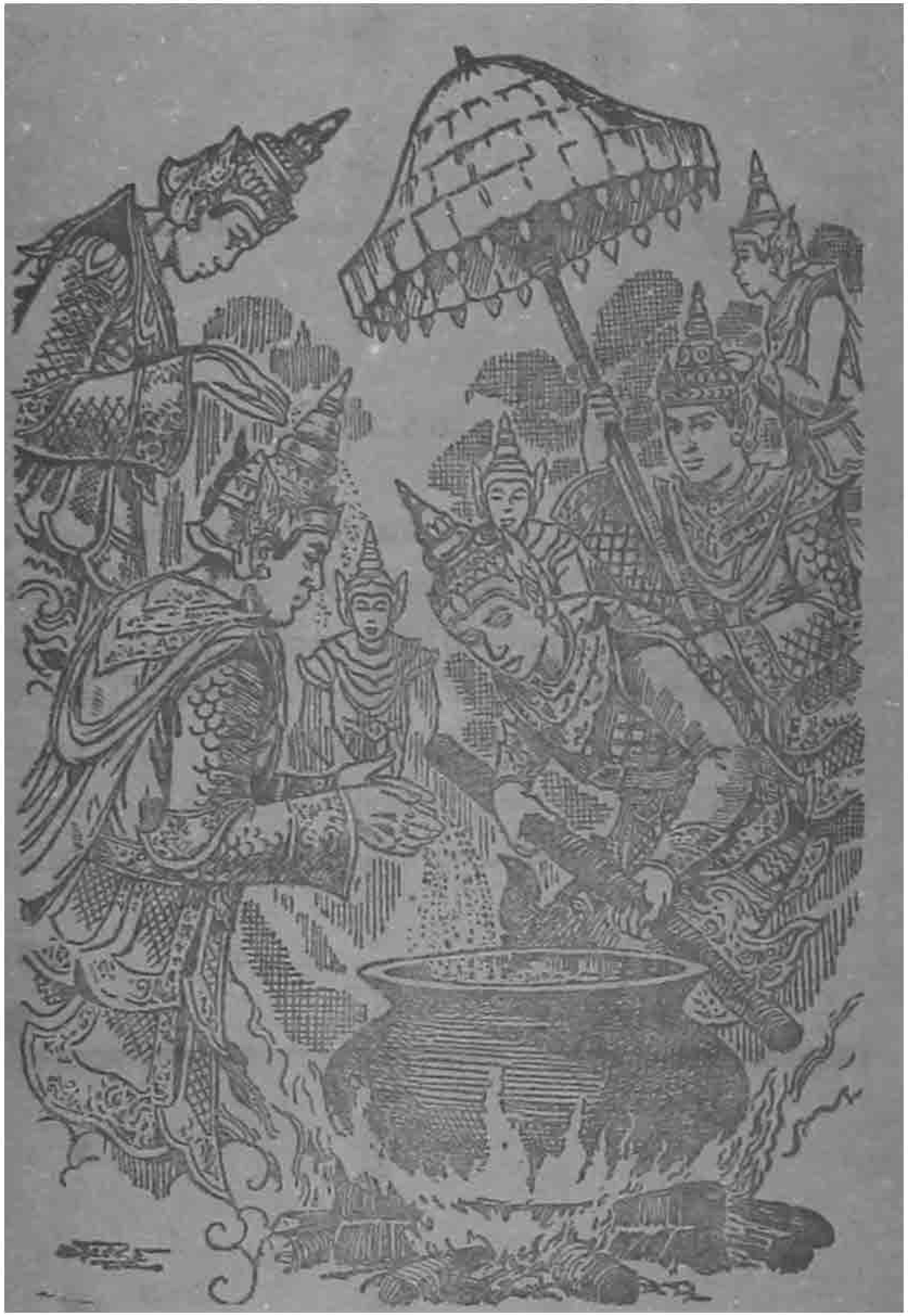

ဃနာနို့ဆွမ်းစီရင်ပုံ

ထိုအခါ၌ ကြိမ်ကြိုက်သော လာဘ်သည်ကား၊ ဥရုဝေလတော၏ အနီး သေနနိဂုံး၌ မဟာသေနမည်သော သူကြွယ်သမီး သုဇာတာ သည် ညောင်ပင်ရင်းသို့ကပ်၍ ''အစစ္စာ သားယောကျ်ားကိုရပါအံ့၊ အရှင်ရုက္ခစိုးအား တစ်နှစ် တစ်ကြိမ် တစ်သိန်းသော ဥစ္စာကို စွန့်၍ ပူဇော်ပါမည်'' ဟု ဆုတောင်း၏။ ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စုံလျှင် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဗလိနတ်စာကို ပြုလိုပါရကား–

မဆွကပင် နွားမတစ်ထောင်ကို နွယ်ချိုတော၌ ကျောင်း၍၊ ထို တစ်ထောင်နွားကို ငါးစုပြု၍ ရှစ်ရာသောနွားတို့၏ နို့ရည်ကို နှစ်ရာ သော နွားတို့၌ တိုက်သည်၊ ၎င်းနှစ်ရာကို ငါးစု ပြုပြန်၍ တစ်ရာ့ ခြောက်ဆယ်သော နွားတို့၏ နို့ရည်ကို လေးဆယ်သော နွားတို့၌ တိုက်သည်။ ထိုလေးဆယ်ကိုငါးစုပြုပြန်၍ လေးစုသောနွားတို့၏ နို့ ရည်ကို ရှစ်ခုသောနွားတို့ကို တိုက်ပြန်သည်။ ထိုရှစ်ခုသောနွားတို့၏ နို့ရည်ဖြင့်သာ ဃနာနို့ဆွမ်းချက်လေသော်....

နတ်ဩဇာ

အလောင်းတော်မြတ် ဘုဉ်းပေးရမည်ကိုသိ၍ လောကပါလနတ် မင်းကြီး လေးယောက်တို့ ခုံလောက်၌ စောင့်လာကုန်သည်၊ ဗြဟ္မာ ကြီး ထီးဖြင့် ကာသည်၊ သိကြားမင်းလည်း ထင်းထိုးသည်၊နတ် ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ်သော နတ်ဩဇာတို့ကို ထည့်ကြ ကုန်သည်။

ဃနာနို့ဆွမ်း အလှူခံခြင်း

ယင်းသို့ ထူးမြတ်သော နို့ဃနာကိုချက်ပြီးမှ ကျွန်မပုဏ္ဏာကို "ငါတို့ ညောင်စောင့်နတ်မင်း နေရာကို သုတ်သင်ပါချေ" ဟု စေ၏။

ကျွန်မ သွား၍ ကြည့်ရှု လေသော် ကိုယ်တော်ရောင် ဖြင့် ညောင်ပင် အလုံးကို ထွန်းလင်း စေလျက် ညောင်ပင် ရင်း၌ အရှေ့လောကဓာတ်ကို ရှေ့ရှုနေတော်မူသော ဘုရားလောင်းကို မြင်သဖြင့်၊ ရွှင်လှသောစိတ် ရှိလျက် မြက်မှိုက်တို့ကို သုတ်သင်ခဲ့ပြီးမှ အိမ်သို့လာ၍ သုဇာတာအား လျှောက်၏။

"အရှင်မ ယနေ့ ငါတို့အရှင် နတ်မင်းသည် ညောင်ပင်ရင်း၌ ကိုယ်ထင်ပြ၍ အတုမရှိသောအသရေဖြင့် စံတော်မူသည်။ အံ့ဖွယ်ရှိလှ၏။ လျင်စွာကြွ၍ ပူဇော်လေ" ဟု လျှောက်၏။

သုဇာတာလည်း အားရဝမ်းသာရှိသည်ဖြစ်၍ အသပြာ တစ်သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်၌ အလုံးစုံသော ဃနာနို့ဆွမ်းကို ထည့်၍ တစ်ခုသော ရွှေခွက်ကိုဖုံး၍ ယူဆောင်လေသဖြင့် ညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်၍ ဘုရားလောင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်ပြန်လျှင် အတိုင်းထက် အလွန်ရွှင် နှစ်သက်ရကား၊ ရွှေခွက်ပါ ပူဇော်၏။ ထိုအခါ ဃဋိကာရဗြဟ္မာ လှူသော သပိတ်တော် ကွယ်ပြီးဖြစ်၍ ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခံတော်မူ၏။ (ဘုရားလောင်းတို့ ဘုရားဖြစ်သည့်နေ့ အဖိုးတစ်သိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်ကို ရမြဲ ဓမ္မတာတည်း။)

၁၀။ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူခြင်း

ရွှေခွက်ကိုမျှောသော်

ယင်းသို့ နို့ဃနာဆွမ်းကို ခံတော်မူပြီးလျှင် အနီးဖြစ်သော နေရဥ္စရာမြစ်သို့ကပ်တော်မူ၍ ဘုရားလောင်းတို့ ရေချိုးမြဲ ဖြစ်သော သုပတိဋ္ဌိတမည်သောဆိပ်၌ ရေချိုးတော်မူပြီး မှ ကမ်းခုံစထက်၊ ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍ အရှေ့အရပ်သို့ ရှေးရှုနေတော်မူလျက် လေးဆယ့်ကိုးလုပ် ပရိဘုတ်တော်မူပြီးလျှင်.... "ငါသည်ယနေ့ စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည်မှန်မူ ရေညာသို့ ဆန်စေသတည်း" ဟု အဓိဋ္ဌာန်၍ ရွှေခွက်ကို မျှောတော်မူလျှင်.... ရွှေခွက်သည် ရေအယဉ်ကိုဖြတ်၍ မတ်မတ်ဆန်ပြီးမှ မြစ်လယ်သို့ကျသောအခါ ရေညာသို့ အတောင် ရှစ်ဆယ်ခန့်ဆန်၍ မြုပ်လေသဖြင့် ကာလနဂါးဗိမာန်၏ အပါးရှေးဘုရားတို့ ရွှေခွက်သုံးလုံးကိုထိ၍ ထိုရွှေခွက်တို့အောက်၌ တည်လေ၏။ ဘုရားလောင်းလည်း ကာလနဂါးမင်းသည် "ဘုရား ခုတင်ခု 'ခဏခဏ' ပွင့်ပေသည်ဟု မြည်တမ်းတသော ကောင်းချီးသံကို နာခံ၍ မဟာဗောဓိရှိရာသို့ ကြွတော်မူသော်....

အပရာဇိတပလ္လင်တော်

သောတ္တိယ မြက်ထမ်းယောကျ်ား ကပ်လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံတော်မူ၍ မဟာဗောဓိပင်သို့ကပ်ပြီး ကြဲဖြန့်တော်မူလျှင် တစ်ဆယ့်လေးတောင် အပြန့်ကျယ်သော အပရာဇိတပလ္လင်ဖြစ်၍ ထိုပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေကာ၊ အာနာပါနစျာန်ကိုဝင်စား၍ (ဘုရားမဖြစ်သမျှကို ဤနေရာက ငါမထပြီ) ဟု စတုရင်္ဂဝီရိယဖြင့် နေတော်မူသော် - သိကြားမင်းသည် ခရုသင်းကိုမှုတ်လျက်၊ ဗြဟ္မာမင်းသည် ထီးဖြူမိုးလျက်၊ သုယာမနတ်မင်းကြီးကား သားမြီးယပ်ခပ်လျက်၊ သန္တုသိတ နတ်မင်းကြီးကား ပတ္တမြားယပ်ဖြင့်ခပ်လျက်၊ ပဉ္စသိခနတ်မင်းသည် ဥသျှစ်သီးမှည့် အဆင်းရှိသော ဗေလုဝပဏ္ဍုမည်သော စောင်းကိုတီးလျက် များစွာသော နတ်တို့သည် အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာဖြင့် ပူဇော်လျက် နေကြကုန်စဉ်....

မာရ်နတ်မင်း၏ စစ်ခင်းပွဲ

ဝသဝတ္တိ မာရ်နတ်မင်း လာ၍ နတ်စစ်သည်ဗိုလ်ပါ အပေါင်း ဝန်းရံလျက်၊ ယူဇနာ တစ်ရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာဆင်ထက် ၌စီး၍ အသီးသီး လက်နက်ကိုင်သော လက်ရုံး တစ်ထောင်ကို ဖန် ဆင်းလျက် တိုက်ဖျက်လာသည်ကို ပါရမီတော်အဟုန်ဖြင့် နေမဝင် မီပင် အောင်မြင်တော်မူပြီးမှ....

ညဉ့်ဦးယံ၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်၊ သန်းခေါင်ယံ၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ် ကို ရ၍ မိုးသောက်ထအခါ၊ ကြောဝဠာ တစ်သောင်းလုံးကို တုန်လှုပ်စေလျက် အာသဝက္ခယဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာ အပေါင်းကို ထောင်းထောင်း ပိုင်းဖြတ်လျက် ပင်လေးတန်ကို အစဉ်အတိုင်းရ၍ အလုံးစုံသော တရားကို သိတတ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်ကိုရ၍ (သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အာကုန် နေအရုဏ် တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စန်းနှင့် ဝိသာခါ အကြိုက်တွင် လောကသုံး ပါး၏ အထွတ်အထိပ် ဘဝိသ ရ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ "အနေက ဇာတိ သံသာရံ" စသော ဥဒါန်းကိုကျူးရင့်တော်မူ၏။ (ဤကား ဘုရားဖြစ်ခြင်း၌ အကျဉ်းဖြစ်သော အစီပွာယ်တည်း။)

အောင်တော်မူခြင်း

ဝသဝတ္တိ မာရ်နတ်မင်းလာ၍ လက်ဝဲတစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ လက်ယာ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ နောက်မျက်နှာက စကြာ ဝဠာတံတိုင်းထိ၊ အထက်ကို ကိုးယူဇနာရှိသော နတ်စစ်သည် အပေါင်း ဝန်းရံလျက် ဂိရိမေခလာဆင်ထက်၌စီး၍ တိုက်ဖျက် လာသည်ကို....

၁၁။ သတ္တသတ္တာဟ စံနေတော်မူခန်း

၁။ ပထမသတ္တာဟ။ ။ယင်းသို့ ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်တော်မူပြီးလျှင် ဗောဓိပင်နှင့် လေးတောင်အကွာ အရှေ့မျက်နှာ၌ တည်သော ရွှေပလ္လင်ထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူ၍ ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် ဓမ္မကို အနုလောမ၊ ပဋိလောမ အားဖြင့် ဆင်ခြင်ရှုကြံလျက်၊ ကုဋေတစ်သိန်းမကသော ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စား၍ သိကြား၊ သုယာမ၊ သန္တုသိတ၊ မဟာဗြဟ္မာ စသော နတ်တို့၏ ပူဇော်ခြင်းကိုခံလျက် ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး စံပယ်တော်မူသည်။ ထိုအရပ်သည် ပထမ ပလ္လင်္ကသတ္တာဟ မည်၏။

၂။ ဒုတိယ သတ္တာဟ။ ။ထိုနောက် ရွှေပလ္လင်မှထတော်မူ၍ (ဗောဓိပင်မှ အရှေ့မြောက်ယံတစ်ဆယ့်လေးလံကွာသောအရပ်၌ ရပ်တော်မူ၍) ငါသည် ဤ ဗောဓိရပ်ခွင် ရွှေပလ္လင်ဝယ် သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်ကို ရ:ပသည်တကားဟု မမှိတ်သော မျက်စိဖြင့် ရှုကြည့်တော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စံပယ်တော်မူရာ အရပ်သည် အနိမိသသတ္တာဟ မည်၏။

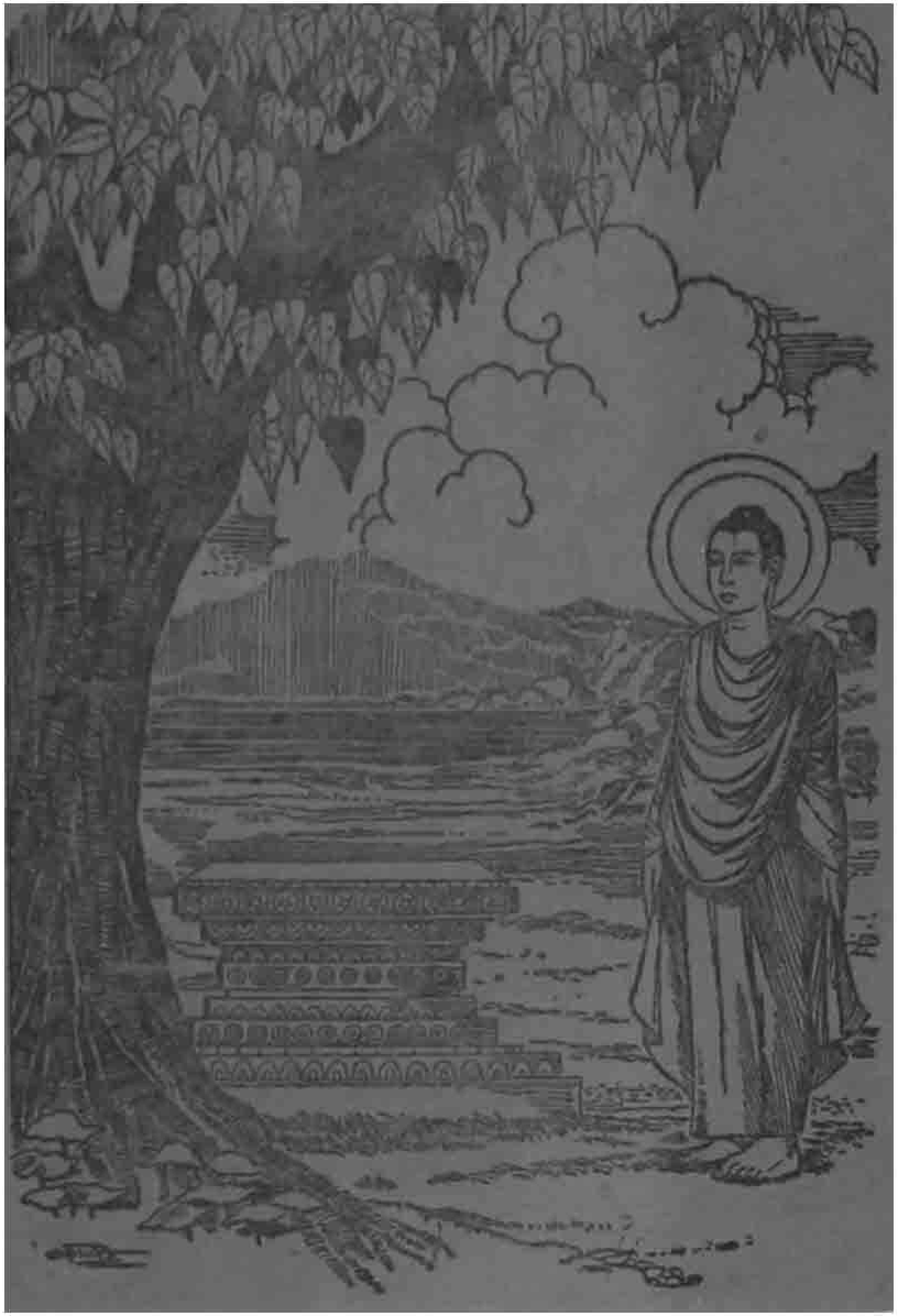

တတိယသတ္တာဟ

၃။ တတိယသတ္တာဟ။ ။ထိုသို့ ပလ္လင်တော်ကို စိမ့်စိမ့်မှည့်မှည့် ကြည့်တော်မူသောအခါ နတ်တို့က ''သိဒ္ဓတ်မင်းသား ဘုရား အလောင်း တော်သည် စံပျော်ဖူး သည့် ရွှေပလ္လင်မှ ခင်မင် တောင့်တခြင်းမပြတ်'' ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအကြံကို သိမြင်တော်မူလတ်၍ နတ်တို့၏သံသယကို ပယ် ဖျောက်ခြင်းငှာ တစ်ယူဇနာမျှလောက်သော ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေအစုံ မီးအစုံ ထွက်စေခြင်း စသော ယမိုက်ပြာဋ္ဌိ ဟာကိုပြတော်မူပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှ သက်တော်မူ၍—

ရွှေပလ္လင်နှင့် အနိမိသအကြား အတောင် နှစ်ဆယ်ရှိသော အရပ်ကို အလယ်ထား၍ တစ်ဖက်ငါးလံကွာ ဌာနတွင် အရှေ့ မှသည် အနောက်သို့ အတောင်ခြောက်ဆယ်ရှည်သော ရတနာ စင်္ကြံကြွတော်မူရာအရပ်သည် ရတနာစင်္ကြံသတ္တာဟမည်၏။

၄။ စတုတ္ထသတ္တာဟ။ (ရတနာရွှေအိမ်၌)။

ပဋ္ဌာန်းကျမ်းနှင့် ရောင်ခြည်တော်ခြောက်သွယ်၊

ထိုနောက် မဟာဗောဓိပင်မှ အနောက်မြောက် အတောင်လေးဆယ်ကွာတွင် ရတနာ ခုနစ်ပါး အဘိပြီးသော နတ်တို့စီမံ ဖန်ဆင်းအပ်သော ရတနာရွှေအိမ်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ နေတော်မူလျက် ဝိနည်း၊ ပိဋကတ်၊ သုတ္တန်ပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာပိဋကတ်တို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူရာ၊ မဟာပကရဏဖြစ်သော ပဋ္ဌာန်းကျမ်းသို့ ရောက်လျှင် ထက်ဝန်းကျင် ကိုယ်တော်မှ အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ၊ အမောင်း၊ ပြိုးပြိုးပြက် တစ်ခဲနက် အားဖြင့် ခြောက်ပါးသော အဆင်းရှိသော ရောင်ခြည်တို့သည် ထွက်၍ အထက် အဖို့အားဖြင့် ဘဝဂ်တိုင်အောင်၊ အောက်အဖို့အားဖြင့် ဆုံးသော မြေထုရေထုတို့ကို ဖောက်၍ အောက်ကောင်းကင် တိုင်အောင် ဖီလာအားဖြင့် အနန္တစကြာဝဠာတိုင်အောင် ပျံ့နှံ့စေလျက် ခုနှစ်ရက်ပတ်လုံး စမွယ်တော်မူရာအရပ်သည် ရတနာဃရသတ္တာဟ မည်၏။

၅။ ပဉ္စမသတ္တာဟ။ (အဇပါလ ညောင်ပင်ရင်းဝယ်)။

ထို့နောက် မဟာဗောဓိပင်မှ အရှေ့မျက်နှာ သုံးဆယ့်နှစ်လံကွာ အဇပါလမည်သော ညောင်ပင်ရင်းသို့ ကပ်တော်မူ၏။

မာရ်နတ်ငေးမှိုင်

ထိုအခါ မာရ်နတ်မင်းသည် ဤမျှ လောက်သော ကာလပတ်လုံး ရဟန်းကြီး၏ ယုတ်သောအဖြစ်ကို ရှုကြည့်ပါသော်လည်း တစ်စုံတစ်ခုမျှ ချော်ချွတ်သည်ကို မမြင်ချေ၊ ငါ၏နိုင်ငံကို လွန်ရလေ၏။ ဟု နှလုံးမသာ ရှိလှ၍ ခရီးလမ်းမ၌ ငေးမှိုင်ကာထိုင်လျက် တစ်ဆယ့်ခြောက်ကြောင်းသော အရေးကို ငင်၍နေ၏။

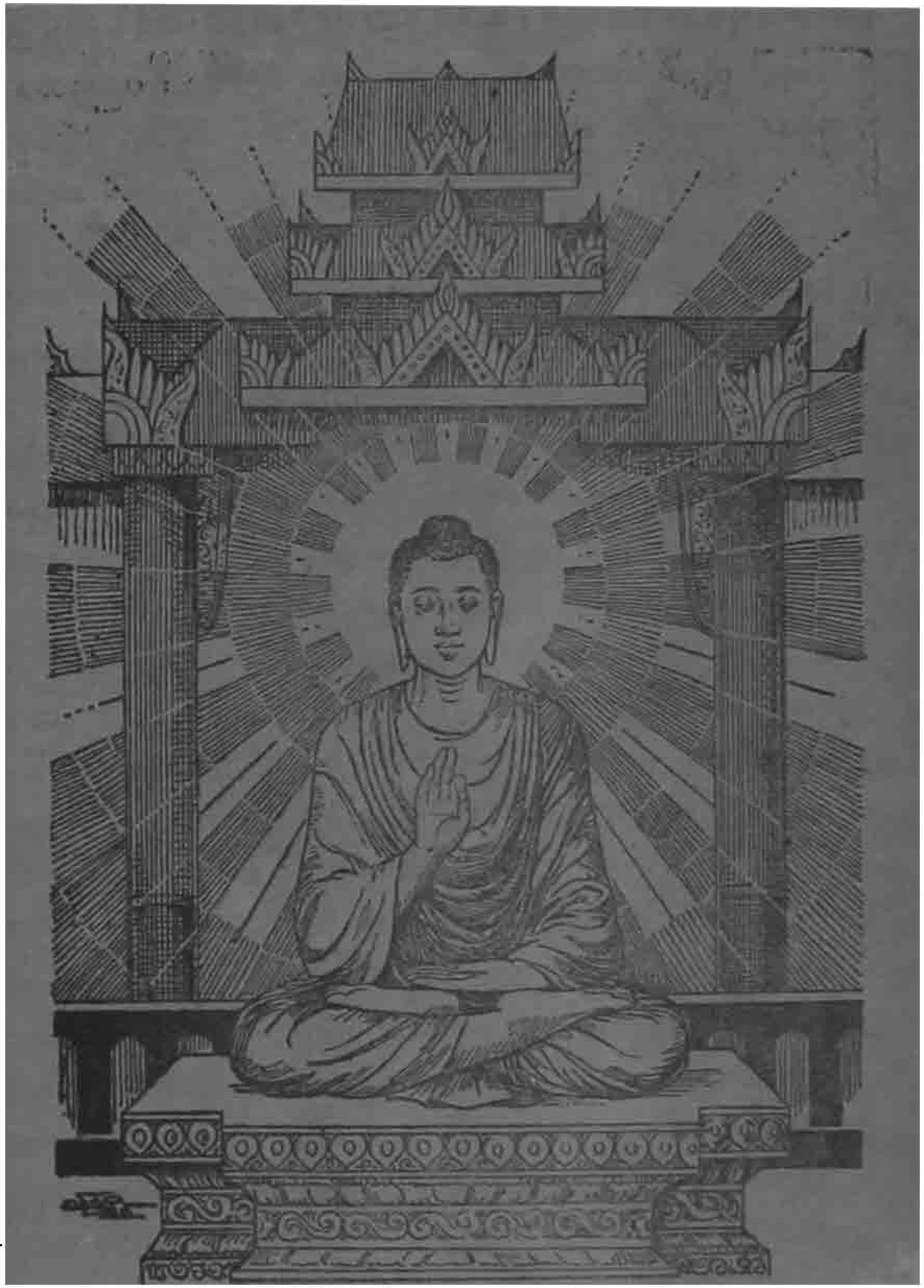

မာရ်နတ်၏ သမီးသုံးယောက် ဖြားယောင်းကြခြင်း

ထိုသို့ နေရာဝယ်၊ တဏှာ၊ အရတီ၊ ရဂါ မည်သော သမီးသုံးယောက်တို့က ''ဖခင် အဘယ့်ကြောင့် စိုးနှောင့်ပူဆာ မျက်နှာမရွှင်စားမဝင်ပဲမြေတွင်အကြောင်းခြစ်၍နေဘိသနည်း'' ဟု မေးလေသော်....

''သမီးတော်တို့ ဤဂေါတမရဟန်းသည် ငါမှန်း၍ထားသော ရွှေပလ္လင်ဝယ် ငါ့အလျင် ဘုရားလုပ်ချေပြီ၊ ဤရဟန်းကြီး၏ ပျက်စီးကြောင်းကို ကြံပါသော်လည်း မကြံနိုင်၍ တွေ့မှိုင်ရတော့သည်'' ဟု အကြောင်းကို ပြောဆိုလေ၏။ ထိုစကားကိုကြားလျှင်သမီးသုံးယောက်တို့က ''ဖခင် မစိုးရိမ်လင့် ငါတို့ မိန်းမ မာယာအစွမ်းဖြင့် ဤရဟန်းကြီးကို ဖျောင်းဖျ၍ ဖခင်နိုင်ငံသို့ ပါအောင်ပြုအံ့'' ဟု ဝန်ခံကြ၍ တစ်ယောက်ကား တစ်ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်၊ တစ်ယောက်ကား တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အရွယ်၊ တစ်ယောက်ကား တစ်ကြိမ် သားဖွားပြီးသော မိန်းမ အရွယ်ဖြင့် တင့်တယ်စွာ တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် ဘုရားရှိရာသို့ ကပ်၍ ခြေတော်ရင်း၌ အလုပ်အကျွေး ပြုလုပ်လိုပါကြောင်း တောင်းပန်လာသည်ကို ပယ်ခွာတော်မူလျက် ''ယဿဇိတံ နာဝဇီယတိ'' အစရှိသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

မာရ်နတ် သမီးသုံးယောက် ပြေးခွာရခြင်း

ဤဂါထာဖြင့် ''ငါဘုရားသည် ကိလေသာတရားကို ပယ်ရှားအောင်မြင်အပ်ပြီဖြစ်၍ သုသာန်၌ စွန့်ပစ်အပ်သော သူကောင်ပုပ်ကဲ့သို့ စက်ဆုပ်တော်မူသည်'' ဟု ကဲ့ရဲ့တော်မူသဖြင့်၊ နတ်သမီး သုံးယောက်တို့သည် ''လောက၌ မြတ်သောအလှူကို ခံတော်မူထိုက်ပေ၏။ ကောင်းသော အလား အလာရှိပေ၏။ လူအပေါင်းတို့ တတ်အပ်သော အရာ၌လည်း ဆုံးမတော် မူနိုင်ပေ၏'' ဟု ဆို၍ မာရ်နတ်မင်းထံသို့ ပြန်ကြရလေကုန်၏။

ဟုံဟုက် ပုဏ္ဏား

ထိုနောက် ဟုံဟုက်မည်သော ပုဏ္ဏားသည် ဘုရားအထံသို့ လာ၍ "အရှင်ဂေါတမ၊ အဘယ်သို့သောသူသည် ဗြာဟ္မဏမည်ပါသနည်း" ဟု မေးလျှောက်သည်တွင် ရာဂ စသောကိလေသာတို့ကိုလည်း မယ်ခွာစွန့်ပစ်တတ်၏။ ပုညကြီးယာ ဝတ္ထုတို့၌သာ ပျော်၏၊ ထိုသူသည်သာလျှင် မြတ်ရာသို့ သွားအံ့သည်ဖြစ်၍ ဗြာဟ္မဏမည်၏" ဟု ဖြေတော်မူသည်။

ဤသို့မာရ်နတ်မင်းသမီးသုံးယောက်တို့၊ ဟုံဟုက်ပုဏ္ဏားတို့ကို တရားအမြိုက် တိုက်ကျွေးတော်မူလျက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စံပယ်တော်မူရာ အရပ်သည် "အဇပါလသတ္တာဟ" မည်၏။

၆။ ဆဋ္ဌမသတ္တာဟ

(မုစလိန္ဒာအိုင်အနီး ကျည်းပင်ကြီး၌)

ထိုနောက်မဟာဗောဓိပင်၏အရှေ့တောင်မျက်နှာ ငါးဆယ့်တစ်လံ ကွာ (၁၁)နှစ်ဆယ့်ကိုးလံကွာတွင် "မုစလိန္ဒာ" မည်သော အိုင်၏အနီး (ကျည်းပင်ကြီးအရင်း)၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူရာ—

အခါမဲ့မိုးကြီးရွာသည်တွင် မုစလိန္ဒာ နဂါးမင်းသည် မိမိဗိမာန်မှ ထွက်၍ မြတ်စွာဘုရားကို မိမိကိုယ်ဖြင့် ကုသိုလ်ပြုခြင်းငှာ ကြီးစွာသော ကိုယ်ကိုဖန်ဆင်း၍ တစ်ပိုင်းတစ်ခွေကို ပလ္လင်ခင်းပြီးသော်၊ ကိုယ်တော်ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ရံလျက် ဦးခေါင်းတော်ထက်က ပါးပျဉ်းဖြင့်အုပ်မိုး၍ မိုး မထွတ်ရအောင်တည်လာသည်။

မြတ်စွာဘုရားလည်း နဂါးပင်း၏ အခွေထက် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဖလသမာပတ်ကိုဝင်စား၍နေတော်မူသည်။ ခုနစ်ရက်စေ့၍ မိုးစဲသော ကာလမှ နဂါးမင်းသည် လုလင်ယောင်ဖန်ဆင်းလျက် ရှေ့တော်၌ရှိခိုး၍ နေလေသော် "သုခေါ ဝိဝေကော တုဋ္ဌဿ၊ သုတဓမ္မဿ" စသော ဥဒါန်းစကားဖြင့်ဟောတော်မူရာအရပ်သည် မုစလိန္ဒသတ္တာဟမည်၏။

၇။ သတ္တမသတ္တာဟ

(ရာဇာယတန လင်းလွန်းပင်ရင်း၌)

ထိုနောက် မဟာဗောဓိပင်မှ တောင်မျက်နှာ အသံလေးဆယ်ကွာတွင် လင်းလွန်းပင်ရင်း၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးသမာပတ်ဝင်စားတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်စေ့သော် သိကြားမင်းသည် ကြဇူသီး၊ ကွမ်းရိုး၊ ဒန်ပူ၊ အနောတတ်ရေများကိုကပ်လှူလာ၍ သုံးဆောင်တော်မူပြီးစအခါတွင်....

တပုဿနှင့် ဘလ္လိက

ရာမညကိုင်း ဥက္ကလာပဇနပုဒ် ပေါက္ခရဝတီမြို့မှ တပုဿ ဘလ္လိက ကုန်သည်ညီနောင်တို့သည် ကုန်သွယ်ခြင်းငှာ လှည်းငါးရာနှင့် လာကြသည်တွင် မိမိတို့အဆွေဖြစ်ဖူးသောနတ်က လှည်းကို မသွားနိုင်အောင် ချုပ်နှောင်၍ ဗလိနတ်စာ ပူသောကာလ၊ နတ်က ကိုယ်ထင်ပြလျက် "လောက သုံးပါးတွင် အတုမရှိသောဘုရား ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူ၍ ယခုလင်းလွန်းပင်ရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသည်၊ သင်တို့ အကျိုးစီးပွား များလိုမူကား တစ်စုံတစ်ခုဖြင့် လှူဒါန်းပူဇော်ချေ" ဟု ဆို၏။

ထိုစကားကိုကြားလျှင် ညီနောင်နှစ်ပါးသည် အားရဝမ်းသာရှိ၍ မိမိတို့တွင်ပါသော ကြွက်ကျစ်မုန့်၊ ပျားဆုပ်မုန့်တို့ကို ယူ၍ ကပ်လာ၏။

သရဏဂုံ နှစ်ပါး

ထိုကုန်သည် ညီနောင်တို့အားလည်း "ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ" ဟူသော ဒွေဝါစိက သရဏဂုံကို ပေးတော်မူသည်။

ဆံတော်ဓာတ်ကို ပေးအပ်ခြင်း

ဦးခေါင်းတော်ကိုသုံးသပ်၍ ဆံတော်ဓာတ်တစ်လက်ဆုပ်ကိုလည်း အပ်တော်မူလိုက်၏။ ဤအရပ်သည် ရာဇာယတနသတ္တာဟ မည်၏။

(ဤကား- သတ္တဋ္ဌာန် သတ္တာဟတည်း။)

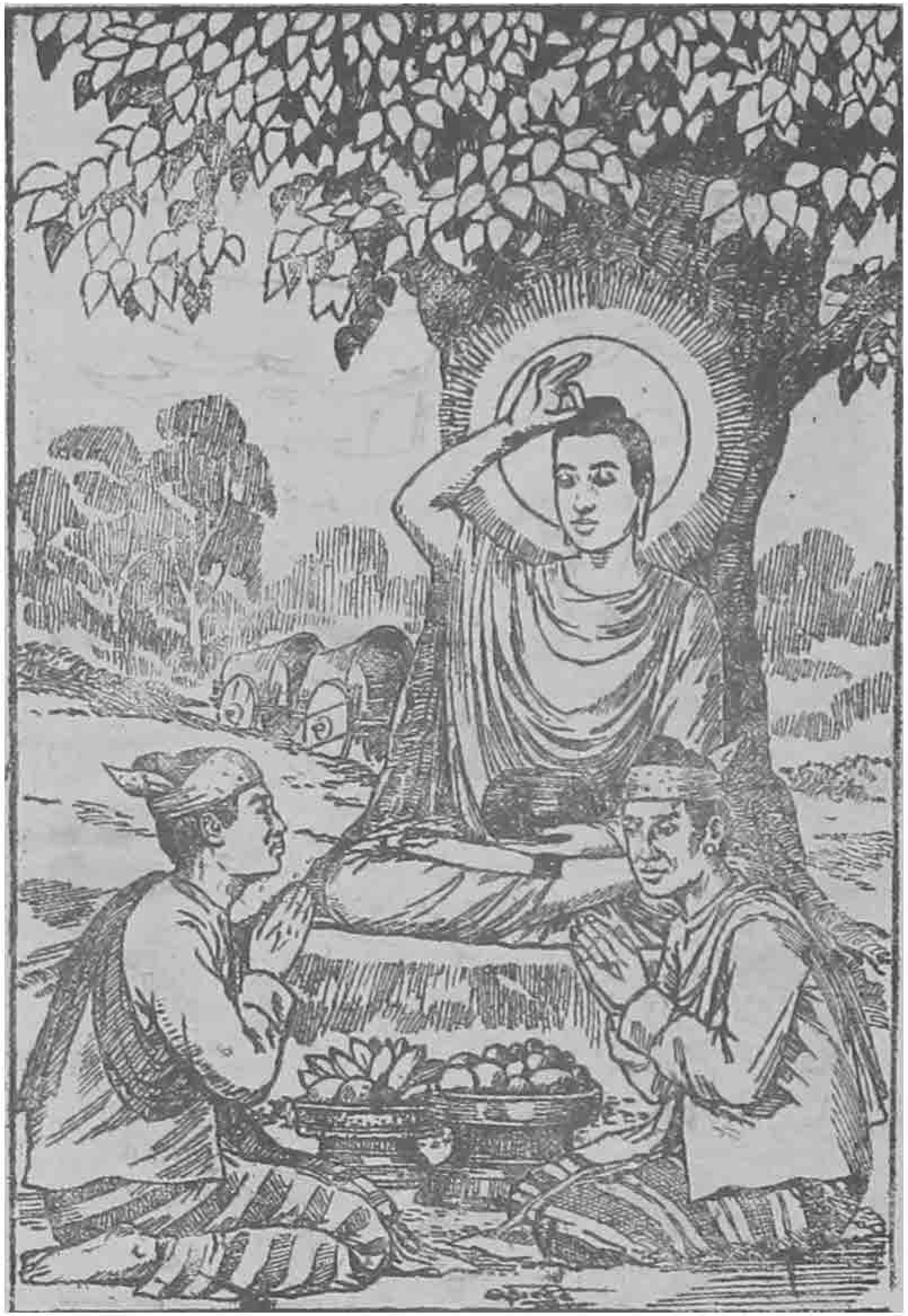

၁၂။ သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်းက တရားဟောရန် တောင်းပန်ခြင်း၊

ဤသို့ သတ္တသတ္တာဟစေ့တော်မူလျှင် လင်းလွန်းပင်မှသည် အဇပါလ ညောင်ပင်ရင်းသို့ တစ်ဖန် ကပ်တော်မူပြန်၍ နေတော်မူသော အခါ ဤသို့သောအကြံတော်ဖြစ်၏။

"ငါသိအပ်သောတရားတော်သည် အလွန်သိမ်မွေ့နက်နဲ သိမြင်နိုင်ခဲ၏။ ငါဟောကြားသော်လည်း တရားတော်ကို မမြင်နိုင်ကုန်ရာ၊ ငါပင်ပန်းရုံသာ ရှိချိမ့်မည်"ဟု တရားမဟောလိုသော အကြံတော်ဖြစ်သောတ်လျှင်....

"ကဿပဘုရားရှင်သာသနာ၌ "သဟဿက" မည်သော ပထမဈာနလာဘီ ရဟန်းသည် စုတေ၍ ပထမဈာန်ဘုံ၌ ဖြစ်လေသော "သဟမ္ပတိဗြဟ္မာမင်း"သိလေ၍၊ နတ်ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့ကို ခေါ်၍ ဘုရားသခင်ထံ လာပြီးလျှင် မြင်း မိုရ်တောင် လုံး မျှ လောက် သော ရတနာပန်းကုံးဖြင့် ပူဇော်လျက်–

"ဒေသေတု ဘန္တေ ဘဂဝါ၊ ဓမ္မံ ဒေသေတု သုဂတော" စသော ဂါထာဖြင့် ကိုယ်တော်ဘုရားမှ တရား မဟောချေသော် အဘယ်သူလာ၍ဟောပါအံ့နည်း။ ယခုအခါ မာဂဓရေစ်တိုင်း၌ ပုရာဏကဿပ, မက္ခလိဂေါသာလ, ပကုဓကစ္စာယန, နိဂဏ္ဌ နာဋပုတ္တ, အဇိတကေသကမ္ဗလ, သိဉ္စည်း၊ ဤခြောက်ယောက်သော သူတို့သည် ဘုရားမဟုတ်ပါဘဲလျက်ဘုရားဟုဝန်ခံ၍ များစွာသောသတ္တဝါတို့ကို လှည့်ပတ်လျက် မိစ္ဆာဝါဒကို ပြ၍နေကြချေပြီ၊ အပါယ် လေးပါး တံခါး ဟင်းလင်းပွင့်ချေပြီ၊ နတ်ရွာနိဗ္ဗာန် ဝင်ရန်တံခါး ပိတ်ချေပြီ၊ တရားစည်ကြီး တီးတော်မူပါ၊ အပါယ်တံခါး ပိတ်တော်မူပါ၊နတ်ရွာ တံခါး ဖွင့်တော်မူပါ၊ ကျွတ်ထိုက်သောသတ္တဝါလည်းရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့အား တရားမိုးဖြင့် သွန်းဖြိုးတော်မူပါ"ဟု တောင်းပန်၏။

ထိုသို့တောင်းပန်လျှင် အာသယာနုသယ ဣန္ဒြိယ ပရောပရိယတ္တဉာဏ် တည်းဟူသော ဘုရား မျှော်မျက်စိဖြင့် ကျွတ်လတ္တံ့သောသူကို ရှုမြင်တော်မူသဖြင့် ပဋိညာဉ်ပေးတော်မူ၏။

အာဠာရနှင့် ဥဒကရသေ့

ထိုနောက်မှ တရား ဟော ရ အံ့ သော သူကို ကြည့်တော်မူသော်၊ အာဠရ ရသေ့သေလွန်၍ ခုနစ်ရက်ရှိချေပြီ၊ အာကိဉ္စညာယတနဘုံ၌ ဖြစ်သည်ကို မြင်တော်မူသော် "အာဠာရ ရသေ့သည် ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွ၊ ငါ့တရားကို နာရမူ ကိစ္စပြီးငြိမ်းလေရာ၏"ဟု အောက်မေ့လျက် ရင်ကိုသပ်တော်မူ၏။

ထို့နောက် ရာမမင်း၏ သားဖြစ်သော ဥဒက ရသေ့သည်လည်း ယမန်နေ့ သန်းခေါင်ယံတွင်ပင် သေလွန်၍၊ နေဝသညာ နာသညာယတနဘုံ၌ ဖြစ်သည်ကို မြင်တော်မူသော် "ဤရသေ့လည်း ရှုံးခြင်းကြီး ရှုံးလေစွ"ဟု လက်ခုတ်ခတ်တော်မူ၏။

ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦး

ထိုနောင်မှ တရားဟောရအံ့သောသူကိုရှုပြန်လျှင် တင်ပေဖူးသော ကျေးဇူးရှိသော ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

၁၃။ ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦးတို့အား ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူခြင်း။

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်းကြွတော်မူ၍ မိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်တော်မူလျှင် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က မြင်စဦး၌ ကတိကဝတ်ထားကြ၏။ "အရှင်ဂေါတမသည် ဘုရားအဖြစ်ကိုရခြင်းငှာ ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကို ကျင့်သည်၊ မဖြစ်မီကပင် ဤအကျင့်မှ ထွက်၍ ဆွမ်း သက်န်း များအောင်ရှာလျက် မြို့ရွာအရပ်ရပ်သို့လှည့်လည်သည်။ အကျင့်ပျက်သသူဖြစ်သည်။ ခရီးဦး ကြိုဆိုခြင်း စသောဝတ်ကို မပြုကြလင့်"ဟု ကတိကဝတ်ကို ထားကြလင့်၏။

အနီးသို့ရောက်သောကာလ၊ ထားကြသောကတိကဝတ်၌မတည်နိုင်၊ ယိမ်းယိုင် တုန်လှုပ်သောစိတ် ရှိကြရကား၊ ထားရင်း ကတိကဝတ်ကို ဖျက်၍ အချို့က သပိတ် သင်္ကန်းကိုလှမ်းယူသည်၊ အချို့က ခြေဆေးရေတည်လင့်သည်၊ အချို့က နေရာခင်းလင့်သည်။

ဤသို့ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်ကိုပြု၍ ခင်းအပ်သောနေရာထက်၌ နေတော်မူပြီးသော် ကိုယ်တော်မြတ်က "ငါကား ဘုရားဖြစ်တော်မူပြီ၊ အလုံးစုံသော တရားတို့ကိုသိတော်မူပြီ၊ သင်တို့အား အမြိုက်တရားကို ဟောကြားခြင်းငှာ ငါလာတော်မူသည်၊ ရိုသေစွာ တရားနာကုန်လော့"ဟု တိုက်တွန်း၏။

ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က "ငါ့ရှင်ဂေါတမ၊ သင်သည် ပြင်းပြင်းလှစွာသော ဒုက္ကရစရိယာအကျင့်ကိုခြောက်နှစ်ပတ်လုံးကျင့်၍မျှ သဗ္ဗညုတအဖြစ်သို့ မရောက်တုံသေး၏။ ယခုမူကား ဆွမ်း၊ သင်္ကန်း၊ ကျောင်း စသောပစ္စည်းကို များအောင် လုံ့လပြုကာ ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမတို့ကို ရှာ၍ မြို့ရွာတိုင်းလှည့်လည်လျက် မှက်ဖိုလ် ချမ်းသာကို အဘယ်မှာ ရချေအံ့နည်း၊ သင် ဝါကြွားသို့၍ လှည့်ဖြားကာမျှနှင့် ငါတို့ မယုံနိုင်ချေ"ဟု သုံးကြိမ်တိုင်အောင် ပယ်ရှား၏။

ထိုသို့ ပယ်ရှားငြားသော်လည်း အပြစ်ထားတော်မမူ၊ များစွာသော ပရိယာယ်စကားဖြင့် ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကိုသိစေတော်မူလျက် သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု၊ ဝါဆိုလပြည့် စနေနေ့ညဉ့် နေဝင်စအချိန်တွင် ဓမ္မစက္ကပဝတ္တနသုတ်ကို ဟောတော်မူသည်။

ဒေသနာတော်၏အဆုံး၌ အရှင်ကောဏ္ဍညသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌တည်လေ၏။ ထိုအခါ တစ်သောင်းသော လောကဓာတ်မှ စည်းဝေးလာသော နတ် ဗြဟ္မာ တစ်ဆယ့် ရှစ်ကုဋေတို့သည်လည်း အကျွတ်တရားကို ရကြလေကုန်သည်။ ဤဓမ္မစကြာတရားကို ဟောတော်မူသောအခါလည်း စကြာဝဠာတစ်သောင်း မြေအပေါင်းသည် ကောင်းချီး ကျူး သကဲ့သို့ အထူးသဖြင့် တုန်လှုပ်သည်၊ သုံးဆယ့် နှစ်ပါးသော နိမိတ်တို့ ထင်ကုန်သည်။

ဤဓမ္မစကြာဒေသနာကား–ထိုနေ့ညဉ့် ပထမယံအဆုံး မဇ္ဈိမယံ အစ၌ ပြီးဆုံးသတည်း။

သာတာဂိရိနတ် နှင့် ဟေမဝတနတ်တို့အကြောင်း

ပစ္ဆိမယံသို့ ရောက်သောအခါ သာတာဂိရိနတ်၊ ဟေမဝတနတ်မင်းတို့သည် အသင်းအပင်းဖြစ်သော နတ်ဘီလူးစစ်သူကြီးတို့နှင့်တကွ တရားကိုနာအံ့သောငှာ ရောက်လာကြကုန်သတည်း။

ထိုနတ်တို့၏ အကြောင်းကား....

ကဿပဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်စံပြီးနောက်၊ အမျိုးကောင်းသားနှစ်ယောက်တို့သည် ဘုရားရှေ့တော်၌ တပည့်ခံရသော သာဝကကြီးတို့အထံ၌ ရဟန်းပြုကြ၏။ ကျမ်းဂန်များ သင်ကြားခြင်းကို အားထုတ်သဖြင့် အဋ္ဌကထာနှင့် တကွသော ပိဋကတ်သုံးပုံကို အာဂုံ ဆောင်နိုင်၏။ အထူးထူးသော အာစရိယဝါဒ ဝိနိစ္ဆယကထာ မဂ္ဂတို့၌ လိမ္မာသည် ဖြစ်၍ သာသနာတော်ဝယ် ထင်ပေါ်ကျော်ခော၏။ တစ်ပါးတစ်ပါး၌ ရဟန်းတပည့်သားတို့သည် ငါးရာစီ ငါးရာစီ အရံ ရှိကုန်၏။ ပရိသတ်လေးပါးတို့အားလည်း ဘုရားရှင်အဆုံးအမကိုပြသညွှန်ကြားလျက်သာသနာတော်သည် လွန်စွာထွန်းလင်း၏။

အလဇ္ဇီကို ငဲ့ညှာမိသော မထေရ်ကြီးနှစ်ပါး

(အဂတိတရားလိုက်စားမိခြင်း)

တစ်ရံရောအခါ ဓမ္မဝါဒီ လဇ္ဇီရဟန်းတို့သည် ကြမ်းတမ်း ရှုန့်ရင်းလှသော အဓမ္မဝါဒီ အလဇ္ဇီ ပုဂ္ဂိုလ်၏ ယွင်းပျက်စီးသော သီလကို တွေ့၍ 'ငါ့ရှင် သင်ပြုသောအမှုသည် သာသနာတော်၌ မပြုအပ်''ဟု ဆိုဆုံးမပါသည်ကို ထိုအဓမ္မဝါဒီအလဇ္ဇီရဟန်းက ငြင်းဆိုပယ်ရှား၏။

ဓမ္မဝါဒီကလည်း ''ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတို့ သိလတ္တံ့'' (အဆုံးအဖြတ်ခံမည်)ဟုဆို၏။ ထိုစကားကို ကြားလျှင် အလဇ္ဇီပုဂ္ဂိုလ်က ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာနှစ်ဦးတို့၏အထံသို့လာ၍ ပရိက္ခရာစသည်ကို လှူပြီးလျှင် ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ရိုသေစွာ ဆောင်ရွက်၍ အကျွမ်းဝင်သော ကာလ ''အရှင်ဘုရား၊ အကျွန်ုပ်သည် ဤမည်သော သိက္ခာပုဒ်၌ ဖြီစွန်းခြင်းကြောင့် ဤမည်သော ရဟန်းနှင့် ဝိဝါဒကလဟ ရှိကြပါသည်၊ ဤရဟန်းသည် အရှင်ဘုရားတို့ထံ လျှောက်ကြားလာသော် တရားသက်တိုင်း ဆုံးဖြတ်တော်မမူပါလင့်''ဟု လျှောက်၏။

မထေရ်နှစ်ပါးတို့လည်း ''တရားအတိုင်း မဆုံးဖြတ်ပဲ နေခြင်းငှာ မထိုက်ပေ''ဟုဆိုလျှင် ထိုရဟန်းလည်း ''တပည့်တော်မှာသာသနာ၌ တည်ရာမရနိုင်ပြီ''ဟု အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန် ဖန်များသဖြင့် မထေရ် နှစ်ပါးတို့ သနားခြင်းဖြစ်ရကား– ''ကောင်းပြီ'' ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။

အဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်လည်း ထိုပဋိညာဉ်ကိုရလျှင် ဓမ္မဝါဒီထံ လွှမ်းမိုး နှိပ်စက်သောစကားကို ဆို၏။ ဓမ္မဝါဒီကလည်း ''ဝိနည်းဓိုရ်ဆရာတို့ အား ငါလျှောက်ကြားတော့အံ့''ဟု ကြံလျက် မထေရ်နှစ်ဦးတို့ထံသို့ လာ၍ လျှောက်ကြားသော် မထေရ်နှစ်ပါးတို့က စကားမဆိုပဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလေ၏။

ထိုကာလ ဓမ္မဝါဒီပုဂ္ဂိုလ်က ''အရှင်ဘုရားတို့သည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုးကွယ်ရာဖြစ်ပါသည်၊ တရားသက်တိုင်းသော ဆုံးဖြတ်တော်မူပါ''ဟု လျှောက်၏။

ဝိနည်းဓိုရ်နှစ်ပါးလည်း မည်သို့သောစကားကိုမျှ မပြန်နေလျှင် ''အရှင်ဘုရားတို့သည် သဗ္ဗညုဘုရား၏ မျက်နှာတော်ကို မထောက်၊ တစ်ယောက်သော ဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာ စောင့်ရှောက် ညှာတာဘိ သည်တကား ငါတို့ ကိုးကွယ်ရာမရှိချေ''ဟု ငိုကြွေးပြည်တမ်းလျက် သွားလေသည်။

ထိုနေ့မှစ၍ မထေရ်နှစ်ပါးတို့သည်ကား ''သာသနာတော်ကို မငဲ့ ကွက်၊ ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်ကိုသာငဲ့ကွက်ရာရောက်ပေသည်''ဟုကြီးစွာသော ကုက္ကုစ္စရှိလျက် စုတေကြသောအခါ မိမိတို့ကုက္ကုစ္စနှိပ်စက်သောအား- ဖြင့် တစ်ယောက်ကား ဟိမဝန္တာတောအတွင်း ဟေမဝတမည်သော တောင်၌ နတ်ဘီလူးစစ်သူကြီးဖြစ်၏။ တစ်ယောက်ကား မဇ္ဈိမဒေသ တွင် သာတာဂိရိမည်သောတောင်၌ နတ်ဘီလူးစစ်သူကြီးဖြစ်၏။ သူတို့ သည် နှစ်ကျိပ် ရှစ်ယောက်သော နတ်စစ်သူကြီးတို့တွင် အကျုံးဝင် သော နတ်တို့ပေတည်း။

ထိုသာတာဂိရိ–ဟေမဝတတို့သည် နတ်အစည်းအဝေးသို့ ရောက်၍ အချင်းချင်းတွေ့ကြုံကြရာ၊ ရှေးဘဝဖြစ်ရသောဒေသများကို မေးမြန်း ပြန်ကြားလျက် တစ်စုံတစ်ရာ ထူးကဲစွာသောအကြောင်းရှိသည်ဖြစ်အံ့၊ အကြောင်းကြားရန် အပြန်အလှန် ကတိကဝတ် ထားကြလေ၏။

ဓမ္မစကြာတရား ဟောကြားသောအခါ၊ နိမိတ် ၃၂ ဖြာတို့သည် ရှည်မြင့်စွာတည်လတ်၍ သာတာဂိရိနတ်သည် ဓမ္မစကြာ တရားတော် မြတ်ကိုကြားနာ၍နေစဉ် ...

''ငါ့အဆွေ–ဟေမဝတသည် ဤအစည်းအဝေးသို့ပါလာလိမ့်မည် လော''ဟု တွေးတော ကြည့်မျှော်လျက် နာ၍ သမာဓိကို မရသော ကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ဓမ္မကိုမရနိုင်လေ၊ တရားပြီးသောအခါမှ ''ငါ့အဆွေကို ခေါ်အံ့''ဟုကြံလျက် ဟိမဝန္တာသို့ရှေးရှုထွက်၏၊ သာတာဂိရိနတ်လည်း မဇ္ဈိမဒေသသို့ရှေးရှုလာ၏၊ ထိုနတ်စစ်သူကြီးနှစ်ဦးတို့သည် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်၏ အထက်၌ မျက်နှာချင်းဆိုင် ပေါင်းစပ်မိကြ၍သာတာဂိရိနတ် လည်း''ဤလောက၌ အသဒိသပုဂ္ဂိုလ်ထူး ဂုဏ်ကျေးဇူးအပေါင်းတို့၏ တည်ရာဖြစ်တော်မူသော မြတ်စွာဘုရားထင်ရှားဖြစ်၍ ယနေ့ဓမ္မစကြာ တရားကိုဟောသဖြင့် အခါမဲ့ပွင့်သောပန်း၊ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်သာရဲ၊မဖြစ် ဖူးမြဲသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့သည် ဖြစ်သတည်း''ဟု ပြာဒိဟာကိုကြား၍ ''အချင်း ဟေမဝတ.... အနောမသညာဖြင့် သာကီဝင်မင်းမျိုးဖြစ် သော ဓမ္မရာဇ်ထွဋ်ထားရဟန်း ဂေါတမကို အားရအောင် ဖူးမြင်၍ တရားတော်ကို နာကြကုန်အံ့''ဟု ဆိုလေ၏။

ဘုရားဂုဏ်တော်များ ချီးကျူးကြပုံ

ဟေမဝတနတ်သည် "သဗ္ဗညုဖြစ်မည်ကား စင်စစ်ခဲယဉ်းသည်သာတည်း၊ ဂေါတမဘုရားသည် အကယ်၍ သဗ္ဗညုဖြစ်အံ့စင်စစ် တာဒိဂုဏ်နှင့်ပြည့်စုံရာ၏၊ ငါစုံစမ်းဦးအံ့" ဟု ကြံ၍ မေး၏။ သာတာဂိရိလည်း—

"အချင်း ဟေမဝတ၊ သဗ္ဗညုဘုန်းမော် နှလုံးတော်မြတ်သည်ကား အာရုံငါးပါး၌ လိုက်စား တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိ၊ အဇ္ဈတ္တမာရ်၊ ဗာဟိရမာရ်တို့ကို တိုက်လှန် ချိုးဖျက်နိုင်တော်မူ၏၊ သတ္တဝါခပ်သိမ်း၌ ကိုယ်တော်နှင့် ညီမျှသော မေတ္တာစိတ်တော်ရှိခြင်း၊ ဣဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံတို့၌ ခုံမင်စွဲလမ်းခြင်းမရှိ၊ လောကဓံရှစ်ပါးတို့၌ ပကတိ သည်းခံတော်မူနိုင်ခြင်း တည်းဟူသော တာဒိလက္ခဏာနှင့် ကောင်းစွာ ပြည့်စုံတော်မူ၏"

"ငါတို့ဆရာကား ပါဏာတိပါတ၊ အဒိန္နာဒါန မိစ္ဆာကာမတို့မှ ဘဝများစွာကပင် ကင်းလွတ်တော်မူလှ၍၊ လက္ခဏာတော်ကြီး သုံးဆယ့်နှစ်သွယ်၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်တို့နှင့် တင့်တယ် ပြည့်စုံတော်မူပေ၏။ ဈာန်ဝိမောက္ခ စသော တရားသည်လည်း ဘုရားဖြစ်မှမဟုတ်၊ မယ်တော်ဝမ်းမှဖွားစ တစ်လသားကပင် ဈာန်ဝင်စားတော် မူနိုင်သတည်း" ဟု ကာယဒွါရသုဒ္ဓိကို ကြား၏။

ဤသို့လျှင် ဆက်လက်၍ ဝစီဒွါရသုဒ္ဓိ၊ မနောဒွါရသုဒ္ဓိကိုသာမက၊ နိဗ္ဗာန်သွားကြောင်း ကောင်းစွာ တင့်တယ်သော စရဏ တရား တစ်ဆယ့်ငါးပါးနှင့် မခြား ပြည့်စုံ၍၊ အာသဝေါ ကုန်ခန်းလျက် သုံးတန်သော ဘဝဝယ် ပဋိသန္ဓေနေခြင်းကိစ္စ မရှိပြီဟု အကြောင်းကြောင်း အထောက်အထားများဖြင့် ဖြေကြားပေ၏။

ဘုရားအထံတော်သွားကြခြင်း

ဟေမဝတလည်း အစ္ဆရိယ ဖြစ်သော ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို ကြားနာရ၍ ဝမ်းသာနှစ်မြို့လှသောစိတ် ရှိရကား....

''အဆွေ သာတာဂီရိ၊ ဤမျှသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံပေလျှင် သင်၏ ဆရာသည် စကြာဝဠာလောက ဓာတ်၌ နှိုင်းယှဉ်အပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ၊ ပုရိသထူးတ်ဖျား ဘုရား သဗ္ဗညုအစစ်မှန်ပေပြီ၊ ဤမြတ်စွာဘုရားကို သွား၍ ဖူးမြင်ကုန်အံ့၊ တရားတော်ကို နာကုန်အံ့''ဟု ဘုရားအထံတော်သို့ သွားကြလေ၏။

ကာဠီ အမျိုးသမီး သောတာပန်ဖြစ်မှု

နတ်စစ်သူကြီးတို့၏ အသီးအသီး ပြောဆိုကြသော ဘုရားကျေးဇူးတော် စကားကို ''ကာဠီ'' အမည်ရှိသော အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ပြာသာဒ်သို့ တက်၍ လေသွန်တံခါးကို ဖွင့်လျက် ကိုယ်ဝန်၏ ပင်ပန်းခြင်းကို ဖျောက်ခြင်းငှာ ရပ်နေသောအခိုက်တွင် နားစိုက်မိ၍ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံးတိုင်အောင် ကြားလျှင် ''ဘုရားတို့သဘောသည် ဤသို့သော ဂုဏ်အထူးနှင့် ပြည့်စုံပေသည် တကား''ဟု ဘုရားဂုဏ်လျှင် အာရုံ ရှိသော ပီတိကို ဖြစ်စေ လျက်၊ ထိုပီတိဖြင့် နိဝရဏ တရားကို ခွာ၍ ဝိဿနာကို စီးဖြန်းလျှင် ထိုပြာသာဒ်ထက်၌ ရပ်လျက်ပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏။

ထိုကြောင့် ထိုကာဠီအား ဘုရားသခင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရောက်သောအခါ ဧတဒဂ်အရာ၌ထားတော်မူ၏။

နတ်ဘီလူးတို့ သရဏဂုံ ပဥ္စသီတည်ပုံ။

ထိုနတ်ဘီလူးစစ်သူကြီးသည်လည်း တစ်ထောင်သော နတ်ဘီလူးအပေါင်း ခြံရံလျက် ပစ္ဆိမယံ၌ ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်ကုန်၍ ဓမ္မစကြာတရား ဟောတော်မူလျက် ထက်ဝယ်ဖြင့် ထိုင်နေတော်မူသော ဘုရားရှင်၏အထံသို့ကပ်၍ လက်အုပ်ချီလျက် "အက္ခကာရီ" အစရှိသောဂါထာဖြင့် မြတ်စွာ ဘုရားအား ချီးမွမ်းခြင်းကိုပြု၍ ဆယ်ခုသော ပြဿနာတို့ကို လျှောက်ကုန်သည်တွင်၊ ဘုရားသခင်လည်း ဟေမဝတသုတ် ဒေသနာကို ဟောတော်မူပေ၏။ တရားတော်၏ အဆုံး၌ နတ်စစ်သူကြီးနှစ်ဦးတို့သည် သောတာပန် တည်လေကုန်၏။ ကြွင်းကုန်သော နတ်ဘီလူးတို့လည်း သရဏဂုံ ပဥ္စသီတည်ကြကုန်သတည်း။

ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြခြင်း

ထို့နောက် ဓမ္မစက္ကပဝတ္တန သုတ်ကိုပင် အကျယ်တစ်ဖန် ဟောတော်မူပြန်သဖြင့်၊ ၎င်း ဝါဆိုလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ အရှင်ဝပ္ပသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်သည်။ နှစ်ရက်နေ့ အရှင်ဘဒ္ဒိယ၊ သုံးရက်နေ့ အရှင်မဟာနာမ၊ လေးရက်နေ့ အရှင်အဿဇိ ထေရ်တို့သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်ကုန်၍ ဧဟိဘိက္ခု ရဟန်းအဖြစ်ကိုရကြကုန်သည်။ လပြည့်ကျော် ငါးရက်နေ့၌ ငါးဦးသောရဟန်းတို့ကို စည်းဝေးစေ၍ အနတ္တလက္ခဏာသုတ်ကို ဟောတော်မူသဖြင့် ငါးဦးစလုံးပင် ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်ကုန်၏။ ဤသို့ ပဥ္စဝဂ္ဂီတို့ ရဟန္တာဖြစ်ကြပြီးလျှင် ဘုရားသခင်လည်း ထိုမိဂဒါဝုန်တော၌ပင် လှည့်လည်၍ မွေ့လျော်တော်မူ၏။

၁၄။ နာဠကထေရ် မောနေယျ အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်း။

လပြည့်ကျော် ခုနစ်ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ၊ ဒေဝိလရသေ့၏ တူဖြစ်သော နာဠကထေရ်ရောက်လာ၍ မောနေယျပဋိပတ်ကို ဟောကြားတော်မူသဖြင့် ကျင့်ရလေသည်။

အထက်က ဆိုခဲ့ပြီးသောနည်းအားဖြင့် ဘုရားလောင်းဖွားစကပင် အရှင်ဒေဝီလ၏ ဆုံးမသောစကားကြောင့် ဘုရားလောင်းကိုရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုပြီး တစ်ခုသော တောအုပ်ကိုမှီ၍နေ၏။ သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ပတ်လုံး စင်ကြယ်သောအကျင့်ဖြင့် နေသည်တွင် ဘုရားသခင် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားတော်မူရာ၌ ကြားနာရသော သဟာယဖြစ်သောနတ်သားတစ်ယောက်သည် အရှင်နာလကအား ဘုရားဖြစ်ကြောင်းကိုကြားလာ၍သိသဖြင့် မိဂဒါဝုန်တောသို့လာပြီးသော် အထံတော်သို့ကပ်၍ ထက်ဝန်းကျင် အတောင်ရှစ်ဆယ်မျှလောက်သောအရပ်၌ တလျှပ်လျှပ်ပထွန်းသော ရောင်ခြည်တော်အဝန်းဖြင့် တင့်တယ်တော်မူသော ဘုရားသခင်ကိုမြင်လျှင် ကြည်ရွှင်ရိုသွတ်လှသော စိတ်ရှိရကား "ငါဦးရီးတော်ကြားတိုင်း ဘုရားစင်စစ်ဖြစ်သည်မှန်ချေပြီဆင်းရဲကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ဉာဏ်ကို ကောင်းစွာညွှန်တတ်သောသူကို တွေ့ရချေပြီတကား"ဟု အားရဝမ်းသာလျက် မောနေယျပဋိပတ်ကိုသိခြင်းငှာ လျှောက်ထားလေ၏။

ယင်းသို့လျှောက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း–

"ချစ်သားနာဠက ဤမောနေယျပဋိပတ်ကား၊ ဆည်းပူးအပ်သော ပါရမီရှိမှသာလျှင် ကျင့်နိုင်ရာသည်။ပြုခြင်းငှာ အလွန်ခဲယဉ်းသောတရားတည်း၊ သင်ကျင့်လိုမူကား ငါဟောကြားအံ့၊ မှတ်သားနာယူ၍ ကောင်းစွာအားထုတ်လော့"ဟုတိုက်တွန်းတော်မူ၍ မောနေယျအကျင့်ကိုဟောကြားတော်မူ၏။

နာဠကလည်း ၊ဘုရားဆုံးမသော ဩဝါဒအတိုင်းမှတ်နာ၍ ငါကားတဖန် ဘုရားရှင်ကိုဖူးမြင်ရမူ တစ်ဖန် တရားတော်ကိုနာရပြန်မူ တစ်ဖန် မောနေယျပဋိပတ်ကို မေးလျှောက်ရပြန်မူ ပေါ့တန်လျှပ်ပေါ်ရာ ရောက်ချေမည်ဟု နှလုံးပြုလျက် တစ်ခုသောတောအုပ်သို့ဝင်ပြီးသော် သစ်တစ်ပင်ရင်း၌ နှစ်ရက်မနေ၊ တစ်ရွာတွင် နှစ်ရက်ဆွမ်းမခံ၊တစ်တောမှတစ်တော၊ သစ်တစ်ပင်မှသည် သစ်တစ်ပင်၊တစ်ရွာမှသည် တစ်ရွာသို့ လှည့်ပတ်ကာသာ ခြိုးခြံစွာကျင့်သဖြင့် ခုနစ်လတိုင်လျှင် အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရ၍ မိမိ၏ အာယုသင်္ခါရကုန်သည်ကိုလည်းသိ၍ ရေချိုးပြီးသော် သင်းပိုင်၊ ကိုယ်ဝတ်၊ ဒုကုဋ်၊ခါးပန်းဘုံကို ရိုသေစွာရုံလျက် ဘုရားရှိရာမျက်နှာပြုလျက် တစ်ခုသော ဆေးဒန်းမြင်းသိလာတောင်ကိုမှီလျက် ထိပ်ထက်လက်အုပ်ကိုထား၍ ရပ်လျက်ပင်ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း သံဃာတော်အပေါင်းနှင့်တကွ ကြွ၍သင်္ဂြိုဟ်တော်မူ၏။

ပထမပိုင်းပြီးပြီ။

ဒုတိယပိုင်း

၁၅။ ယသသူဌေးသား ရဟန်းပြုခြင်း

ယသသူဌေးသားစည်းစိမ်

သဗ္ဗညု မြတ်စွာဘုရားသည် ပဉ္စဝဂ္ဂီ ငါးဦးတို့အား တရားဟောရွတ် ချတ်တော်မူ၍ မိဂဒါဝုန်တော၌ နေတော်မူသောအခါ၊ ဗာရာဏသီပြည်သေနနိဂုံး၌ ဗြဟ္မဏမဟာသာလသူဌေးကြီး သမီး နို့ဆွမ်းလှူသော သုဇာတာ၏ သားဖြစ်သော ယသ လုလင်သည် စင်ကြယ်သန့်ရှင်းသော အဆင်းအဝါလည်းရှိ၏။ သိမ်မွေ့နူးညံ့သောအပြင်အလျာလည်းရှိ၏။ များလှစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာလည်း ရှိ၏။ ထိုသူဌေးသားသည် သုံးပါးသော ဥတုနှင့်လျော်ကပ်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်၌ တစ်ထောင့် ငါးရာမျှလောက်သော အတီး၊ အက၊ မောင်းမမိဿံတို့ကို ခြံရံ ခစားစေလျက် မိမိမှတစ်ပါး ယောကျ်ားမရှိပဲ လွန်ကဲကြီးမြတ် စွာသော ကာမဂုဏ်ချမ်းသာကို ခံစားနေသတည်း။

ဤသို့ကြီးမြတ်သော လောကီချမ်းသာကိုခံစာလျက်နေစဉ်၊ ယသသတို့သားသည် စောစောကလျှင် အိပ်ပျော်၍ ပစ္စိမယံ အစ၌ နိုးလေသော်....

သံဝေဂဖြစ်ခြင်း

အခြွေအရံဖြစ်သော ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့သည် ပက်လက် ကားကား တလန်းကြားဖားသီ မှိုလျက်ဖိလျက် ရှုပ်ယှက်ခတ်မျှ အိပ်စက်ကြသည်ကို နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် မြင်လေလျှင် မရှင် မပျော် ညှိုးလျော်တုန်လှုပ်သောနှလုံးနှင့် ယူကျုံးမရရှိလျက်....

ဥပဒ္ဒုတံ ဝတ ဘော၊ ဥပဿဋ္ဌံ ဝတ ဘော–

ဟူသော ဥဒါန်းကို ဆိုလျက်.... မိမိကိုယ်၏ အဖြစ် အပျက်ကို စဉ်းစား၍ ချောက်ချားထိတ်လန့်ရကား အိပ်ရာ ညောင်စောင်းမှထ၍ ရွှေခြေနင်းတို့ကိုစီးလျက် ထွက်လေသဖြင့် မိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည်လည်း ထိုညဉ့်မိုးသောက်ယံ၌ ကျောင်းတော်မှမနီးမဝေး

ဖြစ်သော လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံကြွ၍နေတော်မူစဉ်၊ အဝေးမှ လာသော ယသ သူဌေး သား ကို မြင် တော် မူ လျှင် စင်္ကြံမှ သင့်တင့်လျောက်ပတ် ခင်းအပ်သောနေရာ၌ နေတော်မူလင့်၏။

သူဌေးသားလည်း ဘုရားရှင်၏အနီးသို့ရောက်လျှင် ယခင် ဆိုအပ်သော....

ဥပဒ္ဒုတံ ဝတ ဘော၊ ဥပသဋ္ဌံ ဝတ ဘော....

ဟူသော ဥဒါန်းစကားကိုကျူး၏။

ဘုရားသခင်သည်လည်း ရှင်လန်းလှသောမျက်နှာတော်ဖြင့်-

ချစ်သားယသ....စင်ကြယ်လှသော သုခကိုသင်အလိုရှိမူကား လျှင်စွာလာလော့၊ ချမ်းသာကြောင်းဖြစ်သော နိဗ္ဗာန်တရားကို သင့်အားငါဟောအံ့ ''ဟုမိန့်တော်မူ၏။

ယင်းသို့ခေါ်၍ မိန့်တော်မူလျှင် ယသလည်းရှင်လန်းသော စိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရွှေခြေနင်းတို့ကိုချွတ်လျက် ဘုရားထံသို့ကပ် ၍ ရိုသေစွာနေ၏။

သောတာပန်ဖြစ်ပြီ

ဘုရားသခင်လည်း အစဉ်အတိုင်းသော တရားစကားဖြင့် ဟောကြားတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးကိုပြတော်မူလျှင် ဖြူစင် သောအဝတ်ကို တပ်လှသောဆိုးရည်ဖြင့် ဆိုးတပ်ဘိသကဲ့သို့ ဒိဋ္ဌိ၊ဝိစိကိစ္ဆာကင်းလျက် ရတ်ခြည်းပင် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်သတည်း။

သားရဟန္တာ၊ အဖဥပါသကာ

ယသ၏မိခင် သူဌေးမသည် နံနက်စောစောထ၍ သား ကိုမမြင်သဖြင့် ပူပင်လောင်ဆာ ဗျာပါဒကြီး ရင်တီးလက်ခတ် ငိုရှိုက် မြည်တမ်းလျက် ဖခင်သူဌေးအား အကြောင်းကို ကြား၏။ဖခင်သူဌေးလည်းမြင်းသည်တမန်တို့ကို စေလွှတ်လိုက် ဘိ၏။ မိမိလည်း သားသွားလေသော ရွှေခြေနင်းရာကို အစဉ် မှီးသဖြင့် လိုက်လာသော် ထိုမိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်လေ ၏။ ဘုရားသခင်လည်း သူဌေးလာလသည်ကို အဝေးကမြင် လျှင် အထံတော်တွင်ရှိသော ယသ သတိုးသားကို ဖွက်ထား ဦးမှသင့်မည်ဟု အကြံတော်ဖြစ်၍ ယသကိုမမြင်ရအောင် တန် ခိုးဖြင့် ဖန်ဆင်းတော်မူ၏။

သူဌေးလည်း ဘုရားရှိရာကပ်ပြီးလျှင်လျှောက်၏။ ''သင်သူ ဌေး ထိုင်ဦးလော့၊ ဤအရပ်၌ပင် သင်၏သား ယသကိုမြင်ရ လတ္တံ့ ''ဟုမိန့်၏။ သူဌေးလည်း အားရဝမ်းသာဖြစ်ကာ ဘုရား ခြေတော်ရင်းသို့ ကပ်၍နေလေ၏။ ဘုရားသခင်လည်း အစဉ် သောတရားစကားကို ဟောကြားတော်မူပေ၏။ ဒေသနာတော် အဆုံး၌ သူဌေးသည်သောတာပန် တည်လေ၍ '' ယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရားသခင်ကိုလည်းကောင်း၊ တရားကိုလည်း ကောင်း၊ သံဃာတော်ကိုလည်း ကောင်း ကိုးကွယ် မှီခိုရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏'ဟု လျှောက်၏။ထိုသူဌေးကား ရှေးဦးစွာတေဝါ စိက သရဏဂုံဟည်သော ဒါယကာတည်း။ယသသတို့သားလည်း အဖ သူဌေးအား ဟောကြားသော တ ရား တော် ကို နာရ၍ လူဝတ်နှင့်ပင် ရဟန္တာဖြစ်လေသတည်း။

ရှင်ယသ၏ ဆွေမျိုးမိသဂ်ဟများ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း သားအဖနှစ်ဦးကို ဤနေရာတွင်ပင် ထင်မြင်စေ၏။ သူဌေးလည်း အနီး၌ရှိသော ယသသတို့သားကို မြင်လျှင် "သင့်အမိအား အသက်ကို ပေးခြင်းငှာ အိမ်သို့လိုက်ပါဦး" ဟုဆိုလျှင်၊ အရှင်ယသလည်း ဘုရား မျက်နှာတော်ကို မော်၍ကြည့်၏။ ဘုရားသခင်လည်း "ယသ သတို့သားသည် တရားတော်ကိုမြင်ပြီး အာသဝေါတရား လေးပါးတို့မှ လွတ်ပေပြီ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုစကားကို သူဌေး ကြားလျှင် အားရဝမ်းသာ လွန်စွာချီးပ၍ သား ယသနှင့်တကွ ဘုရားသခင်အား နက်ဖြန်အလို့ငှာ ဆွမ်းဖိတ်၍ အိမ်သို့ ပြန်လေ၏။ သူဌေးသွား၍ မကြာမြင့်မီပင် အရှင်ယသလည်း ရှင်ရဟန်းအဖြစ် တောင်းပန်၍ (ဧဟိဘိက္ခု) ခေါ်တော်မူသဖြင့် ဆံမုတ်ဆိတ်၊ လူဝတ်လူစားတို့သည် ကွယ်ပ၍ ဘိက္ခုဘဝသည် ပြည့်စုံလေသတည်း။

ထိုအခါ သုံးရွာသောလောက၌ ခုနစ်ဦးသောရဟန်းတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

နက်ဖြန်နံနက်သောအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားလည်း ရှင်ယသနှင့်တကွ သူဌေးအိမ်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် ရှင်ယသ၏ အမိ သုဇာတာနှင့် မယားတို့အား အစဉ်သော တရားစကားကို ဟောကြားတော်မူ၍ သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်စေလေ၏။

ထိုသူတို့လည်း မိန်းမအပေါင်းတို့တွင် ရှေးဦးစွာ တေဝါစိက သရဏဂုံ တည်သောသူတို့တည်း။

သူဌေးသားလေးယောက် ရဟန္တာဖြစ်ကြပြန်ခြင်း

အရှင်ယသ၏ လူဝတ်က အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ဝိမလ၊ သုဗာဟု၊ ပုဏ္ဏဇိ၊ ဂဝံပတိ ဟူသော လေးယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် မိမိတို့မိတ်ဆွေဖြစ်သော ယသသည် ကြီးကျယ်လှစွာသော စည်းစိမ်ဥစ္စာ လယ်ယာ သား မယားတို့ကို စွန့်ပစ်၍ ရဟန်း ပြုလေပြီဟု ကြားလျှင်၊ ထိုသူဌေးသား လေးယောက်တို့သည် အရှင်ယသထံသို့ သွားပြီးလျှင် ဘုရားသခင်အထံတော်သို့ ပို့ပါမည့် အကြောင်းနှင့် တောင်းပန်၏။ ရှင်ယသလည်းထိုသူလေးယောက်တို့ကိုဘုရားရှေ့တော်သို့ဆောင်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ သွင်းတော်မူပါဟု လျှောက်လျှင်၊ အစဉ်သော တရား စကားကို ဟောကြားပြသတော်မူ၍ အရဟတ္တဖိုလ်၌ တည်စေပြီးမှ "ဧဟိဘိက္ခု" ခေါ်တော်မူ၍ လေးဦး စလုံးပင် ရဟန္တာဖြစ်ကြလေသတည်း။

သူဌေးသားငါးကျိပ် ရဟန္တာဖြစ်ကြပြန်ခြင်း

ထို့နောက်၊ ဗာရာဏသီပြည်၏အနီး ဇနပုဒ်၌နေကုန်သော ရှင်ယသ၏ လူက အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကုန်သော ရှေးရှေးသော ဘဝက အနာထသရီရကို သင်္ဂြိုဟ်ခြင်းကိစ္စ အသုဘကမ္မဋ္ဌာန်းကို စီးဖြန်းသော ကာလ၌ တကွ ဖြစ်ဖူးကုန်သော သူဌေးသား ငါးကျိပ်တို့သည် မဟာမိတ်ဖြစ်လေသော ယသ သတို့သားကို အားကျသဖြင့် မိဘဥစ္စာ သား မယားတို့ကို စွန့်၍ ဘုရားရှင် ခြေတော်ရင်း၌ ရဟန်းပြုကြသဖြင့် ဧဟိဘိက္ခုရဟန်းချည်းဖြစ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ သုံးရွာလောက၌ ခြောက်ကျိပ်တစ်ယောက်သော ရဟန္တာတို့ ထင်ရှားစွာဖြစ်ကြကုန်၏။

သာသနာပြုစေလွှတ်တော်မူခြင်း

ပထမဝါတော်။ ။ယင်းသို့ ပဉ္စဝဂ္ဂီအစရှိကုန်သော ခြောက်ကျိပ်ကုန်သော သူတို့အား လည်းကောင်း၊ ထိုသူတို့၏ မိဘဆွေညာ ဒါယကာတို့အား လည်းကောင်း တရားအမြိုက်တိုက်ကျွေးတော်မူ၍ ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တော၌ နန္ဒိယမည်သော ဥပါသကာသည် ဆောက်လုပ်အပ်သောကျောင်း၌ ပထမဝါဆိုတော်မူသည်။

ထိုဝါကျွတ်လျှင်တပည့်ရဟန်းဘို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ "လူ့ပြည်နက်ရှာ ဗြဟ္မာ့ဘုံတိုင်အောင် တစ်လုံးလဲလဲ တစ်ဝဲလည်လည် ကြိုးရှည်သောနွားကို လှန်ထားဘိသကဲ့သို့ လူနတ်တို့၌ ငြိယှက်ဖွဲ့နှောင်တတ်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါး၌ တပ်ကြိုက်ခင်မင်သော လောဘ ဒေါသ မောဟဟူသော ကျော့ကွင်းကို ရှင်းရှင်းကျွတ်အောင် ငါလည်း ချွတ်နိုင်ပေပြီ၊ သင်တို့လည်း ချွတ်နိုင်ပေပြီ။ မကျွတ်လွတ်နိုင်ဘဲ ဝဋ်ဆင်းရဲ၌ ပျော်ပိုက်သော သတ္တဝါဘို့သည် လွန်စွာများလှကုန်သည်။ ထိုသူတို့အား စီးပွားချမ်းသာကို ပြုခြင်းငှာ၊ ထိုထိုမြို့ရွာသို့ ဒေသစာရီ ကိုယ်စီကိုယ်င သွားကြလေကုန်။ ထိုဝဋ်ဆင်းရဲဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ကြံဆောင်ဖျောင်းဖျ၍ တရားဟောကြလေကုန်။ ပါရမီရင့်မာ၍ ပညာကြီးသော သတ္တဝါလည်း ရှိပါလိမ့်မည်။ ထိုသူတို့အား တရားဟူသော မိုးဖြင့် နှိုးကြလေကုန်။ ရဟန်းခွင်သို့ ဝင်လိုမူကား ငါဘုရားထံသို့ မခေါ်ပဲပင် သင်တို့ ရဟန်းပြုကြလေကုန်"ဟု သရဏဂုံသုံးပါးဖြင့် ရဟန်းပြုခြင်းကို ခွင့်ပေးတော်မူ၍ စေလွှတ်တော်မူ၏။

၁၆။ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ ညီနောင်သုံးကျိပ်တို့ ရဟန်းပြုခြင်း

ကိုယ်တော်မြတ်သည်လည်း မိဂဒါဝုန်မှသည် ဥရုဝေလ တောသို့ ရှေးရှုကြွတော်မူ၏၊ ထိုအခါ ခရီးအကြား၌ တော အုပ်တစ်ခုကိုတွေ့၍ ထိုတောအုပ်သို့ဝင်ပြီးသော် သစ်ပင်ကြီးရင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် သုံးကျိပ်မျှလောက်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ မင်းသားတို့နှင့် တွေ့တော်မူ၏။

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့သည် မိမိတို့၏ မယားနှင့်တကွ ထိုတောအုပ်ဝယ် စံပယ်ပျော်ပါးလျက် နေကြကုန်၏။ ထိုသုံး ကျိပ်တို့တွင် တစ်ယောက်သော မင်းသားသည် မယားမရှိ၍ ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်ကို မယားပြု၍ ပျော်ပါးလေသော် တစ်နေ့သ၌ မင်းသားအိပ်ပျော်သော အခိုက်တွင် အဖိုးထိုက် သော ဥစ္စာရတနာတို့ကိုယူ၍ပြေးလေ၏၊ ထိုသို့ပြေးလေသော်....

အဖော်ဖြစ်ကုန်သော မင်းသား နှစ်ကျိပ် ကိုးယောက်တို့ အား အကြောင်းကိုကြား၍ အားလုံး လိုက်လံရှာဖွေကြသော် သစ်ပင် ရင်း၌ သီတင်း သုံးနေတော်မူသော ဘုရားသခင်ကို မြင်၍ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင်....

"အရှင်ဘုရား မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ပါသလော" ဟု မေး၏။

ရဟန်းသုံးကျိပ် တိုးပွားလာပြန်ခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း "မင်းသား အဘယ့်ကြောင့် မိန်းမကို ရှာကြကုန်သနည်း" ဟု မေးတော်မူလျှင် ယခင် အကြောင်းကို လျှောက်ကြား၍ မြတ်စွာဘုရားလည်း "မင်းသားတို့-မယားကို ရှာခြင်းသည် မြတ်သလော၊ သင်တို့၏ ကိုယ်ကို ရှာခြင်းသည် မြက်သလော" ဟု မေးတော်မူ၏။ မင်းသားတို့လည်း "အကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ကို ရှာခြင်းသည်ပင် မြတ်သည်ထင်ပါ၏ ဘုရား" ဟု လျှောက်ကြလျှင် "သင်မင်းသားတို့-မယားတို့ရှာ၍ ပေါင်းဖက်ခြင်းမည်သည်ကား သူ၏အလိုသို့ လိုက်ရခြင်း၊ ကိုယ့်အလိုသို့ ပါအောင် သွေးဆောင်ရခြင်း၊ များစွာသော ဘဏ္ဍာကို ရှာမှီး သိမ်းဆည်းရခြင်း၊ သူ့ကိုမပြတ် စောင့်ရှောက်ရခြင်း၊ ကျွေးမွေးပြုပြင် သုတ်သင်ရခြင်း အစရှိသော ဆင်းရဲအဖေါင်းတို့၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်၍ သာယာအပ်သော သဘော နည်းပါး လျက် ချောက်ချား ပူပန်ရခြင်း သာလျှင် များ၏။ လောဘ၊ ဒေါသ အစရှိသော ကုသိုလ်အစုဒုစရိုက်တရားပွားများခြင်း၏အကြောင်း၊ အပါယ်လေးပါးလားရခြင်း၏ အကြောင်းသာ ဖြစ်၏၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ဟူသမျှတို့သည် မာတုဂါမတို့ကို မှီ၍သာ ဖြစ်ကြကုန်၏-ဟု ပြတော်မူခြင်းငှာ....

မာယာ စေသာ မရီစိ၀၊ သောကော ရောဂေါ စုပဒ္ဒဝေါ၊
ခရာစ ဗန္ဓနာ စေသာ၊ သော နရေသု နရာဓမော....

ဟူသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏၊

ဤသို့ ကာမာဒီ၀နကို ပြတော်မူ၍ သစ္စာလေးပါးကို ဟောကြားတော်မူလျှင်၊ မင်းသားတို့သည် အချို့ကား သောတာပန်၊ အချို့ကား သကဒါဂါမ်၊ အချို့ကား အနာဂါမ် တည်၍ "ဟေဘိက္ခု" ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုမင်းသား သုံးကျိပ်တို့ကား တုဏ္ဍိလဇာတ်၌ သေသောက်ကြူး သုံးကျိပ်ဖြစ်ကုန်၍ ဘုရားလောင်းအဆုံးအမ၌ တည်သဖြင့် ပဉ္စင်္ဂီ၊ အဋ္ဌင်္ဂီ၊ ဒသင်္ဂီတို့ကို ဆောက်တည်ကြ၏။ ထိုကောင်းမှုကြောင့် မဂ်ဖိုလ်ကိုရကြလေသတည်း။

၁၇။ ဥရုဝေလကဿပ စသော ရသေ့ညီနောင်တို့ ရဟန်းပြုကြခြင်း

ရသေ့ညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်

ထိုရဟန်းသုံးကျိပ်တို့ကို ထိုတောအုပ်၌ မြင်ထားခဲ့၍ ဒေသစာရီ ကြွချီလေသော် ဥရုဝေလကဿပ၊ နဒီကဿပ၊ ဂယာကဿပ ဟူသော ရသေ့ညီနောင် သုံးဦးတို့ အကြီးအမှူးပြု၍ မြစ်ကမ်း တစ်ခုတစ်ခုစီ မှီလျက် ရသေ့ တစ်ထောင်တို့ နေကြကုန်၏။ ဥရုဝေလ ကဿပ၌ တပည့်ရသေ့ ငါးရာ၊ နဒီကဿပ၌ တပည့်ရသေ့ သုံးရာ၊ ဂယာကဿပ၌ တပည့်ရသေ့ နှစ်ရာ အသီးသီးရှိကြကုန်၏။

ညှိသည် မြတ်စွာဘုရား

ဘုရားသခင်လည်း ဥရုဝေလကဿပ ရသေ့၏ သင်္ခမ်းသို့ ကပ်၍ "ကဿပ၊ သင်သည် ဝန်မလေးမူ ကျောင်းအနီး မီးတင်းကုပ်၌ တည်းပါရစေ" ဟုမိန့်တော်မူ၏။ "ရဟန်းကြီး၊ ငါကား ဝန်မလေး။ ဤမီးတင်းကုပ်၌ ကြမ်းကြုတ် ခက်ထန်စောင်မန် တန်ခိုးကြီးသော နဂါးမင်းသည် နေ၏။ ထိုနဂါးသည် သင့်ကို ညှဉ်းဆဲလတ္တံ့၊ ထို့ကြောင့်မတည်းလင့်" ဟုဆို၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း "ကဿပ၊ ငါ့ကို နဂါးမညှဉ်းဆဲနိုင်ရာ၊ သင်ကသာ ခွင့်ပေးလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ကဿပ ရသေ့ကလည်း "နဂါး မကြောက်လျှင် နေလော့" ဟု အခွင့်ပြု၍ မီးတင်းကုပ်သို့ ဝင်လျက် မြက်အခင်းထက်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ၍ အာနာပါန ကမ္မဋ္ဌာန်းသို့ ရှေးရှုပြု၍နေတော်မူ၏။

နဂါးကို ဆုံးမပုံ

ထိုသို့နေတော်မူသော ဘုရားကို နဂါးမြင်လျှင် အမှင်ရဲရဲ တောက်ဆဲသော မီးကဲ့သို့ ကြီးစွာသော အမျက်ရန်ငြိုးဖြင့် အခိုးအလျှံကို လွှတ်၏၊ ထိုနဂါးခင်း၏ မာန်ကို ချိုးလှန်တော်မူခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရားလည်း တေဇောကသိုဏ်းကို ဝင်စား၍ နဂါး၏ အခိုးအလျှံထက် လွန်ကဲသော အခိုးအလျှံကို လွှတ်တော်မူ၏၊ နဂါး၊ ဘုရား ထိုနှစ်ပါးတို့၏ အခိုး အရှိန်သည် ထိန်ထိန်ပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော မီးကြီးကဲ့သို့ရှိ၏။ ရသေ့တို့လည်း မီးတင်းကုပ်ကို အဝေးကဝန်းရံ၍ "အချင်းတို့၊ ရဟန်းကြီးသည် အလွန်အဆင်းလှလေစွ၊ နဂါးမင်းသည်ညှဉ်းဆဲ ပေါက်သတ်၍ ယနေ့ သေရှာလေတော့မည်" ဟု ဆိုကြကုန်၏။

ဘုရားသခင်သည်လည်း ညဉ့်သုံးယံ ပတ်လုံး ထိုနဂါးကို နှိမ်နင်းတော်မူ၍ နံနက် မိုး သောက် ရောက်လတ်သော အခါ၊ နဂါးကို သပိတ်အောက်၌ထည့်ပြီးလျှင် "ငါ့ရှင်ဥရုဝေလ၊ ဤကား သင်တို့ နဂါးမင်းပင်တည်း" ဟု ပြတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥရုဝေလ ကဿပတို့သည် ဤသို့ အကြံဖြစ်၏။ "ဂေါတမရဟန်းကား အဟုတ်အဟုတ် တန်ခိုးကြီးပေ၏။ ကြမ်းတမ်း ခက်ထန် စောင်းမာန် တန်ခိုးကြီးသော နဂါးမင်းကိုလျက် နှိမ်နင်းနိုင်ပေ၏၊ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာတည်း" ဟု အကြံဖြစ်၏။

ငါ့ရှင်ဥရုဝေလ- ဤကား သင်တို့၏နဂါးမင်းပင်တည်း

နတ်ဗြဟ္မာတို့ ခစားရန်လာကြခြင်း

ဥရုဝေလကဿပလည်း တန်ခိုးတော်ကို မြင်လျှင် ချစ်ခင်ကြည်ညိုရကား ''ရဟန်းကြီး၊ ဤအရပ်၌ပင်အစဉ်နေပါလော့''

ဘုရားသခင်လည်း ဝန်ခံတော်မူ၍၊ ဥရုဝေလ ကဿပ သင်္ခမ်း၏အနီး တောအုပ်ကြီးတစ်ခုတွင် နေတော်မူ၏၊ ညဉ့်ဦးယံရောက်သောအခါ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် ထက်ဝန်းကျင်မှ တောက်ပသော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြစ်စေလျက်၊ လေးမျက်နှာ သောအရပ်တို့မှ ခစားဖူးမြော်လာကုန်၏။ နံနက်မိုးသောက် ရောက်လာသော်ကား ဥရုဝေလလည်း ''ရဟန်းကြီး၊ သင်၏ထံ၌ ညဉ့်ဦးယံက မီးပုံကြီးကဲ့သို့တောက်ပသော ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဖြင့် အရပ်လေးမျက်နှာမှ နေလာကြသူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်း''ဟု မေး၏၊

ဘုရားသခင်ကလည်း ''ကဿပ၊ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီးတို့တည်း''ဟု မိန့်တော်မူလျှင်''ရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးကြီးပါ၏၊ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ''ဟုအကြံဖြစ်ပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့ညဉ့်အခါ သိကြားမင်းသည် ဝပ်စင်းခစားလာပြန်၏။ ဥရုဝေလလည်း ရှေးနည်းမေးပြန်၏။ ဘုရားသခင်ကလည်း ''ကဿပ၊ သိကြားမင်းတည်း''ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ''ရဟန်းကြီးကား တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေ၏၊ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ''ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။ နောက်နေ့ညဉ့်အခါ ဗြဟ္မာမင်း ခစားလာသည်ကိုလည်း မေး၍ ဤနည်းပင် ''ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ''ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

မြတ်စွာဘုရား - သိဟိုဠ်ကြွပုံ

မြောသိုလပြည့်သို့ရောက်သောအခါအင်္ဂါတိုင်း၊ မဂဓဝသိုင်းသူတို့သည်ကြီးစွာသော ပွဲလမ်းသဘင် ခင်းကျင်းလျက်၊ ဥရုဝေလရသေ့တို့အားပူဇော်လှူဒါန်းမြဲဖြစ်၍ ကဿပရသေ့ သည်ဤကဲ့သို့အကြံဖြစ်၏၊ "ရဟန်းကြီးသည် အလွန်လည်းအဆင်းလှသည်၊ တန်ခိုးလည်းကြီးသည်၊ လူအပေါင်းတို့အလယ်၌ကြီးကျယ်သောတန်ခိုးပြာဋိဟာပြခဲ့လျှင်အလွန်ကြည်ညိုကြလိမ့်မည်။ ငါတို့အားပူဇော်သက္ကာ နည်းလိမ့်မည်။ နက်ဖြန်ငါတို့အထံသို့ ရဟန်းကြီးမလာပါမူကား ကောင်းရာ၏" ဟုအကြံဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ထိုရသေ့တို့၏ အကြံကိုသိတော်မူ၍ ၁၀၃ ခုနှစ်၊ ပြာသိုလပြည့်နေ့နံနက် မြောက်ကျွန်းသို့ ဆွမ်းခံကြွလတ်၍ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးသော် လင်္ကာဒီပမည်သောသိဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ကိုယ်တော်တည်းကြွတော်မူ၍နတ်ဘီလူးတို့ကို နှိမ်နင်းလျက်သုမနနတ်မင်းအား ဆံတော်တစ်ဆုပ်လက်ဆုပ်မျှပေးအပ်ခဲ့၍အရုဏ်မတက်မီပြန်ကြွ၍ ဥရုဝေလတောအရပ်သို့ ရောက်တော်မူသည်။

လပြည့်ကျော်တစ်ရက်နေ့....

ဥရုဝေလရသေ့ ဆွမ်းစားလာပင့်သောအခါ "ယမန်နေ့က သင်အဘယ်ကြောင့် မလာသနည်း" ဟု ပျူငှာစကားဖြင့်ဆိုကြ၏။ ဘုရားသခင်ကသည်း "သင်တို့ဤသို့ အကြံဖြစ်သည်မဟုတ်လော သင်၏စိတ်အကြံကိုငါသိတော်မူ၏" ဟု စိတ်အကြံရှိတိုင်းကိုဖော်၍ မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါမှ ကဿပရသေ့သည်" ရဟန်းကြီးသည်အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ" ဟုအကြံဖြစ်မြဲ၏။ ဘုရားသခင်လည်းကဿပရသေ့၏ဆွမ်းကိုဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ထိုအရပ်၌ပင်နေတော်မူ၏။

ပံ့သုကူ ကောက်တော်မူပုံ

တစ်နေ့သောအခါ သေနနီဂုံးရွာမှ သူဌေးကျွန်မ ပုဏ္ဏား၏ အဝေသကောင်ကိုထုပ်၍ ပစ်သော ပိုက်ဆံ လျှော်ပုဆိုးကိုတွေ့၍ အရိယဝံသတရားကို ရှေးရှုလျက်တစ်တုံ(တစ်ပြည်)မျှလောက်သော ပိုးလောက်ကိုပယ်၍ ပံ့သုကူကောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါမဟာပထဝီမြေကြီးသည် ကောင်းချီးပေးသဖြင့် ယေဉ်စက်ကဲ့သို့သွက်သွက်ခါမျှတုန်လှုပ်၏။

"ဤသင်္ကန်းကို အဘယ်အရပ်၌ ဖွပ်လျှော်ရအံ့နည်း" ဟု အကြံတော်ဖြစ်လျှင် သိကြားမင်းလာ၍ လေးထောင့်ကန်တူးပြီးလျှင် အရှင်ဘုရား ဤရေကန်၌ ဖွပ်လျှော်တော်မူပါဟု လျှောက်၏။

ဖွပ်လျှော်သော အခါလည်း မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် သည်းစွာတုန်လှုပ်၏။

လှမ်းရန် ကျောက်ဖျာကြီးကိုလည်း အနီး၌ထားလာ၏၊ ဆွဲရန် အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၍ ရေခံတက်ပင်စောင့်နတ် သိလေလျှင် ရေခံတက်ကိုင်းကို ညွှတ်စေ၏။ ထိုနောက်ဖြန့်ရန်၊ ဆိုးရန်ကြံတော်မူတိုင်း ပြည့်စုံရအောင် သိကြားမင်းဖန်ဆင်း၍ပေး၏။

မိုးသောက်သောကာလ ကဿပရသေ့လည်းသွား၍ဆွမ်းစားပင့်လေသော် ရေကန်ကျောက်ဖျာ ရေခံတက်ပင်စသည်တို့ကိုမြင်၍ ရှေးကာလ၌ ဤအရပ်တွင် မရှိစဖူးဟုမေး၏။ ဘုရားသခင်လည်း အလုံးစုံသော အချင်းအရာကို မိန့်ကြားတော်မူ၏၊ ဥရုဝေလကဿပလည်း "ရဟန်းကြီးကားတန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးပေသည်၊ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ" ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဇမ္ဗုသပြေသီးစသည်

နောက်တစ်နေ့ နံနက် ဆွမ်းစားပင့်လာလျှင်၊ ကဿပကို သွားနှင့်စေ၍၊ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းဦး၌ ပေါက်ရောက်သော ဇမ္ဗုသပြေသီးကို ကောက်ယူ၍လာပြီး ရှေးဦးစွာ မီးတင်းကုပ်၌ နေတော်မူလင့်၏။ ကဿပရသေ့ မြင်လေသော် "ဤအရှင်ဂေါတမကား စင်စစ် တန်ခိုးကြီးလှပေသည်။ မကြံကောင်း ဖွယ် ပင်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာတည်း"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် တစ်နေ့၌ ကျွန်းဦး ဇမ္ဗုသပြေပင်၏ အနီးမှ သရက်ဖြူသီး၊ တစ်နေ့၌လည်း သျှိသျှားသီး၊ တစ်နေ့၌ ကြဇုသီးတို့ကို ဆောင်ယူ၍ နေတော်မူလင့်သည်။ တစ်နေ့လည်း တာဝတိံသာ နတ်ပြည်မှ ပင်လယ် ကသစ်ပွင့်ကို ဆောင်၍ နေတော်မူလင့်သည်။

ဤသို့အံ့ဖွယ် သရဲသောပြာဋိဟာကိုပြ၍ မြင် သ မျှ ကို ပင် ရှင်ကြီး ဂေါတမကား တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပေ၏၊ သို့ရာ တင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာမဟုတ်သည်သာ"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ဘုရားသခင်လည်း ထိုရသေ့တို့၏ အကြံကို ရွှေဉာဏ်တော်ဖြင့် သိလျက် သိဗ္ဗက်သည်းခံတော်မူကာ ထိုသူတို့၏ ဆွမ်းကို ဘုန်းပေး၍ နေမြဲ နေတော်မူ၏။

တန်ခိုးအမျိုးမျိုး ပြတော်မူပုံ

တစ်နေ့သောအခါ ထိုရသေ့တို့ မီးကိုလုပ်ကျွေးရန် ထင်းခွဲမရ၍ ဘုရားထံသွား၍ လျှောက်ကြားလေသော် ဘုရားသခင်က "ကွဲစေသတည်း"ဟု မိန့်တော်မူလျှင် ထင်းငါးရာစလုံး တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့်သာ ကွဲကုန်၏၊ မီးညှိမရ၍ လျှောက်ထားပြန်သော် "မီးညှိစေ" "မီးငြိမ်းစေ"ဟု ဆို၍ တစ်ပြိုင်နက်ပင် ညှိစေ ငြိမ်းစေခြင်း။ ရေကစားရာမှ ချမ်း၍တက်လာလျှင် မီးမယ်ဖြူ ငါးရာတို့ကိုလည်း ဖန်ဆင်း၍ ပေးတော်မူသည်။ (ဤသို့ မြင်ရတွေ့ရသော်လည်း) အံ့ဖွယ်သူရဲ မဖြစ်ဖူး မြဲသောသူပါပေ တည်း။ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာပင်"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

အခါမဲ့မိုးကြီးရွာသောခါ

ဆောင်းလအခါ သည်းထန်စွာ ရွာသော မိုးကြီး ရွာလတ်၍ အရပ်ထက်ဝန်းကျင်မှ ရေအယဉ်တို့သည် သွင်သွင်ဒီးဒီး စီးလတ်ကုန်၏။ အလုံးစုံသော နေရာမြေတို့ကို ရေ လွှမ်း ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုရေပြင်အလယ်၌ စံပယ်တော်မူရာ အရပ်ကို၊ ရေမလွှမ်းစေဘဲ သဲဖုတ်တစ်ထောင်းထောင်း လွှင့်စေလျက် ထို မြေပြင်တွင် စင်္ကြံကြွတော်မူ၏။ ဥရုဝေလ ကဿပရသေ့တို့သည် "ရှင်ကြီး ဂေါတမသည် ရေ၌ မျော၍ပါလေပြီ၊ ရေမွန်း၍ သေရှာတော့မည်။ မသေပါစေလင့်"ဟု လှေလှော်ကားဖြင့် ဘုရားရှိရာ သွားလေသော်၊ ရေအယဉ်၏ အလယ်ချက်၌ စင်္ကြံကြွ၍ နေတော်မူသည်ကို မြင်၏၊ ဘုရားသခင် မြေအပြင်မှသည် ရသေ့တို့၏ လှေထက်သို့ ပျံတက်တော်မူပြန်၏။ ထိုအခါ ကဿပရသေ့က "ရဟန်းကြီးသည် စင်စစ် တန်ခိုးကြီးလှသည် မှန်ပေ၏၊ သို့ရာတွင် ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်သည်သာတမင့်"ဟု အကြံဖြစ်ပြန်၏။

ကဿပညီနောင်ရှင်တစ်ထောင် ကျွတ်တန်းဝင်လေပြီ

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက "ဤရသေ့က ဤမျှလောက်သော တန်ခိုးတော်ကို မြင်၍မျှလည်း မာနကိုမလျှော့ဘဲ၊ မိမိကိုယ်ကို ရဟန္တာပင် မှတ်ထင်လျက် ရှိချေသည်။ ထိတ်လန့်ခြင်း သံဝေဂကို ယခုဖြစ်စေတော့အံ့" ဟု ကြံ၍....

"ချစ်သား ကဿပ....သင်၏ မာနကား ထောင်လွှားမြင့်စွင့်လေစွ၊ နေလတို့၏ အရောင်သည် ငါ့ကိုယ်ရောင်ကဲ့သို့ မလင်းဟု နေမင်းကို ဂုဏ်ပြိုင်သော ပိုးမြည်မြူးမိုးအိမ်ကဲ့သို့ မိမိသဏ္ဍာန်၌ရှိသော ဉာဏ်အာနုဘော်ကိုလည်း မချင့်၊ ကိုယ်၏အကျင့်ကိုလည်း မတွက်၊ မဂ်ဖိုလ်၏ အကြောင်းကိုလည်း မမြင်၊ သို့စင်မျှဖြစ်ပါလျက်၊ ငါတို့ကဲ့သို့ ရဟန္တာ မဟုတ်ဟူ၍ ယုတ်မာသော အကြံဖြင့်သာလျှင် သင်နေဘိ၏တကား' ဟု မိန့်တော်မူသော်—

ကဿပ ရသေ့လည်း သတိသံဝေဂကိုရ၍ ဘုရားခြေရင်း၌ ဦးခေါင်းဖြင့်ဝပ်၍ "အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်သည် အထံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်ကလည်း "ကဿပ.... သင်သည်ဂဏပါမောက္ခ ဖြစ်ပေသည်။ သင်၏ တပည့်များကို ပန် ကြား ဦး လော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

တပည့်တို့ကလည်း "အကျွန်ုပ်တို့လည်း ရဟန်းပြုလိုသည်ကား ကြာမြင့်ပြီ၊ အကျွန်ုပ်တို့လည်း အဆုံးအမကို ခံပါအံ့" ဟု လျှောက်ကြ၏။

မြတ်စွာဘုရားလည်း တရားတို့ကို ဟောကြား ဆုံးမတော်မူ၍ "ဧဟိဘိက္ခု" ခေါ်တော်မူလျှင် ရဟန်းချည်း ဖြစ်ကုန်၏။

ယင်းသို့ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရပြီးသော် မီးမွှေး ယောက်မ သစ်သားသုံးခွ၊ ခြင်းတောင်း၊ တံချူ၊ တံကျစ်၊ပြာစစ်၊ထမ်းပိုး အစရှိသောရသေ့တို့၏ ပရိက္ခရာကို ဂင်္ဂါမြစ်၌ မျှောလိုက်လေ၏။

နဒီကဿပနှင့် ဂယာကဿပ

အောက်မြစ်ကွေ့၌ နေသော နဒီကဿပလည်း ရေ၌ မျောလာသော ရသေ့ပရိက္ခရာတို့ကို မြင်လေသော် ငါ့နောင်တော်၌ ရောက်ဆိုက်သော ဘေးအန္တရာယ် ရှိသည်ဖြစ်လတ္တံ့ဟု ကြံ၍ တမန်စေလွှတ်သဖြင့် နောင်တော်များသည် ဘုရားရှင်ထံ အဆုံးအမခံ၍ ရဟန်းဖြစ်ကြောင်းကို ကြားသော် ညီတော်အငယ် ဂယာကဿပအား အကြောင်းကိုကြား၍ ခေါ်ပြီးလျှင် မိမိတို့၏ ပရိသတ်ဖြစ်သော ရသေ့ငါးရာတို့နှင့်တကွ လာ၍ မြတ်စွာဘုရားထံ၌ ခွင့်ပန်၍ ရဟန်းပြုကြလေ၏။

(ဥရုဝေလကဿပစသော ရသေ့တို့ကိုဆုံးမရာ၌ ပြာဋိဟာပေါင်းကား ၃၅၀၀ ခြောက်ပါး ရှိသတည်း)

အာဒိတ္တ ပရိယာယသုတ်

ဤရသေ့တစ်ထောင်ကိုမြူခမှာင် ပယ်သန်း၍ ရဟန်းဖြစ်စေတော်မူပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတစ်ထောင်နှင့်တကွ ဥရုဝေလတောမှ ထွက်ကြွတော်မူ၍ ဂယာသီသသို့ ရောက်တော်မူလျှင် ရွာ၏အနီး ကြီးစွာသောကျောက်ဖျာထက်၌ စည်းဝေး၍ အာဒိတ္တပရိယာယ သုတ်ကို ဟောတော်မူသည်။ ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ ရဟန်းတစ်ထောင်တို့ ရဟန္တာဖြစ်ကုန်၏။ ဤသူတို့လည်း "ဧဟိဘိက္ခု" ရဟန္တာတို့ ချည်းတည်း။

၁၈။ မြတ်စွာဘုရား ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း

ဂယာသီသ၌ မွေ့လျော်သမျှနေတော်မူ၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြားလျှောက်သောစကားကို နှလုံးထားတော်မူ၍ ကဿပ ညီနောင် ရဟန္တာတစ်ထောင်နှင့် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ရှေးရှုကြွတော်မူ၍ မြို့၏အနီး ကြီးစွာသော ထန်းတောဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး ကြားလေလျှင်၊ တစ်သိန်းနှစ်သောင်းမျှလောက်သော မှူးတော် မတ်တော် သူဌေး ပုဏ္ဏားတို့ ခြံရံလျက် အထံတော်သို့ကပ်လာလျက် သင့်တင့်ရာ၌နေကြကုန်၏၊ ထိုအခါ ရောက်လာသမျှသော လူအပေါင်းတို့သည် ဤသို့အကြံဖြစ်ကြ၏။ "ငါတို့ဆရာကဿပသည် ဂေါတမရဟန်းကြီးထံ၌နည်းခံ၍ ကျင့်နေလေသလော၊ ထိုသို့မဟုတ် ရဟန်းကြီး ဂေါတမသည်ပင်လျှင် ကဿပရသေ့တို့၏ထံ၌ နည်းခံ၍ ကျင့်ရလေသလော" ဟု တွေးတောကြံစည်ခြင်း ရှိကြ၏။ ဘုရားသခင်လည်း ထိုသူတို့၏ အကြံကို သိတော်မူ၍ ဥရုဝေလကဿပကို ခေါ်တော်မူလျက် ..

ကိံ မေဝ ဒိသွာ ဥရုဝေလဝါသီ၊
ပဟာသိ အဂ္ဂိံ ကိသကောဝဒါနော....

စသောဂါထာဖြင့် မေးတော်မူ၏။

အဓိပ္ပာယ်ကား....ဥရုဝေလ ဌာနပျော်မွေ့ တရားလေ့သည့် ရသေ့ကဿပ၊ သင်သည် အကျင့်ဖြင့် ကြုံလှီသောကိုယ်ရှိသော ရသေ့ငါးရာတို့၏ ဆရာဖြစ်လျက် အဘယ်အကျိုးကို မြင်၍ သင်တို့ မပြတ်လေ့ကျင့်အပ်သော မီးပူဇော်ခြင်းကို စွန့်သနည်းဟု မေးတော်မူသတည်း။

ဤသို့ဘုရားသခင်မေးတော်မူလျှင်၊ ဥရုဝေလကဿပသည်....

ရူပေစ သဒ္ဒေ အထော ရသေ စ၊
ကာမိတ္ထိယော စာဘိဝဒန္တိ ယညာ

စသောဂါထာဖြင့်....

"ရွှေဘုန်းတော်ရှင် သခင်ဘုရား....လူအများကို ခံစားစုံမက်နှစ်သက်ကြသော ရူပါရုံ၊ သဒ္ဒါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဟူသော ငါးလုံးစုံသော ဝတ္ထုကာမ၊ လှပတင့်တယ် ငယ်ရွယ်သော မိန်းမအတွေ့ သိမ်မွေ့သော ကိလေသာကာမ နှစ်ဝသော လောကီချမ်းသာသည် ယဇ်ပူဇော်ခြင်း ကြောင့်သာ ပြည့်စုံသည်ဟု တပည့်စဉ်လာ ဆရာအဆက်ဆက်တို့ ဆိုမြွက်ဟောပြကြကုန်သည်။ ထိုအကျိုးကို မြတ်နိုးမှား၍ နှစ်ပါးသော ယဇ်ကြီး၊ ယဇ်ငယ်တို့ကို ကိုးကွယ် ပူဇော်မိပေသည်။ ယခုမှာ တုံ့ အလုံးစုံသော ထိုကာမချမ်းသာသည် ခန္ဓာဟူသော ဥပဓိတို့၌ ကပ်ငြိတတ်သော အညစ်အကြေးသာ ဖြစ်ချေသည်ဟု ဒေသနာတော်ကို မှီ၍ သိသာဖြင့် ကျင့်မိသော ယဇ်ပူဇော်ခြင်းကို စွန့်ပါသတည်း" ဟု လျှောက်၏။

ထိုနောက်တစ်ဖန် ထပ်၍ မေးတော်မူပြန်လျှင် အရှင်ကဿပသည်လည်း နေရာမှထ၍ ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်လျက်—

"အရှင်ဘုရားကား ဟောကြားဆုံးမ ပြသပေးသောဆရာ၊ အကျွန်ုပ်ကား တပည့်ပါတည်း၊ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းခြင်းငှာ မဝံ့ပါဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါမှ များစွာသော လူအပေါင်းတို့သည် ကဿပရသေကို ဘုရားရှင်ထံ တပည့်ခံကြောင်း သိသတည်း။ ထိုသို့ သိကုန်၍ ထိုရသေ့တို့အား ဟောကြား ဆုံးမတော်မူသော အခြင်းအရာကို လွန်စွာ ချီးမွမ်းကြသော စကားစပ်တွင် "ကဿပ-စသောသူတို့ကို ယခုဘဝသာ ဆုံးမသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးသောဘဝ နာရဒရသေ့ ဖြစ်သော အခါ၌လည်း မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကင်းအောင် နှိမ်နင်း ဆုံးမတော်မူဖူးပြီ"ဟု အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုပြ၍ ဂါထာတစ်ရာ့ကိုးဆယ်ရှိသော နာရဒ ကဿပဇာတ်ကို ဟောတော်မူသည်၊ ဗိမ္ဗိသာရမင်းနှင့်တကွ တစ်သိန်း တစ်သောင်း သူတို့သည်လည်း သောတာပန် တည်ကုန်သည်။ တစ်သောင်းသော သူတို့သရဏဂုံ တည်ကုန်သတည်း။

ဗိမ္ဗိသာရမင်း နန်းတော်လှူခြင်း

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဤသို့လျှောက်၏၊ "အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှေ့မင်းဖြစ်သော ကာလကပင် ချင်ခြင်း ငါးပါး ဖြစ်ပါသည်။

(၁) ငါမင်းလုပ်ရပါမူကား ကောင်းလေစွ။

(၂) ငါမင်းပြုသောအခါ ငါ၏ နိုင်ငံသို့ ဘုရား သခင်ကြွလာပါမူကား ကောင်းရာ၏။

(၃) တရားတော်မြတ်ကို နာရပါမူကား ကောင်းရာ၏။

(၄) မြတ်စွာဘုရား တရားဟောပြောတိုင်း ငါသိရပါမူကား ကောင်းရာ၏။

(၅) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိဖြစ်သော အယူဝါဒကင်းကွာလျက် မှန်စွာသော တရားလမ်းကို ဖြောင့်တန်းစွာ လိုက်ရပါမူကား ကောင်းရာ၏။

ဤငါးပါးသောတောင့်တခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုအကျွန်ုပ်အား ငါးပါးသော ဆန္ဒပြည့်စုံပါပြီ၊ ဤယနေ့မှစ၍ အကျွန်ုပ်ကို ဥပါသကာဟု မှတ်တော်မူပါ။ နက်ဖြန်နံနက်လည်း သံဃာတော်နှင့်တကွ နန်းတော်သို့ကြွ၍ ဆွမ်းအလှူကိုခံတော်မူပါ" ဟု လျှောက်၍ပြန်လေသည်။

ဘုရားသခင် နန်းတော်သို့တက်တော်မူလျှင် မွန်မြတ်သော ဆွမ်းဘောဇဉ်တို့ဖြင့် လုပ်ကျွေး၍ ဝေဠုဝန်ဥယျာဉ်တွင်းရှိ မင်း၏နန်းတော်ကို အရံနှင့်တကွရေစက်သွန်းချ၍ လှူတော်မူ၏၊ ရေစက်သွန်းချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်ပင် စကြာဝဠာတိုက် တွေ့ ဤမြေနှစ်သိန်းသည် အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့တုန်လှုပ်၏။ ဘုရားသခင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သီတင်းသုံးတော်မူကြောင်းကို ကြားလျှင် အရှင်အဿဇိ၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားများ၊ ရှင်ယသ စသော မထေရ်တို့သည် ရောက်လာကြကုန်သတည်း။

၁၉။ ရှင်သာရိပုတြာ ရှင်မောဂ္ဂလာန် အလောင်းတို့ သိဥ္စည်းဆရာထံ ဆည်းကပ်ခြင်း။

ဥပတိဿနှင့် ကောလိတ

ထိုရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌လည်း သိဥ္စည်းမည်သောပရိဗိုဇ်ရဟန်းသည် တပည့်နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်နှင့်တကွ ထင်ရှားစွာနေ၏။ ထိုပရိဗိုဇ်၏အထံ၌ အရှင်သာရိပုတြာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏အလောင်းဖြစ်ကြသော ဥပတိဿကောလိတတို့သည် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်စီဖြစ်သော အခြံအရံနှင့်တကွ ရဟန်းပြုကြသတည်း။ ရဟန်းပြုကြောင်းကား....ဘုရားဖြစ်တော်မမူမီ ရာဇာဂြိုဟ်ပြည်၏ မနီးမဝေးအရပ်၌ ဥပတိဿမည်သောရွာကြီးတစ်ရွာ၊ ကောလိတမည်သော ရွာကြီးတစ်ရွာသည်ရှိ၏။ ထိုနှစ်ရွာတို့တွင် ဥပတိဿရွာ၌ ဝင်္ကန္တပုဏ္ဏားသည် ရူပသာရီပုဏ္ဏေးမနှင့် သင့်မြတ်၍ ထိုအရပ်ကိုကြီးစိုးအုပ်ချုပ်သတည်း။ ကောလိတရွာ၌လည်း သူဇာတပုဏ္ဏားသည် မောဂ္ဂလီမည်သော ပုဏ္ဏေးမနှင့်သင့်မြတ်၍ ထိုကောလိတအရပ်ကိုအုပ်ကွပ်စိုးမိုးရသတည်း။ ထိုနှစ်ဦးသောပုဏ္ဏားတို့သည် တမိဝမ်းဖွားကဲ့သို့မဟာမိတ်ဖြစ်ကြ၍ ဥပတိဿရွာ၌ ရူပသာရီပုဏ္ဏေးမ၏ ပဋိသန္ဓေတည်နေလေ၏။ အဆွေဖြစ်သော မောဂ္ဂလီပုဏ္ဏေးမတွင်လည်း ထိုနေ့၌ပင်သန္ဓေရလေ၏။ အဆင်းနိကာယ် တင့်လှစွာသော သားကောင်းရတနာချည်းဖြစ်ကြ၍ သာရိပုဏ္ဏေးမ၏သားကို ဥပတိဿအမည်မှည့်၏ မောဂ္ဂလိပုဏ္ဏေးမသားကို ကောလိတအမည်မှည့်၏။

မိတ်ဆွေနှစ်ဦး ချစ်ကြည်နူး

ထိုသူငယ်နှစ်ဦးတို့သည် အရွယ်ရောက်လေတော့ ဗေဒင်အတတ်ကိုသင်စေ၍ ဗေဒင်သုံးကျမ်း၌ ကမ်းတစ်ဖက်ရောက်တတ်မြောက်လိမ္မာကြ၏။ မိမိဆရာမှတစ်ပါးသောသူတို့သည် အယုဝါဒစသည်နှင့်စပ်သောစကားကို နှိုးနှောခြင်းငှာ မျှမဝံ့ကုန်၊ အလုံးစုံသောလောကီသိပ္ပ၌လည်း အပြီးတိုင်၏။ ထိုသူနှစ်ယောက်အား အမိ အဖတို့သည် များစွာချီးမြှောက်အပ်သည်ဖြစ်၍ ဥပတိဿလုလင်သည် ပွဲသဘင်သို့သွားသောအခါ အရွယ်တူသော ပုဏ္ဏားလုလင်တို့သည် ရွှေထမ်းစင်ငါးရာစီးရံ၍လိုက်ရကုန်၏ ကောလိတလုလင်လည်း မြင်းရထားစီးသော ပုဏ္ဏားလုလင်ငါးရာခြံရံလျက် လိုက်ရကုန်သတည်း။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည်တွင် နှစ်စဉ်မပြတ်ပြုလုပ်အပ်သော တောင်ထွတ်သဘင်သည်ဖြစ်၏။ ထိုသဘင်သို့ မြူးရှင်ရန် သွားသောအခါ ဥပတိဿ-ကောလိတ နှစ်ဦးတို့သည် တစ်နေရာတည်း နေ၍ ပွဲသဘင်ရှုသဖြင့် ရှင်သင့်သော အရာ၌လည်း အတူတကွ ရှင်ကြသည်၊ ပြောဆိုသင့်သောအရာ၌လည်း အတူတကွ ပြောဆိုကြသတည်း။ မြူးတူးသင့်သောအရာ၌ အတူတကွမြူးတူးကြသည်။

ဤသို့ နေ့ရှည်ရက်များ ပျော်ပါးကြသည်တွင် ဥပတိဿတို့သားအား ကြီးပွား ရင့်မာသော ပညာရှိသည်၏ အဖြစ်ကြောင့် ဤသို့သောအကြံသည် ဖြစ်၏၊

"လောက၌ ဖြစ်ကြသော လူအပေါင်းတို့ကား အမိ၏ဥတုသွေး၊ အဖ၏ သုက်ရည် ဤနှစ်ထွေသော အညစ်အကြေးကိုမှီ၍ ဖြစ်ရကား အလွန် စက်ဆုပ်ဖွယ် ဖြစ်၏။ မှီရာအားဖြင့် အမိ စားသော အစာဟောင်း အစာသစ် တို့၏ အလယ်၌ နှစ်၍ တစ်ဆယ့် ရှစ်ထပ်သော အူခွေကြားဝယ် အိမ်ငယ်ကို မှီ၍ တည်ရကား အလွန် ဆိုးဝါး ညစ်ညမ်း၏။ ဖွားမြောက်လာလည်း ရောဂါကင်းလွတ် သန့်ရှင်းစွာ ကြီးပွားသောသူမှ လွန်စွာအဆုံး အနှစ်တစ်ရာခန့်သာ နေရချေသည်။ သေမင်း၏ ခံတွင်းသို့ ဆင်းရမည့် သူချည်း ဖြစ်ချေသည်။ မသေမီ အကြား၌လည်း စားရန်၊ ဝတ်ရန်၊ နေထိုင်ရန်ကို ရှာကြံခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဆင်းရဲ၊ မိဘ၊ ဆွေမျိုး သားမယားတို့ကြောင့်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ၊ ဤဆင်းရဲအပေါင်းနှင့်သာ များစွာ တွေ့ရချေသည်။ ထိုသို့ဖြစ်၍ ပျော်မွေ့ရှင်မြူးခြင်း မရှိဘဲလျက်၊ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် အားတက် ရှင်လန်း ရယ်သွမ်းသွေးကာ ပျော်နိုး ရှာကြံဘိလေသည်"ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်လတ်၍ ရှေးရှေးသော နေ့ကဲ့သို့ ပျော်မွေ့၊ ရှင်မြူးခြင်း မရှိ ပကတိ ညှိုးခြောက်သောမျက်နှာဖြင့်လျှင် တောင်ထွတ်သဘင်ကို ရှု၏။

ထိုသို့ညှိုးနွမ်းလေသည်ကိုအဆွေကော်လိတမြင်လျှင်"အချင်း ဥပတိဿ၊ သင်သည် ရှေးအခါ တစ်ပါးကဲ့သို့ မြူးစားခြင်း အဘယ့်ကြောင့် မရှိသနည်း"ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ဥပတိဿကလည်း မိမိကြံဆသောအကြောင်းကို ပြန်ကြား၍ ပွဲသဘင် ပျော်ပါးခြင်း၌ အကျိုးမဖြစ် အနှစ်မရှိကြောင်းကို ပြော၏။

ပရဗိုဇ်ရဟန်းပြုကြခြင်း

ထိုစကားကို ကောလိတကြားလျှင် သံဝေဂရ၍ ''အဆွေ၊ သင်မြင်အပ်သော သဘောတရားသည် ဖြောင့်သား ဟုတ်မှန်လေစွ၊ သို့ရာတွင် သေခြင်းသဘောတရား ဆင်းရဲခြင်းသဘောတရားသည် ထင်ရှား ရှိခဲ့သော်၊ ထိုသေခြင်း ဆင်းခြင်းတို့၏ ကင်းလွတ်ရာ ချမ်းသာတရားလည်း ရှိတန်ပါ၏။ ငါတို့ရှာကြကုန်အံ့''ဟု တိုင်ပင်၍ မိခင် ဖခင်တို့အား ခွင့်တောင်းပြီးလျှင် မိမိတို့ အခြံအရံငါးရာစီနှင့်တကွ သိဥ္စည်းပရိဗိုဇ်အထံ ရဟန်းပြုကြ၏။ ထိုသူတို့ ရဟန်းပြုသည်မှ စ၍ သိဥ္စည်းဆရာ၌လည်း များစွာသော လာဘ်ပူဇော်အခြံအရံတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

ဆရာထက်လွန် ပညာချှန်

ရဟန်းပြု၍ နှစ်ရက်သုံးရက်ရှိလျှင် ''သိဥ္စည်းဆရာ၏ ဥာဏ်အမြင်သည် ဤမျှပင်တည်း''ဟု သိကြ၍ ဆရာကို မှီ၍သာ နေသဖြင့် သေခြင်းကင်းသော နိဗ္ဗာန်ကို မမြင်ရာ၊ ပညာရှိဟု ကျော်စောသော သူတို့ကို ဖွေရှာ၍ စုံစမ်း မေးမြန်း ကြဦးအံ့၊ သို့ရာတွင်မူကား ငါတို့ နှစ်ဦးတွင် အကြင်သူသည် တရားအထူးကိုရှေးဦးစွာမြင်အံ့၊ ထိုသူသည် တစ်ဦးအားကြားစေတမ်း'' ဟု ကတိကဝတ်ထားကြ၏။

○

ရဟန်းတော်တို့ဂုဏ်ရည်

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နှံ့ဇေတဝန်ကျောင်းကို ခံတော်မူ၍ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌ အရှင်အဿဇိသည် ငြိမ်သက်မြတ်မွန်သော ဣန္ဒြေဖြင့် ရိုသေကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော ရှေ့သို့တက်ခြင်း၊နောက်သို့ဆုတ်ခြင်း၊တူရူကြည့်ခြင်း၊တစောင်းကြည့်ခြင်း၊ ကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း၊ သပိတ် သင်္ကန်း လှမ်းယူခြင်း စသည်နှင့် ပြည့်စုံလျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။

အရှင်အဿဇိကိုတွေ့ပုံ

ထိုအခါ ရှင်သာရိပုတ္တရာ အလောင်းဖြစ်သော ဥပတိဿ မြင်လျှင် ဤသို့အကြံဖြစ်၏။ "ဤအရှင်ကဲ့သို့ ယဉ်ကျေးငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေအမူအရာ ပြည့်စုံသောရဟန်းကို ငါမမြင်စဖူး၊ ထူးမြတ်တင့်တယ်ပေစွ၊ဤလောကတွင်ဤအရှင်ကား အမြိုက်တရား ၏ တည်ရာရဟန္တာသော်လည်းဖြစ်လတ္တံ့၊ ရဟန္တာဖြစ်ကြောင်း အကျင့်ကောင်းနှင့် ပြည့်စုံသော သူသော်လည်း ဖြစ်လတ္တံ့၊ ဤရဟန်းထံသို့ကပ်၍ ကျင့်အပ်သော စာရိတ္တနည်းဖြင့် ပြသော ဆရာတို့ကို ငါမေးရသော်ကောင်း၏" ဟု ကြံ၏။ ထို့နောက်မှ ဤသို့ ကြံပြန်၏။ ယခုအခါ ရွာတွင်းသို့ ဝင်ဆဲဖြစ်ပေသည်။ မေးမြန်းခြင်းငှာအခါမဟုတ်သေးချေ၊ သူ့နည်းကိုခံလိုမူ သူ၏ နောက်ကိုပြင်းမှာခင့်ချိမ့်မည်" ဟုကြံဆ၍ အရှင်အဿဇိကြွသော နေရာဖြင့် မနီးမဝေးမှလိုက်၏။ ထိုအရှင် အဿဇိလည်း ဆွမ်းရ သော်ဘုဉ်းပေးခြင်းငှာသင့်တင့်စွာသော ဇရပ်၌တစ်ခုသို့ကပ်၏။

ထိုသို့ ကပ်သည်ကိုမြင်လျှင် မိမိတွင်ပါသော ပရိဗိုဇ်တို့၏ အင်းပျဉ်ကိုခင်းလျက် ကရားမှရေကိုပေး၍ ဆွမ်းစားရေး၌ ပြုထိုက်သမျှသော အာစရိယဝတ်ကိုပြု၍ အရှင်အဿဇိ ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် ရှင်ပဝမ်းသာစွာ ပဋိသန္ထာရစကား ပြော ဟောပြီးမှ ဥပတိဿက....

"ငါ့ရှင်၊ သင်၏ ဣန္ဒြေ အမူအရာတို့သည် လွန်စွာနှစ်သက်ဖွယ်ရှိ၏၊ သင်သည် အဘယ်ကို ရည်မှန်း၍ ရဟန်းပြုသနည်း၊ သင်၏ဆရာကား အသူနည်း၊ အဘယ်သူ၏ တရားစကားကို သင်ကား နှစ်သက်သနည်း၊ အဘယ်သူ၏ ဩဝါဒကို သင်ရသနည်း" ဟု မေး၏။

အရှင်အဿဇိကလည်း-

"ငါ့ရှင်...... ငါကား သာကီဝင်မင်းမျိုးမှရဟန်းပြုသော ကိုးပါးသောဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံတော်မူသောနတ်နှင့်တကွသောလူတွင် အတုမရှိအသဒိသပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော သာကီဝင်မင်းသား ဘုရားကိုရည်မှန်း၍ရဟန်းပြုသတည်း၊ ထိုဘုရားသည် ငါ့ဆရာပေတည်း။ ထိုဘုရားသည် ဟောကြားအပ်သောတရားကိုသာ ငါနှစ်သက်၍ မြွက်သောဩဝါဒကိုခံသတည်း" ဟု ဆိုပေသော်...

"ငါ့ရှင်.......သင်တို့ဆရာမြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်သို့အယူရှိသနည်း၊ မည်သို့သောတရားကိုဟောကြားသနည်း၊ ငါ့အား ဟောပါလော့" ဟုဆိုပြန်လျှင်-

အရှင်အဿဇိသည်း "ထိုပရိဗိုဇ်ရဟန်းတို့သည် သာသနာတော်၏ ရန်သူကွန်ရက် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်ကုန်သည်။ သာသနာတော်၏နက်နဲကျယ်ဝန်းကြောင်း ဆိုဦးမှသင့်မည်" ဟုအကြံရှိ၍-

"ငါ့ရှင်....... ငါကား သာသနာတော်၌ ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်ပါသေး၊ လေးပါးသော ဂမ္ဘီရဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော တရားတော်ကိုအကျယ်ဟောခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ စိုးစဉ်းမျှသာ ဟောနိုင်ပါသေးသည်"ဟုဆိုလျှင် ထိုဥပတိဿက

"ငါ့ရှင်....... ငါတမူကား ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းခွင်ဝယ်ပညာအရာ၌လွန်စွာကျော်စောသသူတစ်ယောက်ပင်တည်း၊အရှင်၏အစွမ်းအားရှိသမျှပင် ငါ့အားဟောပါလော့၊ နည်းအရာ၊ (နည်းအထောင်တို့ဖြင့်ကုန်အောင်ချဲ့ထွင်၍ သိမြင်ခြင်းငှာ အကျွန်ုပ်တာဝန်ရှိစေသတည်း"၊ ဟုဆိုလျှင်—

အရှင်အဿဇိလည်း

ယေဓမ္မာ ဟေတုပ္ပဘဝါ၊
တေသံ ဟေတုံတထာဂတော၊
အာဟ တေသဉ္စ ယော နိရောဓော
ဧဝံဝါဒီ မဟာသမဏော—

ဟူသော ဂါထာကိုဟောပေ၏။

အနက်ကား —

ယေဓမ္မာ၊အကြောင်းဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊မရဏအစရှိသောဒုက္ခသစ္စာတရားတို့သည်၊ ဝါ-ဒုက္ခဒုက္ခ သင်္ခါရဒုက္ခ ဝိပရိဏာမဒုက္ခ အစရှိသောဒုက္ခသစ္စာတို့သည်၊ဟေတုပ္ပဘဝါ၊တဏှာဟူသောသမုဒယသစ္စာလျှင် အမှန်ရှိကုန်၏၊ တေသံ၊ ထိုဒုက္ခ၊ သမုဒယသစ္စာနှစ်ပါးတို့၏ ဟေတုံ၊ ဖြစ်ရာဖြစ်ကြောင်း၊ ချုပ်ရာချုပ်ကြောင်းဖြစ်သော မဂ္ဂသစ္စာကိုလည်း၊ တထာဂတော၊ ငါတို့ဆရာမြတ်ဘုရားသည်၊ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏၊ တေသဉ္စ၊ ထိုအလုံးစုံသော တရားတို့၏လည်း၊ နိရောဓော၊ ချုပ်ရာနေနိဗ္ဗာန်တရားကို၊ အာဟ၊ ဟောတော်မူ၏၊ မဟာသမဏော၊ ရဟန်းမြတ်စွာ တို့ဆရာသည် ဧဝံဝါဒီ၊ ဤသို့အယူတော်ရှိ၏၊ ဝါ- ဤသို့ဟောတော်မူလေ့ရှိ၏။

သောတာပန်ဖြစ်ကြပြီ

ဤဂါထာကို ဟော၍ နှစ်ပါဒကို ကြားရလျှင် အရှင် ဥပတိဿသည် နည်းတစ်ထောင်ဖြင့် တန့်ထား ဆင်အပ်သော သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ရောက်တော်မူ၏။ နောက် နှစ်ပါဒကို ဖလသမ္ဘာန်ဖြစ်မှ နာရသတည်း။

ဤဂါထာဆုံးလျှင် သေးအင်သော သစ္စာကို မြင်၍ "အရှင်ဘုရား...အရှင်ဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်ကို မပွားပါသင့်လော့၊ ဤမျှဘည်းဖြင့် ဆိုင်းသင့်သော အကြောင်းသည် အကျွန်ုပ်၌ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာ နေပါသနည်း"ဟု မေး၏။

အရှင်အဿဇိသည် ဘုရားသခင် ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်တွင် ရှိကြောင်းကိုဆိုလျှင် "အရှင်ဘုရား ကြွတော်မူလင့်ပါလော့၊ ကတိကဝတ် ရှိဖူးသော အဆွေ တစ်ယောက် ကို ခေါ်၍ ဘုရားထံတော်သို့ လာပါအံ့"ဟု လျှောက်လိုက်၍ အရှင်အဿဇိ ကြွလေလျှင် အရှင်ဥပတိဿလည်း မိမိနေရာသို့ ပြန်ခဲ့၏။

ထိုသို့လာသည်ကို ကောလိတပရဗိုဇ် အဝေးကမြင်လျှင် "အရှင် ငါ့အဖေါ်၏ ဣန္ဒြေအမူအရာတို့သည် ယနေ့ ထူးခြားစွာဖြစ်၏၊ မြတ်သောတရားကို ကြားနာခဲ့ရသည် ဖြစ်လတ္တံ့၊ ငါမေးရသော် ကောင်း၏"ဟု ကြံ၍ နေသည်နှင့် အနီးသို့ ရောက်လျှင် "ငါ့ရှင်....သင်ယနေ့ကား နေ့တိုင်း တပါးထက် ထူးခြားစွာဖြစ်သော ဣန္ဒြေအမူအရာ ရှိ၏။ လပြည့်လဝါထန်းမှည့်ညာကဲ့သို့ သာယာရွှင်လန်းသော မျက်နှာအဆင်းလည်း ရှိ၏၊ အကြောင်း အသို့နည်း အမြိုက်တရား ကြားနာရပြီလော"ဟု မေး၏။

ဥပတိဿလည်း အရှင်အဿဇိကို တွေ့သည်မှစ၍ တရားကို နာရသည်တိုင်အောင် အလုံးစုံသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ပြန်ပြော ၍ ပြော၏။

ကောလိတလည်း "သင်နာခဲ့ရသော တရားကို ငါ့အားဟောပါ"ဟု ဆိုလေသော် "ယေဓမ္မာဟေတုပ္ပဘဝါ"စသော ဂါထာကို ဟော၏။ ထိုဂါထာဒေသနာ၏ အဆုံး၌ ကောလိတပရဗိုဇ်သည် သောတာပတ္တိဖိုလ်သို့ ရောက်၏။

ထိုသို့ ဒေသတာပန် ဖြစ်ပြီးလျှင် ''ငါ့ရှင်... ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အဘယ်မှာ နေသနည်း၊ ဘုရား ရှိရာ သို့ လျင်စွာ သွားကြကုန်အံ့''ဟု ဆိုပေသော် ဥပတိဿလည်း ဤသို့ ဆို၏၊ 'ငါ့ရှင်....ငါတို့ လက်ဦးဆရာမြတ် အဿဇိထေရ်ပြော သည်မှာ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း တော်၌ နေသတည်း၊ သို့ရာတွင် ဤနှစ်ရာ့ငါးကျိပ်စီသော ပရ ဗိုဇ်တို့သည် ငါတို့ကိုမှီ၍ပင် နေကုန်သတည်း။ ထိုသူတို့အားလည်း အကြောင်းကိုကြားဦးမှ သင့်မည်''ဆို၍ ထိုပရဗိုဇ်တို့အား ဘုရား ထံသွားမည့် အကြောင်းကို ကြားလျှင် 'အရှင်တို့နှင့် အတူလိုက် ၍ဘုရားအဆုံးအမကို အကျွန်ုပ်တို့လည်း ခံပါအံ့''ဟု ဆိုကုန်၏။ ထို့နောက်မှ ဥပတိဿ ကောလိတ နှစ်ဦးတို့သည် သိဉ္စည်းထံ သွား၍ အရှင်ဘုရား....အကျွန်ုပ်တို့သည် နိဗ္ဗာန်တရားကို ဟော ကြားညွှန်ပြတတ်သော ဆရာမြတ်ကို တွေ့ပါပြီ၊ ဤလောက၏ အစအဆုံးကိုမြင်၍ အဝိဇ္ဇာ၏ စင်ခြင်းကို ပြုတတ်သော မြတ်စွာ ဘုရာ သည် ထင်ရှား ဖြစ်တော်မူပေပြီ၊ တရားတော်သည် လည်းကောင်း၊ သံဃာတော်သည် လည်းကောင်း ထင်ရှားဖြစ် ချေပြီ၊ ဆရာတို့သည် အနှစ်သာရမရှိ အကာအတိသာဖြစ်၍ စင်စစ် အချည်းနှီးသောအကျင့်ကို စွန့်ခွာလော့၊ မြတ်စွာဘုရား ထံ ဆုံးမခံ၍ ကျင့်ရအောင် သွားကြကုန်အံ့'ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ သိဉ္စည်းဆရာက ''ငါသည် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်ကြီး ၌ ထင်ရှားသော ဂိုဏ်းဆရာတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်၊ အိုး စရည်းကြီးကို လက်ငင်း အိုးပြုချင်၍ အမြင်မတော်သကဲ့သို့ သူတစ်ပါး လက်အောက်ခံ၍ မလျှော်ကန်ရာပြီ၊ ငါတို့ ပရိသတ် လည်း များပါ၏၊ ဆရာတပေါင်း သုံးဦး ပင် ဤသံဃာတော် အပေါင်းကို ဆောင်ကြအံ့၊ သင်တို့လည်း မသွားလေလင့်''ဟု သုံးကြိမ်မြောက်အောင် တားမြစ်၏။

ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ကလည်း ''ဤလောက ဤအတု မရှိ အသဒိသ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော ဘုရားရှိကြောင်းကို လူအပေါင်း တို့ သိလျှင် မည်သည့်သူမျှ ဆရာ့အထံသို့ ကျိုးနွံပူဇော်ခြင်းငှာ မရောက်ပေရာ''ဟု ဆို၏။

သိဉ္စည်းဆရာကလည်း ''ချစ်သားတို့.... ဤလူ့ရွာ၌ ပညာ ရှိသောသူတည်း များသလော၊ ပညာနည်းသောသူတည်း များ သလော''ဟု မေး၏။

''ဆရာ....ပညာနည်းသော သူသာ များ၏''ဟု ဆိုသော်—

''တပည့်တို့.... ယုတ်ညံ့သော သတ္တဝါသည် ယုတ်မာ သော ခင်ပွန်းကိုသာ မှီဝဲသည်၊ ဆင်းရဲသော သတ္တဝါသည် ဆင်းရဲသော မိတ်ဆွေနှင့်သာ ယှဉ်နွှဲသည်၊ မလိမ္မာသော သတ္တဝါသည် မလိမ္မာသော ဆရာကိုသာ မှီဝဲသည်၊ ဤကား လူ့ခပဲတို့၏ ဖြစ်မြဲဓမ္မတာတည်း၊ ထို့အတူ ပညာမရှိ ဂုဏ်အထူး ကို မသိတတ်သောသူသည် ငါတို့ထံ လာလတ္တံ့''ဟု ဆို၏။

ထိုအခါ ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့လည်း မိမိတို့၏ ပရိသတ် ငါးရာကို ခေါ်၍ ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော်သို့ ရှေ့ရှုထွက်၏။ သိဉ္စည်းဆရာ၏ တပည့်ပေါင်းတို့လည်း လိုက်ကြလေ၏။ သံဃာ မရှိ အချည်းနှီးသော ကျောင်းအာရာမ်တို့ကို သိဉ္စည်းဆရာ မြင် လျှင် ရင်ဝမှဆူ၍ သွေးပူအန်သော ဝေဒနာ သည် ဖြစ်၏။ ထိုအကြောင်းကြောင့် တပည့်ပေါင်းတို့သည် ပြန်၍ လုပ်ကျွေး ရကုန်၏။

ဘုရားထံမှောက် ဖူးမြော်ရောက်

မြတ်စွာဘုရားလည်း ပရိသတ်လေးပါးတို့အား တရားဟောနေတော်မူစဉ် နှစ်ရာ့ငါးကျိပ်စီသော ပရိဗိုဇ် အခြံအရံနှင့်တကွ လာကြသော ဥပတိဿ၊ ကောလိတတို့ကို အဝေးက မြင်တော်မူလျှင် သံဃာတော်တို့ကိုခေါ်တော်မူ၍ ချစ်သားတို့၊ဥပတိဿ၊ ကောလိတဟူသော အဆွေခင်ပွန်း နှစ်ယောက်တို့ ယခုလာကုန်ပြီ၊ ဤသူနှစ်ပါးကား ငါဘုရား၏ တပည့်မြတ်စုံ ဖြစ်လတ္တံ့''ဟု မိန့်တော်မူလင့်၏၊ ဘုရားအထံသို့ ရောက်လာလျှင် ခြေတော်ကို ဦးတိုက်၍ ''ဘုန်းတော်ကြီးသော အရှင်ဘုရား - အကျွန်ုပ်တို့အား တရားအမြိုက်ဆေး တိုက်ကျွေးတော်မူပါ၊ အထံတော်၌ ရဟန်းအဖြစ်ကို ရလိုပါကုန်၏''ဟု လျှောက်ကြလျှင် ဘုရားသခင်လည်း—

ထေ ဘိက္ခဝေါ သွက္ခာတော ဓမ္မော၊စရထ ဗြဟ္မစရိယံ
သမ္မာ ဒုက္ခဿ အန္တကိရိယာယ....

ဟု ဧဟိဘိက္ခုခေါ်တော်မူ၍ တန်ခိုးဖြင့် ပြီးသော သင်္ကန်း ပရိက္ခရာကိုရ၍ ရဟန်းဖြစ်ကြလေကုန်၏၊ (အရှင်ဥပတိဿ ကောလိတမှတပါး ငါးရာသောသူတို့သည် အစဉ်အတိုင်းသော မဂ်ကိစ္စဖြင့် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ရောက်ကုန်၏၊

ထိုသူနှစ်ဦးကား....

ကြီးမားသော သာဝက ပါရမီဉာဏ်၏ ပရိကံမပြည့်စုံသေးသောကြောင့် ရှေးရှင်း သောတာပန်၏ အဖြစ်သာ တည်၏၊ အရှင်ကောလိတသည် ရဟန်းဖြစ်သည့်နောက်ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ ဤရာဇဂြိုဟ်၏အနီး ကလ္လဝါဠရွာကြီး၏အတွင်း သစ်ပင်ရင်း၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းရင်း ငိုက်မြည်း၍နေစဉ်....

ဘုရားသခင်လည်း ''အချင်းကောလိတ၊ သင်သည် အိပ်ခြင်းနာခြင်း၊သေခြင်းကို လွန်မြောက်ရာ အမြိုက်ချမ်းသာကို ဖွေရှာသောသူဖြစ်လျက် ထိနမိဒ္ဓ ပမာဒ ဟူသော မသူတော်တို့နှင့် အဘယ့်ကြောင့် ပေါင်းဖော်ပြန် သနည်း''ဟု မိန့်တော်မူ၍ ဓာတုကမ္မဋ္ဌာန်းကို ဟောတော်မူသည်ကို နာရလျှင် သုံးအင်မဂ်နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်လေ၏၊

အရှင်ဥပတိဿကား ရဟန်းဖြမ်ပြီးနောက်လခွဲမြောက်သော အခါ ''သူကရခါတ'' မည်သော လိုဏ်၌နေစဉ် ဘုရားသခင်သည် အရှင် ဥပတိဿ၏တူ ဖြစ်သော ဒီဃနခ ပရိဗိုဇ်အား ဝေဒနာပရိဂ္ဂဟ လက္ခဏာသုတ်ကို ဟောတော်မူရာဝယ် ကြားနာရ၍ သာဝကပါရမီဉာဏ်၏ အပြီးအဆုံးသို့ရောက်သတည်း၊

အဂ္ဂသာဝက ရာထူးများရ

ဤသို့လျှင် အရှင်ဥပတိဿ ရဟန္တာဖြစ်ပြီး၍ ထိုသည့်နေ့ပင် ဘုရားသခင်လည်း ဝေဠုဝန် ကျောင်းတော်၌ တပည့်သံဃာတော်အားလုံးကို စုရုံးစည်းဝေးစေ၍ အရှင်ဥပတိဿကို ''ဓမ္မသေနာပတိ သာရိပုတ္တရာ'' ဟူသော အမည်နှင့် လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝကအရာ၊ အရှင်ကောလိတကို ''မဟာမောဂ္ဂလာန်'' ဟူသော အမည်နှင့် လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကအရာ ထားတော်မူသည်၊

သမ္ဗုဒ္ဓရာ ဂင်္ဂါသဲလုံးနှင့်အမျှ ပွင့်တော်မူသောအဆူဆူသော ဘုရားရှင်တို့၏ အစဉ်ပြုမြဲဖြစ်ကုန်သော

ဩဝါဒပါတိမောက်

ခန္တီ ပရမံ တပေါ တီတိက္ခာ၊ နိဗ္ဗာနံ ပရမံ ဝဒန္တိ ဗုဒ္ဓါ။
နဟိ ပဗ္ဗဇိတော ပရူပဃာတီ၊ န သမဏော ဟောတိ ပရံ ဝိဟေဌယန္တော။

သဗ္ဗပါပဿ အကရဏံ၊ ကုသလဿ ဥပသမ္ပဒါ။
သစိတ္တ ပရိယောဒပနံ၊ ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ။

အနူပဝါဒေါ အနူပဃာတော၊ ပါတိမောက္ခေ စ သံဝရော။
မတ္တညုတာ စ ဘတ္တသ္မိံ၊ ပန္တဉ္စ သယနာသနံ။
အဓိစိတ္တေ စ အာယောဂေါ၊ ဧတံ ဗုဒ္ဓါန သာသနံ။

ဟူသော ဩဝါဒပါတိမောက်ကိုပြတော်မူသည်။

(ဤကား ရှေးဦးစွာသော သာဝကသန္နိပါတတည်း။)

၂၁ ။ရှင်ကောဏ္ဍည၏ အကြောင်းကိုပြခြင်း။

ထိုအခါ အချို့သောသံဃာတို့က ဤသို့အပြစ်တင်ကုန်၏၊ "ငါတို့ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် မျက်နှာကိုကြည့်၍ ဆွမ်းပေးသကဲ့သို့ပြုတော်မူသည်။ (မျက်နှာလိုက်သည်) အကယ်၍ အဂ္ဂသာဝကအရာကို ပေးတော်မူလျှင် သာသနာကိုရှေးဦးစွာ ဝင်သော ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့အားသော်လည်း ပေးသင့်ပါ၏။ ထိုသူတို့အား သနားတော်မမူပါသော် နှစ်ကြိမ်မြောက်ဝင်သော ရှင်ယသစသော ငါးကျိပ် ငါးယောက်သော သူတို့အားသော်လည်း သနားတော်မူသင့်ပါ၏။ ထိုသူတို့ကိုမျှမပေးလိုမူ သုံးကြိမ်မြောက် ဝင်သော ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား ရဟန်းတို့အား ပေးသင့်ပါ၏။ ထိုသူတို့ကိုမျှ မထားလိုမူ ဥရုဝေလကဿပ စသောရသေ့ညီနောင်တို့အားသော်လည်းပေးသင့်ပါ၏။ထိုသို့ ဖြစ်လျက် ထိုသူတို့၏ မျက်နှာကို မညှာမလှည့် ကြည့်တော်မမူပဲ နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာသော ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန် ...အား အဂ္ဂသာဝကအရာ၌ထားတော်မူဘိသည်။ အကြောင်း ...င့်" ဟု အပြစ်တင်ကုန်၏။

ပဒုမုတ္တရမြတ်စွာဘုရား

ထိုစကားကို အဆင့်အဆင့်အားဖြင့် ကြားတော်မူလျှင် ဘုရားရှင်လည်း "သင်ချစ်သားတို့ … …ငါကား မျက်နှာကို ကြည့်၍အရာပေးသည်မဟုတ်၊ ရှေးရှေးသောဘဝက ထိုသူတို့ ...တောင့်တသောဆု၊ ပြုကြသောပါရမီအတိုင်းသာလျှင်အရာပေး ...တော်မူသတည်း၊" ဟု မိန့်တော်မူ၍–

အညာတ ကောဏ္ဍညော ပနဘိက္ခဝေ–

အစရှိသော ပုဗ္ဗကမ္မစကားကို ဟောကြားတော်မူသည်။

တရားဦးနာရန် ဆုထူးပန်

အဓိပ္ပါယ်ကား....ချစ်သားတို့....ငါ့ဦးသော ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့တွင် အညာတ ကောဏ္ဍညသည် ဤကမ္ဘာမှပြန်၍ ရေသော်ကမ္ဘာ တစ်သိန်းထက်၌ ပဒုမုတ္တရ မြတ်စွာဘုရားသည် ပွင့်တော်မူ၏။

ထိုဘုရားသခင်သည်၊ ချက်တော်သိုရာ ဟံသာဝတီပြည်သို့ ရောက် တော် မူ လာ ၏။ ထိုအခါ အညာတ ကောဏ္ဍည၏ အလောင်းသည် ဟံသာဝတီ၌ မဟာပတိမဟာသာလ အမျိုး၌ ဖြစ်၏။ တစ်နေ့သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ကျောင်းတော်၌ တရားနာစဉ် ဒေသနာတော်အဆုံး၌ (ရှေးဦးအစ တရားရသော ရဟန်းတစ်ပါးကို တေဒဂ် အ ရာ ထား သည် ကို မြင်သဖြင့်) ဤအချင်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချင်သော ဆန္ဒရှိရကား ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား များစွာသောအလှူကိုပေး၍ "အရှင်ဘုရား အကျွန်ုပ် သခုပြုရသောကောင်းမှုကြောင့် ယခုဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန် ရသည့်တိုင်အောင် ဆင်းရဲကင်းသည်ဖြစ်စေသော၊ အရှင်ဘုရား သာသနာတော်ဝယ် ရှေးဦးစွာတရားရ၍ တေဒဂ်ဦးပသော သာဝကမြတ်ကဲ့သို့ နောင်ဘုရားတို့၏ သာသနာ၌ ရှေးဦးစွာ တရားကို သိရပါလိုသော" ဟု ဆုတောင်း၏။

ဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသညာဏ်ဖြင့် ရှုတော်မူ၍ အချင်းဥပါသကာ.... ဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ဂေါတမအမည်ရှိ ဘုရား ဖြစ်တော်မူလိမ့်မည်။ ထိုအခါသင်သည် ဓမ္မစကြာတရားဦးကို နာရ၍ ရှေးဦးစွာသိသဖြင့် အညာတ ကောဏ္ဍည အမည်ရှိသော တေဒဂ် ရသောသာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

ကောက်ဦးဒါနများ

သူကြွယ်လည်း ထိုမှသည် လူပြည် နတ်ပြည် ကျင်လည်ကာ ကိုးဆယ် တစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဝိပဿီဘုရား ပွင့်တော်မူ၏၊ ထိုအခါ ပစ္စန္တရစ်ရွာ၌ စူဠကာလ၊ မဟာကာလ သူကြွယ်ညီနောင် နှစ်ဦးတို့သည် သလေးလယ်လုပ်ကြသည်တွင် ကောက်ပင်တို့ အဖုံးအလုံး တက်သောအခါ ကောက်လျှော် အလေ့ားဖြစ်သော ညီစူဠကာလသည် စပါးဖုံးကိုနွှာလျက် အရသာကိုမြည်းမိသဖြင့် အလှန်ချိုမြိန်ရကား ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လှူရသော် ကောင်း၏ဟု ကြံ၍ အစ်ကိုကြီးအား တိုင်ပင်၏။ မဟာကာလကလည်း သဘောမတူ၊ စူဠကာလ အဖန်တစ်လဲလဲ ညီးညူသဖြင့် အမျက်ထွက်သဖြင့် လယ်ကို (တစ်ဝက်)ဝက်ပြီးလျှင် "သင်အလိုရှိတိုင်း ပြုလော့"ဟုဆို၏။

တရားဦးနာရန် ဆုပန်ပြန်

ထိုစူဠကာလလည်း အားရ မ်းသာစွာ မိမိတာ၌ စပါးအဖုံးကို ဆွတ်၍ လွှအများတို့ကို ခေါ်စေပြီး အခွံကိုနွှာစေ၍ ရေမရောပဲ နွားနို့ ထောပတ်၊ ပျားသကာတို့ဖြင့် ကောင်းစွာ ရောနှော၍ ကျက်စေပြီးသော် ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လှူဒါန်း လုပ်ကျွေး၏။ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး အဆုံး၌-

"အကျွန်ုပ်သည် ဦးဦး ဖျားဖျား စပါးဖုံး ကို လှူရသော ကုသိုလ်ကံကြောင့် နောင်ပွင့်လတ္တံ့သော ဘုရားရှင်တို့၏ အထံဝယ် သူတစ်ပါးတို့ထက် ဦးစွာ တရားအရသာကို သောက်ရသည် ဖြစ်စေသော်"ဟု ဆုပန်၏၊ ဘုရားသခင်လည်း 'သင်တောင်းသည့်အတိုင်း ပြည့်စုံလတ္တံ့"ဟု မိန့်တော်မူ၏၊

ကိုးပါးသောအဦးအလှူ

ထိုသူ၏ လယ်၌ သလေးစပါးတို့သည် (အဇုတ်မှ အပင်ပြန်ပေါက်၍)ရိတ်ယူရာ ယခင်သီးမြဲတိုင်း သီး၏၊ စူဠကာလလည်း အတိုင်းထက်အလွန် ရွှင်လန်းသောစိတ် ရှိ၏။

(၁) စပါးဖုံးဦးအလှူ၊ (၂) မုန့်ဆန်းဦးအလှူ၊ (၃) ရိတ်ဦးအလှူ၊ (၄) ကောက်ဆုံဦးအလှူ၊ (၅) ကောက် လှိုင်း ဦးအလှူ၊ (၆) နင်းဦးအလှူ၊ (၇) ချင့်ဦးအလှူ၊ (၈) ရောင်းဦးအလှူ၊ (၉) စားဦးအလှူတို့ကို သံဃာတော်တို့ သုံးဆောင်လောက်အောင် လှူသတည်း။ ဤသို့ လှူပြောသော်သည်း စပါးအရသည် အစ်ကိုကြီးထက်ပင် သာလွန်၍ ရ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်ကြားသော်ရှင်တော်ဘုရားလည်း-

ဓမ္မော ဟဝေ ရက္ခတိ ဓမ္မစာရိံ၊
ဓမ္မော သုစိဏ္ဏော သုခမာဝဟတိ။
သာနိသံသော၊ ဓမ္မေသုစိဏ္ဏေ၊
နဒုဂ္ဂတိံ ဂစ္ဆတိ ဓမ္မစာရီ။

စသော ဒေသနာကို ဟောတော်မူ၏။

ဤသို့ တစ်နှစ်တည်းလုပ်သော လယ်မှ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် အဦးသောအလှူကို ပေး၍ "တရားဦးကို ရပါစေသော"ဟု ဆုတောင်းသော ဆုထူးဝိသေသရှိခဲ့သည်ကို ထို ဆုအ ၊ းသာ ငါ ပေးတော် မူသတည်း၊ မျက်နှာ ကို ကြည့် ပေး ‹ ဘာ် မူ သည် မဟုတ် 'ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၂။ ရှင်မဟာယသ၊ ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီ၊ ဥရုဝေလကဿပ တို့၏ ဈေးအကြောင်း။

ထိုနောက် အရှင်ဝပ္ပ၊အရှင်ဘဒ္ဒိယ၊အရှင်မဟာနာမ၊အရှင်အဿဇိတို့၏ ပုဗ္ဗကမ္မကို လှစ်ဖော်ဟောကြားတော်မူသည်။

ဇာသုဘ ဘာဝနာ အထုံပါ

ထိုနောက် အရှင်ယသအမှူးရှိသော ငါးကျိပ်ငါးဦးသော အရှင်တို့၏ ပုဗ္ဗကမ္မကို မေးလျှောက်ကြပြန်၏။

ထိုငါးကျိပ်ငါးဦးတို့သည်တစ်ဆူသောဘုရားရှင်၏သာသနာ၌ ရဟန်းပြု၍ "နောင်သောအခါ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာကို ရပါလို၏"ဆုတောင်း၍ ပါရမီဖြည့်ကြ၏။ ဘုရားမပွင့်သောခေတ်ကြုံကြိုက်သောအခါ ကောင်းမှုပြုရန် ရှာကြံကြ၍ ကိုးကွယ်ရာမဲ့သော သူတို့၏ အလောင်းကိုကောက်၍ သင်္ဂြိုဟ်ပေးကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ကိုယ်ဝန်နှင့်မိန်းမအလောင်းကိုတွေ့၍ ရှင်ယသအလောင်းအမှူးရှိသောငါးယောက်သောသူတို့ကိုသင်္ဂြိုဟ်ရစ်ဟု မှာထား၍ ငါးကျိပ်သောသူတို့သည် ရွာသို့ ပြန်လေ၏။

ရှင်ယသ လောင်းလျာလည်း တံစူးဝါးဖြင့် မိန်းမအလောင်းကို လှန်လှော မီးဖုတ်ရာတွင် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာသော အဖြစ်ကိုမြင်၍အသုဘနှလုံးသွင်းမိကာ၊ကျန်လေးယောက်တို့အားလည်း ပြောပြလျက် အသုဘတရားကို ပွားစေ၏။ ရွာသို့ ပြန်သောအခါ ငါးကျိပ်သော ခင်ပွန်းတို့အား လည်းကောင်း၊ မိဘ မယားတို့အား ပြောကြား၍ အသုဘဘာဝနာကိုပွားစေလျက် မဂ်ဖိုလ်ရကြောင်း ဆုတောင်းကြ၏။

ထို့ကြောင့် ထိုသူတို့သည် ရှေးဆုတောင်းအတိုင်းသာ ဖြစ်လာကြ၏။ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည်မဟုတ်" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသားသုံးကျိပ်

ထိုနောက် ဘဒ္ဒဝဂ္ဂီမင်းသား သုံးကျိပ်တို့အကြောင်းကို မေးလျှောက်ကြပြန်သော်၊ ထိုသူတို့သည်လည်း ရှေးဘုရားတို့ အထံ၌ ရဟန္တာဖြစ်ရကြောင်းကို ဆုတောင်းပတ္တနာဖြင့် ပါရမီဖြည့်ကြကုန်၍ ငါဘုရား တုဏ္ဍိလဝက်မင်းဖြစ်သောကာလ သုံးကျိပ်မျှသော သေသောက်ကြူးဖြစ်လာ၍ ငါဆုံးမသောတရားစကားဖြင့် ငါးပါးသော သီလကို အနှစ် ခြောက်သောင်းမျှလောက် စောင့်ရှောက် ခဲ့ဖူး၏-ဟု တုဏ္ဍိလ ဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၍၊ ထိုသူတို့၏ ရှေးဆုတောင်း အဟောင်း ရှိတိုင်းသာ ဖြစ်လာကြကုန်သည်၊ ငါဘုရား မျက်နှာကိုကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည် မဟုတ်-ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဥရုဝေလကဿပတို့၏ ပုဗ္ဗကမ္မ

ဥရုဝေလကဿပတို့သည် ပဒုမုတ္တရ ဘုရားရှင်၏ လက်ထက်တော်ကပင် ပါရမီရှိလျက် အဆက်ဆက်သော ဘဝဖြင့် လာခဲ့ကြ၍၊ ကိုးဆယ့်နှစ်ကမ္ဘာထက်၌ ဖုဿဘုရားသခင် ပွင့်တော်မူ၏။ ခမည်းတော်ကား မဟိန္ဒမင်းမည်၏။ ထိုမဟိန္ဒမင်းကြီး၌ ဘုရားသခင်မှတစ်ပါး သားတော်သုံးယောက်ရှိ၏။ သားကြီး၌ အခြံအရံ သူရဲသုံးရာ၊သားလတ်၌ အခြံအရံ သူရဲသုံးရာ၊ သားငယ်၌အခြံအရံသူရဲနှစ်ရာရှိ၏၊ ထိုသုံးယောက်တို့ကား ဥရုဝေလကဿပ ညီနောင်အလောင်းများတည်း။

ခမည်းတော်၏ ကြည်ညိုမှု

ဖုဿဘုရားသခင်သည် ခမည်းတော် ပြည်တော်သို့ ပြန်ကြွတော်မူလာသောအခါ ခမည်းတော် မဟိန္ဒမင်းလည်း ခမည်းတော် အသက်ရှည်သမျှ ကာလပတ်လုံး သားဘုရားသည် သံဃာတော်နှင့်တကွ သူတစ်ပါး အိမ်ဝသို့ မကြွမူ၍ ခမည်းတော်က ချည်း လုပ်ကျွေးပါရစေ ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ခမည်းတော်၏ ဝူန္ဒြေကိုင်လင့်၍ သည်းခံတော်မူ၏။ ဆိုနေ့မှ စ၍ တစုံတစ်ယောက်သောသူမျှ လှူဒါန်း ပူဇော်ခွင့် မရကြကုန်၊

သားတော်သုံးယောက် လိုသောဆု

တစ်ရံရောအခါ ပစ္စန္တရာဇ်ရှာ၌ စစ်မက်ဖြစ်၍ သားတော်သုံးယောက်အား ငြိမ်းစေရာ၊ မဟိန္ဒမင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက်တော်မူလှ၍ "ငါ့သားတို့လိုအပ်သောဆုကိုယူကြကုန် 'ဟုဆို၏။

မင်းသားတို့လည်း နောင်တော်ဘုရားကိုသာ အသက်ထက်ဆုံးလုပ်ကျွေးပါရစေ ' ဟု တောင်း၏။ မင်းကြီးလည်း တစ်ပါးသောဆုကိုသာတောင်းစေ၏ ထိုနောက် လျှော့၍တောင်းရာ ဝါတွင်းသုံးလမျှသာ ပေးပါဟုတောင်းမှ "အမောင်တို့သုံးယောတ်တွင် တယောက်တစ်လရည်၍ ဝါတွင်းသုံးလငါပေးတော့အံ့" ဟု ဆို၏ ထိုသို့အခွင့်ရလျှင် မင်းသားတို့သည် မိမိတို့အိမ်သို့သွား၍၊ တရားသူကြီးဘဏ္ဍာစိုး၊ စချီစမာတို့ကိုခေါ်၍ ဘဏ္ဍာတိုက်ကိုအပ်နှင်းပြီးလျှင် "ဤဝါတွင်းသုံးလကိုဘုရားအမှူးရှိသောသံဃာတော် ကိုးသောင်းနှင့်တကွ ငါတို့နှင့်ပါဿာပရိတ်သတ်တို့အား ပစ္စည်းလေးပါး ပြည့်စုံလောက်အောင် ထောက်ပံ့ လုပ်ကျွေးကြကုန်" ဟု ဆို၍ ထိုမင်းသားညီနောင်သုံးယောက်တို့သည် အခြံအရံ တစ်ထောင်နှင့်တကွ ဘုရားထံတော်သို့လာ၍ ဖန်ရည်စွန်းသောအဝတ်ကို ဝတ်ပြီးလျှင် ဆယ်ပါးသော သီလကိုဆောက်တည်၍ ဘုရားရှင်ထံ၌ နေကြကုန်၏။

ဘဏ္ဍာစိုး၊ စချီစမာတို့လည်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်မျှလောက်သော ဝတ်ချက်သမားတို့ကိုရှာလျက် ယာဂု၊ ဆွမ်း၊ အဖျော် စသည်တို့ကိုစီရင်လျက် နေ့စဉ်မပြတ် လုပ်ကျွေး၏။

ပြိတ္တာဖြစ်ရသူများ

ထိုအခါ သံဃာအပေါင်း ကိုးသောင်းမျှစင်များလှသောကြောင့် ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်သူတို့သည် မိမိတို့သားငယ် သမီးငယ်တို့အား ယာဂုကြွင်း ဆွမ်းကြွင်းမျှမပေးမကျွေးရကုန်။ ချက်တိုင်း ချက်တိုင်း ပင်ကုန်၍ လောက်ငရုံသာရှိ၏။ ထိုသို့မကြွင်း၍ မပေးကြရသော် သံဃာတော်တို့၏ အဦးအဖျားကိုဝှက်ထား၍ သားငယ်သမီးငယ်တို့အားပေးကုန်၏။ ထို့ဝတ်ချက်သမားတို့သည် သံဃာတော်တို့အားလှူအပ်သော ပစ္စည်းများကို သုံးစားပေးကမ်းသောကြောင့် သေလွန်သောအခါ ပြိတ္တာဘုံ၌ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ကဿပညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်

မင်းသားသုံးယောက်တို့သည် ဝါကျွတ်သောအခါ သံဃာတော်တို့အား ရှစ်ပါးသော ပရိက္ခရာဖြင့်လှူဒါန်း၍ "ဤသို့ပြုရသောဒါန သီလ ဘာဝနာ၏အကျိုးအားဖြင့် နောင်ဘုရားရှင်တို့၏ အထံ၌ အရံတစ်ထောင်နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်ကိုရပါလိုသော" ဟု ဆုတောင်း၏။

ထိုဘဝမှစုတေကြကုန်သော် နတ်ပြည်၌ဖြစ်ကုန်၏။ ဤသို့လူ့ပြည်နတ်ပြည် လှည့်လည်ကာ ကိုးဆယ်နှစ်ကမ္ဘာပတ်လုံးစံစားခဲ့၍ ငါတို့ဘုရားလက်ထက်တော်၌ ဥရုဝေလကဿပညီနောင် ရှင်တစ်ထောင်တို့ ဖြစ်လာသတည်း။

ထို့ကြောင့် သူတို့တောင်းသော ဆုအတိုင်းသာရကြကုန်သည်။ ငါမျက်နှာကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည်မဟုတ် ဟု မိန့်တော်မူ၏။

၂၃။ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့၏ ရှေးအကြောင်း

သူဌေးသား-၂-ဦး

ထိုနောက်မှ သံဃာတော် အပေါင်းတို့သည် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါး၏ အကြောင်းကို တောင်းပန်ကြပြန်၏။

ဘုရားသခင်လည်း "ချစ်သားတို့ နာကြကုန်လော့၊ ဤကမ္ဘာမှ ပြန်၍ရေသော် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်းထက်၌ သာရိပုတ္တရာသည် "သရဒလုလင်" အမည်ရှိ၏၊ မောဂ္ဂလာန်သည် "သီရိဝဍ္ဎန" အမည်ရှိ၏။ အလွန် ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြ၏။

ရသေ့ရဟန်းပြုရန် တိုင်ပင်ကြပုံ

အရွယ်ရောက်လတ်သော် သရဒလုလင်သည် (ကြံစည်စဉ်းစား၍ တရားရသဖြင့်)လူ့ဘောင်ကို ခွာသန်း၍ ရဟန်းပြုပြီးလျှင် နိဗ္ဗာန်ကို ရှာမူကောင်း၏" ဟု အဆွေဖြစ်သော သီရိဝဍ္ဎန အား ပြောကြားတိုင်ပင်၏၊ သီရိဝဍ္ဎနလည်း "ငါကား မစွမ်းနိုင်ပါ၊ သင်စွမ်းနိုင်က ပြုလေသော့"ဟု ဆို၏၊

သရဒလုလင်သည် ရှိသမျှဥစ္စာ ရတနာတို့ကို ပြည်သူလူ အပေါင်းတို့အား စွန့်ခဲ့၍ တစ်ခုသောတောင်ကို မှီလျက် ရသေ့ ရဟန်းပြု၍ နေလေလျှင် မြော်မြင် လိမ္မာကုန်သော သူတို့သည် အတုလိုက်၍ တငွေ့ငွေ့ ရဟန်းပြုကြကုန်သဖြင့် ခုနစ်နှစ်တိုင်လျှင် ခုနစ်သောင်း လေးထောင်သော ရသေ့တို့သည် ဖြစ်ကုန်၏၊ သရဒရသေ့လည်း တပည့်တို့အား ညွှန်ကြား၍ အားထုတ်စေသဖြင့် အလုံးစုံပင် အဘိညာဉ်ငါးပါး၊ သမာပတ်ရှစ်ပါးကို ရကြ၏။

မနောမဒဿီမြတ်စွာဘုရား ကြွလာခြင်း

ထိုအခါ မဇ္ဈိမဒေသ စန္ဒဝတီပြည်ဝယ် မနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူ၍ တပည့်အပေါင်းနှင့်တကွ နေသော သရဒရသေ့ကို မြင်၍ ဗျာဒိတ်ပန်းကို ပေးကမ်းတော်မူခြင်းငှာ တစ်ကိုယ်တော်တည်းပင် ကောင်းကင် ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူ၍ ရသေ့၏ အထံပါး၌ ငှက်နားသကဲ့သို့ သက်တော်မူ၏။ သရဒရသေ့လည်း လက္ခဏာ တော်ကြီး၊ လက္ခဏာတော်ငယ်ကို မြင်လျှင် သဗ္ဗညုဘုရားသာ ဖြစ်လေရာ၏ဟု ကြံဆကာ ကိုယ်တိုင် ခရီးဦးကြိုဆို ရိုသေစွာရှိခိုးလျက် သင့်တင့်သော အရပ်၌ နေ၏။

ထိုအခိုက် ခုနစ်သောင်း လေးထောင်မျှလောက်သော ရသေ့တို့သည်၊ သစ်သီးကို ဆောင်၍ လာကြကုန်၏။ ဘုရားရှင်နှင့် မိမိတို့၏ ဆရာကို မြင်လေသော် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား ဆရာထက် မြတ်သလော”ဟု မေး၏။ သရဒရသေ့လည်း မုန်ညှင်းစေ့နှင့် မြင့်မိုရ်တောင်လို နှိုင်းဆခြင်းငှာ မထိုက်၊ အတုမရ အသဒိသာဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားပေတကားဟု ဆို၏။ ရသေ့အပေါင်းတို့လည်း ခြေရင်း၌ ဦးဖြင့်တိုက်၍ ရှိခိုးကြကုန်၏။ သရဒရသေ့လည်း သစ်သီးကြီးငယ်တို့ဖြင့် ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပြီးသော် တရားတော်ကိုနာ၍ တစ်ဆယ် နှစ်ဂါထာတို့ဖြင့် သဗ္ဗညုဘညာဏ်တော်ကို ပူဇော်ချီးမွမ်းကြ၏။

သံဃာတော်များ ကြွလာခြင်း

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့၏ လာခြင်းကို တောင်းတတော်မူကြောင်းကို သိလေလျှင် သံဃာတော် တစ်သိန်းနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့ ရောက်လာကြ၏။ သရဒရသေ့လည်း တပည့်များကို သိမ်မွေ့နူးညံ့သော ပန်းနေရာဖြင့် ပူဇော်ရမူ ကောင်းရာ၏ ဟု ဆိုလျှင် အားရဝမ်းသာ များစွာသော ပန်းပွင့်တို့ကို ဆောင်၍ ခင်းကြကုန်၏။

အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားလည်း ရသေ့တို့အား များစွာသော ကုသိုလ်ဖြစ် စိမ့်သောငှာ ပန်းနေရာထက်၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး နိရောဓသမာပတ်ကို ဝင်စား၍နေတော်မူ၏။ ဘုရားသခင် သမာပတ်ဝင်စားကြောင်းကို သိလျှင် သံဃာတော် တစ်သိန်းနှင့်တကွ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့လည်း သမာပတ် ဝင်စားကြသတည်း၊ ထိုအခါ သရဒရသေ့သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံးပင် ဘုရားရှင်အား ပန်းထီးကာလျက် သစ်သီးအာဟာရကို မှီဝဲခြင်းမရှိ ပီတိချမ်းသာဖြင့်သာလျှင် နေသတည်း၊

အဂ္ဂသာဝကဆုပန်ပုံ

ဘုရားမြတ်စွာလည်း သမာပတ်မှ ထတော်မူပြီးလျှင် နိသဘထေရ်မြတ်ကို ပန်းနေရာ အနုမောဒနာကို ပြုလော့ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုနောက်မှ ဒုတိယ သာဝကဖြစ်သော အနောမထေရ်ကို ခေါ်တော်မူ၍ ယခင်နည်းတူ စေတော်မူ၏၊ ထိုသို့ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးကို တရားဟောတော် မူစေသော်လည်း ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်မျှ မဂ်ဖိုလ် မရကြကုန်။

ထိုနောက်မှ အနောမဒဿီ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၍၊ ဓေသနာတော်၏ အဆုံး၌ သရဒ ရသေ့မှ တစ်ပါး ခုနစ်သောင်း လေးထောင်သော ရသေ့တို့သည် တန်ခိုး ဖြင့်ပြီးသော သပိတ်၊ သင်္ကန်း ရဟန် က ပရိက္ခရာတို့ကို ရလျက် ရဟန္တာ ဖြစ်ကြကုန်၏၊ သရဒ ရသေ့မှုကား နိသဘထေရ်မြတ်၏ တရားစကား ကြားနေရစဉ်ကပင် ''ဤအရှင်ကဲ့သို့ နောင်ပွင့် တော်မူသော ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်ဝယ် ငါဖြစ်လို၏'' ဟု စိတ်အကြံရှိ၍ သမာဓိကို မရနိုင်သောကြောင့် အရဟတ္တဖိုလ်ကို မရောက်သတည်း။

ဆုထူးကိုပန်ရှယ်စူး

သရဒ ရသေ့လည်း ''အရှင်ဘုရား.... အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ရှိသေမြတ်လေး လုပ်ကျွေးရသော ကောင်းမှု အစုစုံတို့ကြောင့် အရှင်ဘုရား၏ လက်ယာရံဖြစ်သော နိသဘမထေရ်ကဲ့သို့ နောင် ပွင့်တော်မူလတ္တံ့သော ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာဝယ် လက်ယာ ရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရပါလိုသော'' ဟု ဆုတောင်း၏။

ဗျာဒိတ်ပေးတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း အနာဂတံဉာဏ်ဖြင့် ရှုတော်မူ၍ ''အချင်း သရဒ ... ဤကမ္ဘာမှစ၍ ရေသော် တစ်သင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း လွန်သောကာလ ဂေါတမဘုရား ပွင့်တော်မူ လိမ့် မည်၊ ထိုအခါ သင်သည် သာဝကပါရမီတို့၏ အထွတ် အထိပ်သို့ ရောက်၍ ဓမ္မသေနာပတိ သာရိပုတ္တရာဟူသော အမည်ဖြင့် ကြေငြာလျက် လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့၊ သင်၏ ဉာဏ်သည် ပံ့သုပထဝီမဟီမြူကုန်နှင့် မတုနိုင်သည်သာ ဖြစ်လတ္တံ့'' ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

မိတ်ဆွေကို တိုက်တွန်းခြင်း

သရဒရသေ့သည်၊ မိမိတပည့်တို့ ရဟန္တာဖြစ်၍ ဘုရားသခင် နောက်တော်သို့ လိုက်ကြသည်ကို မြင်လျှင်၊ မိမိသည်လည်း ခရီး တစ်ကြောင်းဖြင့် သွား၍ သိရိဝဍ္ဍန သူကြွယ်၏ အိမ်တံခါး၌ ရပ်လေ၏၊ သရဒ ရသေ့သည်၊ မိမိတို့နေရာသို့ ဘုရားသခင် ကြွ တော်မူသည်မှစ၍ ဗျာဒိတ်ရသည် တိုင်အောင် အလုံးစုံသော အကြောင်းကို မြွက်ကြား၍ ''ငါကား လက်ယာရံ အဂ္ဂသာဝက ဆုကို ရပြီ သင်လည်း ငါနှင့်အတူ မကွဲ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက ဖြစ်ရမည့်အကြောင်း ဆုတောင်း၍ ပါရမီဖြည့်လော့'' ဟု ဆို၏၊

ထိုစကား ကြားလျှင် ''ဘုရားသခင်ကို ပင့်ဆောင်ပေးပါ'' ဟု လျှောက်၏၊ သရဒ ရသေ့လည်း ''ငါ့တာဝန်ရှိစေ၊ ပူဇော် သက္ကာရကိုသာ စီရင်လော့'' ဟု ဆိုလေလျှင်၊ ထိုသူကြွယ်လည်း ကြီးကျယ်စွာ သံဃာနှစ်သိန်းခန့်အတွက် ဆွမ်းဟင်း အဖျော်ပူ ဇော်ရန် ပစ္စည်းများကို ခုနစ်ရက်မျှ လောက်အောင်စီရင်၏၊

သရဒ ရသေ့ ပင့်လျှောက်၍ ဘုရားရှင်သည် သံဃာတော် တစ်သိန်းခန့်နှင့်တကွ ကြွ၍ ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏၊ ခုနစ်ရက်စေ့ သောနေ့၌ တရားတော်ကို နာပြီးလျှင် ဘုရားရှင်အား ''အကျွန်ုပ် လည်း ယခုပြုရသော ဤပုည ကောင်းမှုကြောင့် ထိုဂေါတမ ဘုရား ပွင့်တော်မူသောအခါ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက အဖြစ်ကို ရလိုပါသော'' ဟု ဆုတောင်း၏၊

ဘုရားမြတ်စွာလည်း အနာဂတံသညာဏ်ဖြင့် ကြည့်တော်မူ၍ ပြည့်စုံအံ့သော အကြောင်းကို မြင်တော်မူလျှင် ''ချစ်သား၊ သိရိ ဝဍ္ဍန.... ထိုအရှင်ဂေါတမ ပွင့်သောအခါ သင်လည်း မဟာ

မောဂ္ဂလာန် အမည်ရှိသော လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝကကြီး ဖြစ်လတ္တံ့' ဟု ဗျာဒိတ်စကား ကြားတော်မူ၏။

''ချစ်သားတို့ ယင်းသို့ဖြစ်ရကား ငါ့သားတော်ကြီး နှစ်ဦးတို့အား ရွေးတောင်းခဲ့ဖူးသော ဆုအတိုင်းသာလျှင် ငါပေးတော်မူသည်။ မျက်နှာကိုကြည့်၍ အရာပေးတော်မူသည် မဟုတ်'' ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ရွေးဆုတောင်း အကြောင်းကို ဟော တော် မူလျှင် သံဃာတော် အပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရှိကြကုန်၏။

သိဉ္စည်းဆရာ အကြောင်း

ထိုအခါအရှင်သာရိပုတ္တရာ၊အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ဤသို့ ဒွားတော်လျှောက်ကုန်၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် သိဉ္စည်းဆရာ၏အထံသို့ ကပ်ပြီးလျှင်၊ဘုရားအထံတော်သို့သွား၍ မြတ်သောတရားကို ကျင့်ကြကုန်အံ့'' ဟု ဆို၍ ခေါ်ပါသော်လည်း သိဉ္စည်းဆရာက ''ငါအိုးစရည်းနှင့် တူချေသည်၊သူတစ်ပါး အောက်ဝယ် လက်ခင်အိုးငယ်ကဲ့သို့ ပြုခြင်းငှာ မတတ်နိုင်၊ ပညာရှိသော သူတို့သာလျှင် မြတ်စွာဘုရား၊ အထံသို့ သွား၍ ဆည်းကပ်ကြလိမ့်မည်။ ပညာနည်းပါးသော သူတို့ကား ငါ့အထံသို့ ရောက်လတ္တံ့၊သင်တို့သွားလိုမူ သွားလေကုန်ဟု ဆို၍ နေပါသည် ဘုရား'' ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း အခွင့်အားလျှောက်ပတ်သော တရားဒေသနာကို ပြတော်မူခြင်းငှာ—

အသာရေ သာရမတိနော၊ သာရေစ သာရဒဿိနော။
တေ သာရံ နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ ဂေါစရာ-

ဟူသော ဂါထာကို ဟောတော်မူသည်။

အနက်ကား။ ။သာရိပုတ္တ မောဂ္ဂလာန၊ချစ်သား သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ အသာရေ အကျိုးမပေးလတ္တံ့သည် ဖြစ်၍ အနှစ်မရှိသော အယူဝါဒ၌၊ သာရမတိနော၊အနှစ်ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်လေ့ရှိကုန်သော။ သာရေစ၊ အကျိုးပေးတတ် မြတ် သော အကျင့်စရိတ္တာ၌လည်း၊ အသာရဒဿိနော၊ မမြတ်ဟူ၍ ယူလေ့ရှိကုန်သော။ တေ၊ ထိုပညာရှိ ယောင်ဆောင်သောလူမိုက်တို့သည်။ မိစ္ဆာသင်္ကပ္ပ ဂေါစရာ၊ ကာမဝိတက်စသော မှားသောအကြံလျှင် အာရုံရှိကုန်သည်ဖြစ်၍၊ သာရံ၊ အနှစ်ဆိုအပ်၊ မြတ်သော သီလသမာဓိ ပညာတရားကို နာဓိဂစ္ဆန္တိ၊ မရကုန်။

(ဤဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ များစွာသော ပရိသတ်တို့သည် မဂ်ဖိုလ်သို့ ရောက်ကြကုန်သတည်း။)

၂၄။ မြတ်စွာဘုရား ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွတော်မူခြင်း

ကိုးကြိမ်မျှဘုရား ဖပင့်နိုင်းခြင်း

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ ဘုရားသခင် သီတင်းသုံးနေတော်မူခကြောင်းကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး ကြားသိလေသော် အမတ်တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ယောကျ်ား အခြံအရံ တစ်ထောင်နှင့်တကွ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ သွား၍ ငါ့စကားဖြင့် သွားတော်ဘုရားကို ပင့်လျှောက်ချေ၊ အရှင့်ခမည်းတော်သည် အိုမင်းသောအရွယ်သို့ ရောက်ချေပြီ၊ သားတော်ဘုရားကို မတွေ့ မမြင်သည်လည်း ကာလရှည်လေပြီ၊ မသေခင်ကို ဖူးမြင်လိုပါသည်၊ မဖျားမနာကျန်းမာစဉ်က မွေးသည့်ဖခင် ဖူးမြင်ရအောင် ကြွ‌တော်မူပါဟု လျှောက်၍ ငါ့သား ဘုရားကို ပင့်ဆောင်ချေ”ဟု စေလိုက်၏၊

ထိုအမတ်လည်း “ကောင်းပြီ”ဟု ဝန်ခံ၍ ဗိုလ်အရံ တစ်ထောင်နှင့်တကွ သွား၍ ဘုရားရှေ့မှောက်သို့ ရောက်သောအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သားတို့ တရားနာခိုက်နှင့်ကြုံ၍ ပရိသတ်စွန်က တရားတော်ကိုနာ၍နေကြသော် ဒေသနာတော်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော ကိလေသာ အစဉ်ပြတ်၍ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သဖြင့် ရဟန်းပြုလိုကြောင်းကို တောင်းပန်ကြလေလျှင် ဟေ်ဘိက္ခု ခေါ်တော်မူ၍ ရဟန္တာ ဖြစ်ကြလေကုန်၏၊ ယင်းသို့ ရဟန္တာဖြစ်ပြီးသော အခါမှစ၍ အရိယာတို့သဘောသည် အလုံးစုံသော ကိစ္စ၌ လျစ်လျူရှုသည်သာ ဖြစ်ရကား သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မှာအပ်သော စကားကို မြတ်စွာဘုရားအား မလျှောက်ကြားပဲ နေလေကုန်၏။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးလည်း သွားလေသောအမတ်တို့ ပြန်ချိန်သင့်၍ ပြန်မလာသော် လိမ္မာသော အမတ် တစ်ယောက်ကို ခေါ်၍ ရှေးနည်းအတူ စေပြန်၏၊ ထိုအမတ်လည်း ဘုရားအထံသို့ ရောက်လျှင် ယခင် သူတို့ကဲ့သို့ ပရိသတ်နှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်ကြ၍ ဘုရားသခင်အား မလျှောက်ကြားပဲ နေကြ၏၊

ကာဠုဒါယီပင့်ခဲ့ပုံ

ဤသို့ ထပ်ကာထပ်ကာ ကိုးကြိမ်တိုင်တိုင် စေပါသော်လည်း သတင်းစကားမျှ မရောက်လာ၍ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးလည်း ဘယ်သူသာလျှင် ငါ့သားဘုရားကို ဖူးမြင်ရအောင် ပင့်ဆောင်နိုင်ပါမည်နည်းဟု ကြည့်လတ်သော် ဖွားဖက်တော် ဖြစ်သော ကာဠုဒါယီအမတ်ကို မြင်၍ “အချင်း ကာဠုဒါယီ သင်သည် ငါ့သားဘုရားကို မြင်ဖူးရအောင် ပင့်ဆောင်နိုင်ပါမည်လော”ဟု မေးလတ်လျှင် “အရှင်မင်းကြီး .. အကျွန်ုပ် ရဟန်းပြုရပါမူ တတ်နိုင်ပါ၏”ဟု လျှောက်ပေ၏၊မင်းကြီ လည်း “သင် ရဟန်းပြုလိုလည်းပြုလေ၊ငါ့သားကိုသာ မြင်ရအောင် ကြံဆောင်ပါလေ”ဟု ဆို၏၊ ကာဠုဒါယီ အမတ်လည်း ဗိုလ်ပါတစ်ထောင်နှင်တကွ သွားလေ၍ ဘုရားခြေတော်ရင်းသို့ ရောက်လျှင် တရားဟောတော်မူခိုက် ကြုံသည်နှင့် ပရိသတ်စွန်က တရားနာလေလျှင် အခြွေအရံ တစ်ထောင်နှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်ကိုရ၍ ဟေ်ဘိက္ခု ချည်း ဖြစ်ကြလေကုန်၏။

ထိုသို့ ကာဠုဒါယီရောက်၍ ခုနစ်ရက်မြောက်ရှိလျှင် နွေဥတု အပြောင်းတပေါင်းလပြည့်နေ့ ကြိမ်၍ ခြောက်ဆယ်မျှလောက်

သော ဂါထာတို့ဖြင့် ကာလသမယကို ချီးမွမ်း၍ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး မှာလိုက်သော သတင်းစကားကို ဘုရားသခင်အား လျှောက်၍ ဆွေတော်မျိုးတော်တို့ကို ချီးမြှောက်ခြင်းငှာ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူပါမည့် အကြောင်းကို ခွင့်တောင်း လျှောက်ထား၏။

ဘုရားသခင်လည်း မာဂဓတိုင်းသား သံဃာတော်တစ်သောင်း၊ ကပိလဝတ်မြို့သား သံဃာတော် တစ်သောင်း ခြံရံလျက် တပေါင်းလပြည့်ကျော် တစ်ရက်နေ့ပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်မှ ထွက်ကြွတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူပုံ

ယင်းသို့ဘုရားကြွလာတော်မူလျှင် ကာဠုဒါယီမထေရ်လည်း သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား သတင်းကြားသိစေခြင်းငှာ မြတ်စွာဘုရားအလျှင်ပင် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွသွားလေ၏။ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးရှေ့တွင် ထင်ရှားပြပေ၏။

မင်းကြီးလည်း ကာဠုဒါယီမထေရ်ကို မြင်လျှင် ရွှင်လန်းသောစိတ် ရှိရကား "ငါ့သား ကာဠုဒါ....အမောင်တို့ ဆရာ မြတ်စွာဘုရားသည် အသင်လိုပင် ကောင်းကင်ခရီးကို ပျံနိုင်သလော၊ ယခုအခါ ဘုရားအဘယ်မှာ ရှိပါသနည်း" စသည်ဖြင့် မေးမြန်း၏။

ကာဠုဒါယီမထေရ်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ အစိမ္ဗြေယျဖြစ်သော ဂုဏ်တော်တန်ခိုးတော်ကို ချီးကျူးမြွက်ကြား၍ ဘုရားသခင်သည် သင်မင်းကြီး ဖူးမြင်စေခြင်းငှာ သံဃာတော် နှစ်သောင်းနှင့်တကွ ကြွတော်မူလာပြီ၊ ယနေ့ မည်သည့်စခန်းသို့ ရောက်ပြီ ဟု ကြား၏။ မင်းကြီးလည်း သားတော်ဘုရား အလို့ငှာ မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို ပြင်ဆင်၍ ကပ်လှူပြီးသော် "သားတော်ဘုရားသည် ကျွန်ုပ်တို့မြို့သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်နန်းတော်က ဆွမ်းကိုသာဆောင်၍ လုပ်ကျွေးတော်မူပါ" ဟူ၍လည်း လျှောက်လိုက်၏။ မထေရ်လည်း ထိုဆွမ်းကို ဆောင်လျက် ကောင်းကင်ခရီးဖြင့်ကြွ၍ ဘုရားသခင်အား ကပ်ပေ၏၊ ဤသို့သောနည်းဖြင့် ကာဠုဒါယီသည် နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း နန်းတော်မှဆွမ်းကိုဆောင်၍လုပ်ကျွေးရကား ခရီးအကြား၌ ဘုရားသခင်သည် ဖခင်မင်းကြီး၏ ဆွမ်းကိုသာ ဘုဉ်းပေးတော်မူရ၏။

ထို့ကြောင့် ကာဠုဒါယီကို—

တေဒဂ္ဂံ ဘိက္ခဝေ မမ သာဝကာနံ ဘိက္ခူနံ
ကုလပ္ပသာဒကာနံ ယဒိဒံကာဠုဒါယီ—

ဟူ၍ "ကုလပ္ပသာဒကတေဒဂ်" အရာ၌ထားတော်မူသတည်း

(၁၀၁)

တန်ခိုးပြာဋိဟာ ပြတော်မူခြင်း

ဘုရားသခင်လည်း တစ်နေ့တစ်ယူဇနာစီကြွ၍ နှစ်လမြောက်သဖြင့် ကပိလဝတ်ပြည်သို့ရောက်တော်မူ၏။ နိဂြောဓသာကီဝင်မင်းသား၏ ဥယျာဉ်အလယ်ဘွင် ဆောက်၍ လှူဒါန်းသော နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ နေတော်မူ၏။

သာကီဝင်မင်းသားတို့သည်လည်း "ဤသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကား ငါတို့အောက် ငယ်စွာ၏၊ ငါတို့ရှိခိုးခြင်းငှာ မထိုက်''ဟု နှလုံးပြု၍ ငယ်ကုန်ငယ်ကုန်သော သူတို့ကိုသာ ရှေ့တင်၍ သွားခစပြီးသော် ကြီးသော သူတို့သည် နောက်မှ နောက်မှ လိုက်၍ ရှိမခိုးဘဲပင် ရှေ့တော်တွင် ထိုင်နေကြကုန်၏၊ထိုအကြောင်းကို မြင်တော်မူသော် ဆွေတော် မျိုးတော်တို့၏ မာန်မာန ကျစိမ့်သောငှာ စိတ်တော်မူရာ ပလ္လင်ထက်၌ စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စားတော်မူ၍ ကောင်းကင်ထက်သို့တက်တော်မူပြီးသော် လက်ယာခြေတော်ကိုဆန့်၍ စင်္ကြံကြွတော်မူလျက် အထက်ကိုယ်တော်မှ မီးလျှံ၊ အောက်ကိုယ်တော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ဝဲဖဝါးတော်မှ မီးလျှံ လက်ယာဖဝါးတော်မှ ရေအယဉ်၊ လက်ယာမျက်လုံးတော်မှမီးလျှံ၊ လက်ဝဲမျက်လုံးတော်မှ ရေအယဉ်၊ ခံထွင်းတော်အပြင် နှာခေါင်းတော် အစဉ်တို့မှ မီး-ရေ အစုံအစုံ အလုံးစုံသော ကိုယ်တော်မှ အညို၊အရွှေ၊အနီ၊အဖြူ၊အမောင်း၊အနက်၊ပြိုးပြက်သော ရောင်ခြည်တော် ခြောက်သွယ်ကို လွှယ်ကာလွှယ်ကာ အဇင္ဍာပြင်လုံးပြည့်မျှ ထွက်ထွန်းစေလျက် အံ့ဖွယ်ဘနန်း ရှုမခန်းသော ယမိုက်ပြာဋိဟာကို ရတနာစင်္ကြံထက်၌ ပြတော်မူ၍ သာကီဝင် မင်းအပေါင်းတို့၏ ဦးခေါင်းထက်၌ ဖဝါးခြေမှုန့်ကို ကြဲစေဘိသကဲ့သို့ ဖြစ်စေတော်မူ၏။

သာကီဝင်မင်းတို့ မာနကျပြီ

ထိုသို့အံ့ဖွယ်သရဲထူးကဲလွန်မြောက်သောတန်ခိုးပြာဋိဟာကို မြင်ကြလျှင် ဖခင် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးလည်း ခြေတော်ကို ဦးဖြင့်တိုက်၍....

"အရှင်ဘုရား၊ ဖွားတော်မူစက ဒေဝိလရသေ့၏ထိပ်ထက်၌ ရွှေစက်စုံတင်သည်ကိုမြင်၍ ဖခင်တစ်ကြိမ်ရှိခိုးပါပြီ။

လယ်ထွန်မင်္ဂလာပြုသောအခါ ကြီးစွာသော ဇမ္ဗူသပြေပင်ရိပ်ဝယ် သိပ်ထားသည်တွင် သစ်ပင်အပေါင်း ပြန်ရိပ်ပြောင်းလျက် သားတော်စံနေသော သပြေပင်ရိပ်ပန်းသည် မယွန်းမရွေ့ ပြကတေ့တည်သည်ကို မြင်၍လည်း ဖခင်တကြိမ် ရှိခိုးပါပြီ။

ဤယခုမှာ တစ်ခါတုံမျှမကြုံစဖူး မမြင်ဖူးဘူးအောင် ထူးသော တန်ခိုးပြာဋိဟာကိုမြင်ပါရ၍ ဖခင်ပူဇော်ပါသည်။ ဤအခါကား သုံးကြိမ်မြောက်သော ရှိခိုးခြင်းပါတည်း" ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ မင်းကြီး ရှိခိုးသည်ကိုမြင်လျှင် ရှိမခိုးဘဲ နေဝံ့သောသူကား မရှိပြီ၊ အလုံးစုံသော သာကီဝင်မင်းအပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းနှိမ်ချလျက် ရှိခိုးကြကုန်သတည်း။

ဘုရားသခင်လည်း ကောင်းကင်မှ သက်၍ ရတနာပလ္လင်ထက်၌ စံတော်မူလျှင်၊ကောင်းကင်အားလုံးမှချီ၍ ပေါက္ခရဝဿမိုးကြီးရွာလတ်၍ အချို့သောသူကား စွတ်၏၊ အချို့သူကား မစွတ်။ ဤ အချင်းအရာကို မြင်လျှင် ပရိတ်သတ် အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းညီးကျူး အံ့မှုးပြောကြားကုန်၏။

ထိုစကားစပ်တွင် ဘုရားသခင်လည်း ယခုသာလျှင် မဟာဆွေတော်မျိုးတော်တို့၏မျက်မှောက်၌ ပေါက္ခရဝဿမိုး ရွာစေသည် မဟုတ်သေး၊ ရှေးသောကာလဝေဿန္တရာမင်းကြီး ဖြစ်စဉ်ကလည်း ဤနည်းဟူပင် ရွာသွန်းဖူးပြီဟု မြွက်ချီတော်မူ၍ နာလိုသောသူ အပေါင်းတို့ တောင်းပန်ကြ၍ ကဆုန် လပြည့်ကျော်တစ်ရက် အင်္ဂါနေ့ညချမ်း သုံးချက်တီးအခါတွင် ဂါထာတစ်ထောင်ကျော်ရှိသော ဝေဿန္တရာ ဇာတ်တော်ကို ဟောတော်မူ၏။

တရားဓမ္မနာကို ကြားနာပြီးသော်....

ဆွမ်းခံလှည့်လည်ခြင်း

ဘုရားကိုယ်ခတော်မြတ်လည်း ထိုည၌ကုန်လျက်နံနက်သောအခါ ''များစွာသောနောင်တော်ဘုရားတို့သည် အိမ်စဉ်လည်ပတ်၍ ဆွမ်းခံရပ်တော်မူကြသောအဖြစ်ကိုမြင်၍ ငါဘုရားလည်း နောင်တော်များ၏ ပဋိပတ်ကိုချီးမြှောက်အပ်ပေသည်'' ဟု နှလုံးပြုတော်မူ၍ သံဃာတော်နှစ်သောင်းနှင့်တကွ မြို့တွင်းသို့ဝင်၍ အိမ်စဉ်အတိုင်းဆွမ်းခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ သာကီဝင်မင်းအပေါင်းနှင့်တကွ ကပိလဝတ်ပြည်လုံး ရုံးရင်းတက်မျှအုတ်အုတ်ကျက်ကျက် လက်အုပ်ချီ၍ ကိုယ်စီကိုယ်ငှ ပြောကြအံ့သြကြကုန်သည်။

ထိုအသံကို ယသောဓရာမင်းသမီးကြားလတ်သော် ''မောင်တော်မင်းသားသည်သိကြားမင်း၏ အသရေကဲ့သို့ ခြွေရံဝန်းရံလျက် ဆဒ္ဒန်ပြောင်သွင် ရွှေထမ်းစင်နှင့် အစဉ်သွားမြဲဖြစ်ပါလျက် ယခုခွက်လက်စွဲ၍ဆွမ်းခံ၏ ဟူသည်မှာ တင့်တယ်ပါလိမ့်လော'' ဟု နန်းပြူတင်းကိုဖွင့်၍ မျှော်လင့်လေသော်-

ရောင်ခြည်တော်ခြောက်ဆိုင်သည် တစ်ပြိုင်နက်ထွန်းလင်းလျက် သင်းကျစ်တော်ဖျားမှ ဖဝါးတော်အပြင်တိုင်အောင် မအံ့သြနိုင်သော ဘုရားအသရေမြင်၍ (နရသီဟ)မည်သောရှစ်ဂါထာတို့ဖြင့်လွန်စွာချီးမွမ်းလျက် လွမ်းမောဆွတ်လွတ်ကြည်ညွတ်မြတ်နိုးလှသဖြင့် ပရိဒေဝသဘောဖြစ်၏။

ထို့နောက်မှ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံသွား၍ ''အရှင့်သားသည် သားမယား မိဘကိုမျှ အားမနာ၊ ဝမ်းစာရှာအံ့သောငှာ အိမ်တကာရှေ့၌ရပ်၍သာ၊ စားစရာကိုတောင်းသည်မှာ ကောင်းပါသလော'' ဟု လျှောက်၏။ ခမည်းတော်မင်းကြီးရုတ်ချည်းထ၍ ပုဆိုးစကို လက်ဖြင့်မလျက် နန်းတော်မှ အဆောတလျင် သက်ပြီးသော် သားတော်ဘုရားအနီး၌ ရပ်၍ ''အရှင်ဘုရား........အဘယ့်ကြောင့်အကျွန်ုပ်အား အရှက်ခွဲပါသနည်း အဘယ်အကျိုးကိုမျှော်၍ တစ်အိမ်တစ်လုပ် ဝမ်းစာရှာဘိသနည်း၊ ဤနှစ်သောင်းမျှသောသံဃာကို ဒကာတော် မကျွေးနိုင်ဟုထင်ဘိသလော''ဟူ၍လျှောက်၏။

ဘုရားသခင်လည်း "ဖခင်မင်းကြီး... ....ဤဆွမ်းခံသောအရာသည် ငါတို့အနွယ်အဆက်မှလာသော အကျင့်ပေတည်း" ဟု မိန့်တော်မူလေလျှင်-ခရီးအလယ်၌ ရပ်တော်မူလျက်....

ဥတ္တိဋ္ဌေ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ ဓမ္မံ သုစရိတံ စရေ။
ဓမ္မစာရီ သုခံ သေတိ၊ အသ္မိံ လောကေ ပရမှိစ ...

ဟူသောဂါထာကို ဟောတော်မူ၏။

အနက်ကား-မဟာရာဇာ၊ခမည်းတော်မင်းကြီး၊ဥတ္တိဋ္ဌေ၊ ဘုရားစဉ်လာ ကျင့်ရာမချွတ် ဆွမ်းခံဝတ်၌၊ နပ္ပမဇ္ဇေယျ၊ မမေ့မလျော့ရာ။ သုစရိတံ၊ ကောင်းစွာကျင့်အပ်သော။ ဓမ္မံ၊ ကုသိုလ်ဆယ်ပါးတရားမူရှိ ဗောဓိပက္ခိယမြတ်ဓမ္မကို၊ စရေ၊ အမြဲမကွာကျင့်ပေရာ၏၊ ဓမ္မစာရီ၊ ကုသိုလ်တရား အားထုတ်၍ ကျင့်လေ့ရှိသောသူသည်။ အသ္မိံ လောကေစ၊ ဤပစ္စုပ္ပန်ဘဝ၌လည်းကောင်း၊ ပရမှိစ၊ တမလွန်ဘဝ၌လည်းကောင်း။ သုခံ၊ ချမ်းသာစွာ။ သေတိ၊ နေရ၏။

ထိုဂါထာ၏ အဆုံး၌ မင်းကြီး သောတာပန်တည်လေ၏။ ထိုသို့သောတာပန်တည်ပြီးသော်၊မင်းကြီးလည်း သပိတ်တော်ကို လှမ်း၍ ရွှေနန်းပြသာဒ်သို့ပင့်လေ၏။ နန်းတော်သို့တက်ပြီးလျှင် ခြင်္သေ့ခံသော ရာဇပလ္လင်ထက်၌ နေ၍....

ဓမ္မဥ္စရေ သုစရိတံ၊ န နံ ဒုစ္စရိတံစရေ ...

အစရှိသော ဂါထာကို ဟောရာတွင် မင်းကြီး သကဒါဂါမ်တည်လေသည်၊မိထွေးတော်လည်းသောတာပန်တည်လေသည်။

● ယသောဓရာတိုက်ခန်းသို့ကြွခြင်း

ယင်းသို့ ရွှေနန်းဥကင် ရာဇပလ္လင်ထက်၌တက်စံတော်မူလျှင် အလုံးစုံသော မောင်းမမိဿံ ခြွေရံကိုယ်လုပ်တို့သည် အုက်အုတ်ကျက်ကျက်မျှလာကြကုန်၍ ရှိခိုးပူဇော်ကြကုန်၏။ ယသောဓရာဗိမ္ဗာဒေဝီသည် ပူဇော်ခြင်းငှာ မထွက်လာ၍ များစွာသော နန်းသူ-နန်းသား တို့က " သခင်မ ထွက်ကြွတော်မူ၍ သုံးလူ့သခင်ကို ဦးတင်ပူဇော် ဖူးမြော်ပါလော့" ဟု လျှောက်ကြသော်၊ "အကယ်၍အကျွန်ုပ်ကျေးဇူး ရှိသည်ကို ထောက်မြော်၍ သနားတော်မူပါလျှင် ကိုယ်တော်ဝင်၍ ကြွလာပါလိမ့်မည်၊ ဤသို့ ကြွလာမှ ပူဇော်ပါတော့မည်" ဆို၍သာ နေ၏။ ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အားလျှောက်ကြားကြသော်၊ခမည်းတော် မင်းကြီးအား သပိတ်ကို ကမ်းတော်မူ၍ နှစ်ဦးသော အဂ္ဂသာဝကတို့ကိုခေါ်တော်မူလျက် ယသောဓရာမင်းသမီး၏ နေရာတိုက်ခွင်သို့ဝင်တော်မူ၍—

"ယနေ့ ယသောဓရာ မင်းသမီးကို အလိုရှိတိုင်း ရှိခိုးစေ၊ မည်သူအားမျှ တစ်ခွန်းစကား မတားဆိုကြလင့်"

ဟု မိန့်တော်မူ၍ ရတနာသလ္လန်ထက်၌ တက်စံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ယသောဓရာမင်းသမီးသည်လည်း ပန်းကြီးခုံမင်စွာ လာ၍ ခြေဖဝါးမျက်တော်ကို လက်ဖြင့်ပိုက်လျက် ဖမိုးတော်ထက် ၌မျက် နှာ ဦး ခေါင်း ကို ထား ၍ ဖ ဝါး တော်မြတ် ကို နမ်းကာနမ်းကာ ခြင်းရာစကားဘယ်သည်များမှ မကြားနိုင်စွာ မျက်နှာမျက်ရည်မဆည်နိုင်ပြီး ဖြိုင်ဖြိုင်စီးလျက် သက်ကြီးရှိုက်ငင်ဘဝင် ပြောင်းပြန် လန်လုမတတ် ဆံပင်ဖြင့် ပွတ်သပ် ပါးဖြင့် အပ်၍ အထပ်ထပ် ရှိခိုးလေသတည်း။

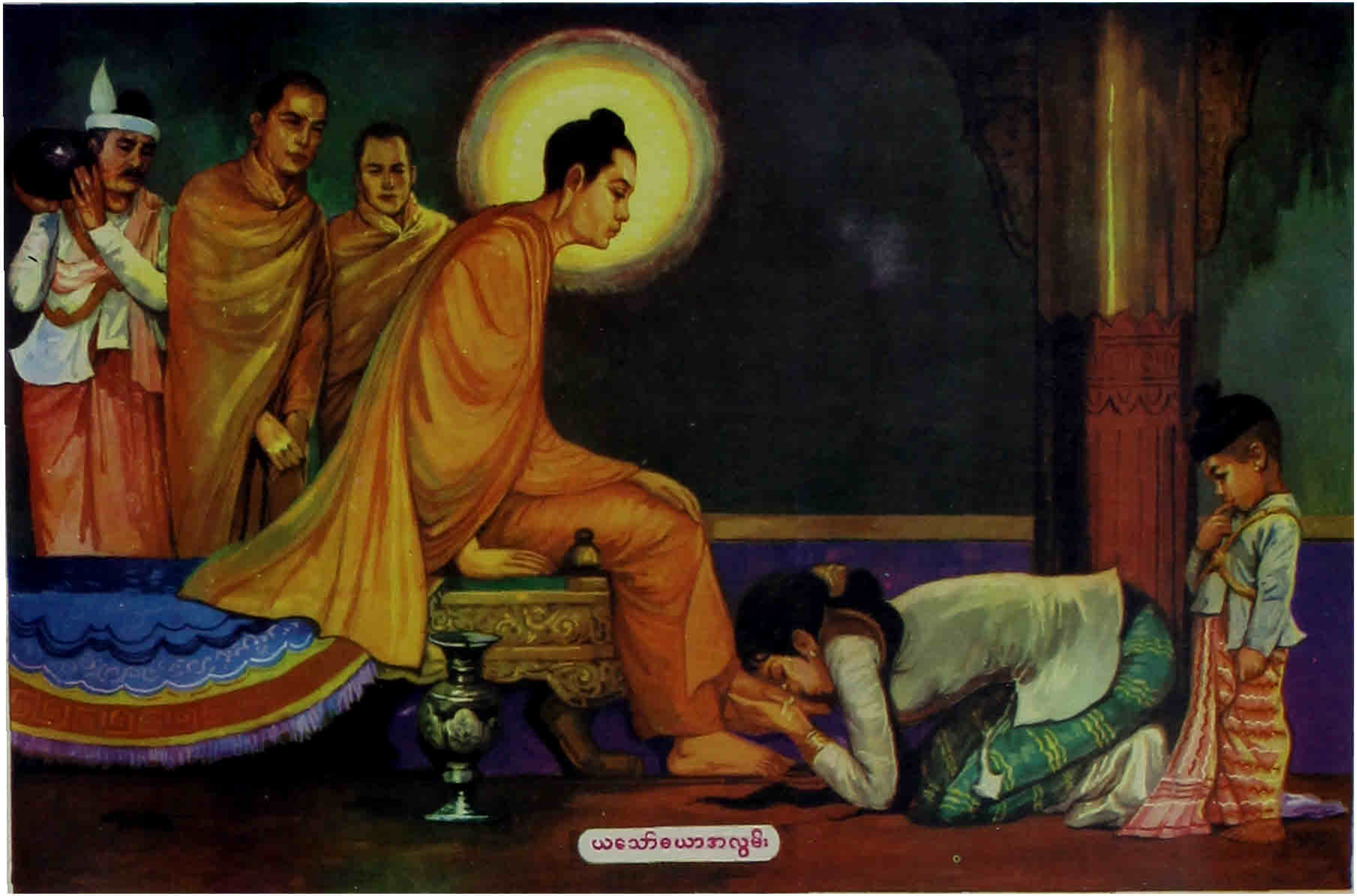
ယသော်ဓယာအလွမ်း

၂၅။ ညီတော်နန္ဒမင်းသား ရဟန်းပြုခြင်း

စန္ဒကိန္နရီ ဇာတ်တော် ဟောကြောင်း

ထိုအခါခမည်းတော်မင်းကြီးက "အကျွန်ုပ်သမီးသည်သားကြီးဘုရားကို အလွန်စုံမက် နှစ်သက်လေးမြတ်ပေသည်။ သားဘုရား ထွက်သွားတော်မူသော်လည်း ရှိခဘော်မူစဉ်က ပြုပြင်ခယမြဲဖြစ်သော ဝတ်ကို မချွတ်မယွင်းစေရ၊ ညတိုင်း နေ့တိုင်း ပြုပေသည်။ သားဘုရားသည် ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ပြီဟု ကြားသည်မှစ၍....

အကျွန်ုပ် သမီးလည်း ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကိုသာ ဝတ်ပေသည်။ သား ဘုရားသည် တစ်ထပ်သာ စားသည်ဟု ကြားသည်မှစ၍အကျွန်ုပ်သမီးလည်းတစ်ထပ်သာစားပေသည်။ သားဘုရားသည် မြတ်သော အခင်း နေရာကို ပယ်သည်ဟုကြားသည်မှစ၍ နိမ့်သော ညောင်စောင်း၌သာ အိပ်ပေသည်။ သားဘုရားသည် ပန်းနံ့သာမျိုး အခိုးအထုံတို့၌ တပ်မက်ခြင်း မရှိဟု ကြားသည်မှစ၍ ပန်းနံ့သာတို့၌ တပ်မက်ခြင်းကိုမပြုပေ။

အဆွေအမျိုးဖြစ်သော မင်းညီ မင်းသား သူတစ်ပါးတို့ မြှောက်စား မြတ်လေးစွာမွေးမြူပါအံ့ဟု သတင်းစကားကြားပါသော်လည်း တစ်ယောက်ကိုမျှ ပြန်၍မကြည့်ပေ။

ဤသို့ အကျွန်ုပ်သမီးသည် စောင့်ထိန်းပေသည်"ဟု ချွေးမတော်၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို ချီးကျူးလျှောက်ထားရာတွင်--

ရှေးသောအခါ စန္ဒကိန္နရီဖြစ်သောအခါက ဆွေညာမိဘ စောင့်သူမရှိပဲလျက် မိမိကိုယ်ကို မိမိစောင့်သဖြင့် ကာလ ရှည်မြင့်စွာ ကြင်နဖူးပြီ"ဟု စန္ဒကိန္နရီဇာတ်ကို ဟောတော်မူ၏။

ငါးပြာမင်္ဂလာ ကျင်းပရာနေ့

သုဒ္ဓေါဒနမင်းတရားလည်း ငါ့သားတော်ကြီးလည်း ရှေထီးရှေနန်း တိုင်းခန်း ပြည်ထောင်ကို စိုးဆောင်အုပ်ကွပ်၍ လေးမြတ် စံပယ်ခြင်း တည်းဟူသော လူမင်းတို့၏စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ငြီးငွေ့သည်မှန်ချေပြီ၊ နောင်သောအခါ ငါ့ရိုက်ရာကို အုပ်ချုပ်၍ မင်းလုပ် စိမ့်သော ငှာ သားတော် နန္ဒ မင်း သား ကို နှမတော် ဇနပဒကလျာဏီနှင့် စုံဖက်၍ အိမ်ရှေ့ နှင်းမည်ဟု ကြံ၍၊ ဘုရားသခင် ရောက်၍ သုံးရက် မြောက်သော နေ့၌ ညီတော်နန္ဒမင်းသား၏ (၁)အိမ်တက်မင်္ဂလာ၊ (၂)ဥဿျောင်ထုံး မင်္ဂလာ၊ (၃)သင်းကျစ်ဆောင်းမင်္ဂလာ၊ (၄)ထိမ်းမြားမင်္ဂလာ၊ (၅) အိမ်ရှေ့ထီးဆောင်းမင်္ဂလာ၊ ဤငါးပြာသော မင်္ဂလာသဘင်သည် ဖြစ်၏။

မြတ်စွာ ဘုရားလည်း မင်္ဂလာ မကျွပ်၌ ထူးမြတ် သော မင်္ဂလာတရားကို ဟောကြားပြီးသော် ညီတော်နန္ဒမင်းသားအား သပိတ်တော်ကိုကမ်း၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း ဘုရား၌ ရိုသေခြင်း ပြင်းသဖြင့် မငြင်းဆန်သာပဲ၊ နောက်တော်ရံက သပိတ်ထမ်းပိုက်၍ တစိုက်စိုက်လိုက်ရလေ၏။

မင်းသမီးကား မောင်းမမျာ က "သခင်မဖျား၊ မောင်တော်ကို သူ့နောင်တော် ရဟန်းက သပိတ်ထမ်း ခေါ်ချေသည်" ဟု လျှောက်ကြားကြလျှင် ဇနပဒကလျာဏီသည် လျင်မြန်စွာ "အရှင်သား၊ ရှည်လျားစွာ မနေပါလင့်၊ လျင်စွာ ပြန်ခဲ့ပါသော့"ဟု လျှောက်လိုက်၏။ ထိုစကားသည် နန္ဒမင်းသား၏ သည်းကြား ဝမ်းပြင်၌ တံကျင်လျှိုသကဲ့သို့ ပါ၏။

ကျောင်းတော်သို့ ရောက်လျှင် ''ညီတော်နန္ဒ....ရဟန်းပြုနိုင်ပါမည်လော''ဟု မေး၏။နန္ဒမင်းသားလည်း ဘုရားရှင်၌ ရိုသေကြောက်ရွံ့ခြင်းကြောင့် ''ပြုပါမည်''ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားရှင်လည်း ရှင်သာရိပုတ္တရာအား ညီတော်ကို ရဟန်းပြုစေ၏။

ဇနပဒကလျာ၏ မှာစကားကြားယောင်

မင်းသားလည်း ထိုနေ့မှစ၍ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ရောက်သည့်တိုင်အောင် နေ့တိုင်း၊ နေ့တိုင်း၊ စက်မွေ့တိုင်းပင် နှမတော်မှာစကားကိုသာကြား၍ စားမဖြောင့် စက်မပျော်ရှိ၏။

သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ နေသောအခါ ''ငါသည် သာသနာ၌ ချမ်းသာမရနိုင်ပြီ၊ လူထွက်၍ ထီးဆက်နန်းရာကို ခံစံတော့မည်''ဟု သီတင်းသုံးဖော်တို့အား ပြောကြား၍ ဘုရားသခင်အား နားတော် လျှောက်ကြ၏။

ကိုယ်တော်မြတ်လည်း ညီမင်းနန်ကို ခေါ်တော်မူလျက်''လူထွက်လိုသည်ဟု ငါကြားတော်မူသည်၊ မှန်သလော''ဟု မေးတော်မူ၍ မှန်ကြောင်းကို လျှောက်လေလျှင် ''ငါ့ညီခင်....သင်အဘယ်အကြောင်းအရာကြောင့် သာသနာ၌ မမွေ့လျော်ဘိသနည်း''ဟု မေးတော်မူပြန်၏။

နန္ဒမင်းသားလည်း ''နှမတော် ငိုယိုကာနှင့် အမြန်ပြန်လာပါဟု မှာလိုက်သောစကားသည် အသည်းကြား၌ ချပ်လျက်ပါသကဲ့သို့ရှိ၍ နှမ်းရိညှိုးချုံး နှလုံးမရွှင်နိုင်ပါသောကြောင့် လူထွက်လိုပါသည်''ဟု လျှောက်လျှင် ''သင်ငြီးငွေ့လျှင် ဒေဝစာရီ ချီတော်မူရာ ငါနှင့် လိုက်လှည့်''ဟု ညီတော်၏ လက်ရုံးကို ကိုင်ပြီးလျှင် မြိုင်စခန်းသို့ ခေါ်၍ ကြွတော်မူ၏။

မျောက်အိုမနှင့် ဇနပဒကလျာ

တောခရီး၌ မီးလောင်ပြင်စု တစ်ခုသော သစ်ငုတ်တိုဝယ် အိုမင်းဆိုးရွာ မေးပါးရှုံ့တွန့် နှာလွန့်ဖြိုးဖြိုး အရိုးပြိုင်းပြိုင်း ခါးကိုင်းကိုင်းနှင့် လူတိုင်း စက်ဆုပ်ဖွယ်ရှိသော မျောက်မတစ်ခုကို မြင်လျှင် ထိုတွင်ရပ်လျက် လက်ညှိုး ညွှန်တော်မူပြီးသော်- ''ထိုမျောက်မနှင့် ဇနပဒကလျာ ဘယ်သူက သာသနည်း''ဟု မေးတော်မူ၏။ ညီတော်လည်း အလွန်ဝမ်းနည်းရကား သည်းစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်းလျက် ''ရဟန်းမင်းသည် ကိုယ်ချင်းမစာ မညှာမရှု ပြုတော်မူဘိသည်''ဟု လျှောက်သော် ကိုယ်တော်မြတ်က ''ငါ့ညီသဘောကို သိလို၍သာ ငါကျီဆယ်သည်။ စိတ်မငယ်နှင့် (ဝမ်းမနည်းနှင့်)ဟု မိန့်တော်မူပြီးလျှင် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ တက်ကြွတော်မူ။

နတ်လမ်းမသို့ ရောက်သောအခါ ခိုခြေ အသွင်နီ လှသင် တောက်ပ အလွန်လှသော အဆင်းအရောင် ရှိကုန်သော ငါးရာမျှလောက်ကုန်သော နတ်သမီးတို့ကို ခရီးရင်ဆိုင် တွေ့ကြသဖြင့် ပြတော်မူပြီးသော်-

''ညီတော်နန္ဒ'' ယခုမြင်သော ဤနတ်ကညာတို့နှင့် ဇနပဒကလျာ၏သည် ဘယ်သူသာ၍ ဆင်းဝါလွန်ကျူး အထူးတင့်တယ်ဘိသနည်း''ဟု မေးတော်မူပြန်၏။ ညီတော်မြတ်လည်း ရှေ့ဘုန်းတော်ရှင် သခင်ဘုရား ''ငါးရာမျှလောက်သော ဤနတ်သမီးတို့နှင့် စာနာပါမူ သာကီဝင် ဇနပဒကလျာ၏သည် မီးလောင်ရာ မြေအပြင်တွင် ယခင် ပြတော်မူခဲ့သော မျောက်အိုမနှင့်သာ တူပါတော့သည် ဘုရား''ဟု လျှောက်ထား၏။

နတ်သမီးရည်မှန်း ကမ္မဋ္ဌာန်း

ဘုရားသခင်လည်း ''ညီတော်နန္ဒ....ငါ့သာသနာ၌ ကောင်းစွာ ကျင့်ဘိလော့၊ ဤနတ်သမီးများသည် သင့်ထံသို့ ခစားစေတတ်သော အတတ်ပညာကို ငါပေးတော်မူအံ့''ဟုဆို၍ ထိုနတ်ပြည်မှ ပြန်လည်တော်မူ၍ ကျောင်းသို့ရောက်သောခါ လက္ခဏာရေး သုံးပါးနှင့်စပ်သော တရားဒေသနာကို ဂါထာဖွဲ့သီ၍ ပေးတော်မူသဖြင့် နေ့ညဉ့်မခြား ထိုင်လျက်သာလျှင် နတ်ကလျာတို့ လာအောင် ရည်မှန်း၍ စီးဖြန်းသရဏ္ဍာယ်၏၊ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့က ပြက်ရယ်ပြု၍ ကျီစယ်ကြသော် ရှက်ရကား ကွယ်ဝှက်ရာ၌နေ၍ စီးဖြန်း၏။

ရဟန္တာဖြစ်လေပြီ

ထိုသို့ စီး ဖြန်း ဖန် များ သ ဖြင့် တရားတော်၏အနက်အဓိပ္ပာယ်သည် မျက်စိဝယ်မြင်သကဲ့သို့ထင်ရကား များမကြာမြင့်မီပင် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ နန္ဒမင်းသားလည်း ထိုညဉ့်လွန်လျှင် ဘုရားသခင်ထံသို့ ကပ်၍ ''နတ်သမီးများကို အကျွန်ုပ်မလိုပါပြီ၊ ဤမျှလောက်သော ကာလပတ်လုံး အဆုံးမရှိသော ဒုက္ခကိုရခြင်း၏ အကြောင်း၌သာလျှင် ပျော်ရွှင်နေမှားဘိ၍ ယခုမှသာ ဒေသနာဖြင့် ဖြောင့်စွာသောလမ်းကို မြင်ပေသည်။ သံသရာ၏အဆုံးသို့ ရောက်ပေသည်။ မှောက်အပ်သောဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ ရှိပေသည်''ဟု သဗ္ဗညု၏ ကျေးဇူးတော်ကို ချီးမွမ်း၍ လျှောက်၏။

ဘုရားရှင်လည်း ''သင်သည် နတ်သမီးကို အလိုမရှိပါမူ ငါ၏ဝန်ခံခြင်း ငြိမ်းတော့သည်' ဟု မိန့်တော်မူ၍ ''ယဿ ကာမပင်္ကော တိဏ္ဏော''စသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အနက်ကား-ယဿ၊ အကြင် ရဟန္တာသည်။ ကာမပင်္ကော၊ ကာမဂုဏ် တည်းဟူသော ညွန်ပျောင်းကို၊ တိဏ္ဏော၊ ကူးမြောက်ပြီး၊ ကာမကဋ္ဋကော၊ ကာမဂုဏ်အာရုံတည်းဟူသော ဆူးငြောင့်ကို။ မဒ္ဒိတော၊ ချိုးနှိပ်အပ်ပြီး၊ မောဟက္ခယံ၊ မောဟ၏ ကုန်ရာဖြစ်သောနိဗ္ဗာန်သို့။ အနုပ္ပတ္တော၊ အစဉ်ရောက်ပြီး၊ သော၊ ထိုရဟန်းသည်။ သုခဒုက္ခေ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ၌။ နဝေဓတိ၊ မတုန်မလှုပ်။

ဘာဝနာ၏စမ်းအား

ဤသို့ အရှင်နန္ဒရဟန္တာဖြစ်၍ နှစ်ရက် သုံးရက်မြောက်လျှင် သံဃာတော်တို့လည်း ဤသို့ မေးကြကုန်၏။ ''ငါ့ရှင်နန္ဒ၊ သင်သည် သာသနာ၌ လွန်စွာဆန့်ကျင်၏ဟူသည်၊ ယခုမူကား အသို့နည်း'' စသည်ဖြင့် မေးကြကုန်သော်၊ ''အဆွေသံဃာတော်တို့၊ အကျွန်ုပ်သည် လူ၏ဘဝကို တောင့်တခြင်း ကင်းပါပြီ''ဟု ပြော၏။ ထိုစကားကို မယုံစား၍ ဘုရားရှင်အား လျှောက်လေသော်၊ ဘုရားရှင်လည်း'' သင်ချစ်သား တို့ နန္ဒမင်းသားသည် ရှေးရှေးသောနေ့များက ပျက်ပြားသော အမိုးအကာရှိသော အိမ်နှင့်တူသည်။ ယခုမူကား လုံခြုံစွာမိုးကာပိတ်ဆို့အပ်သော အိမ်နှင့် တူလေပြီ၊ ကိလေသာ ဟူသော နေပူ၊ လေပြင်း၊ လေညှင်းပေါက်တို့သည် မဖောက်ထွင်းနိုင်ပြီ'' ဟု ပြတော်မူခြင်းငှာ ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူရာဝယ် များစွာသောသူတို့သည် အကျွတ်တရားကို ရကုန်သတည်း။

၂၆။ သားတော်ရာဟုလာမင်းသား ရှင်ပြုခြင်း

သားတော်ကို အမွေတောင်းစေပုံ

ထိုနောက်မှ ခုနစ်ရက် မြောက်သော အခါ ရာဟုလာမယ်တော်သည် သားတော်ကို အမွေတောင်းစေလို၍ ချစ်သား "သားမောင့်ဖခင်ကျေးဇူးရှင်သည်၊ တစ်ယူဇနာ သုံးဂါဝုတ်မျှကြီးကျယ်လှသော ရွှေအိုးလေးလုံးတို့သည် ရှိကုန်၏။ သွား၍ အမွေတောင်းချေလော့"ဟု စေလွှတ်လိုက်လေ၏။

ရာဟုလာ ရှင်ပြုရပုံ

ရာဟုလာမင်းသားလည်း ဘုရားသခင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး၍ ကြွတော်မူလေသော် နောက်တော်က ကပ်၍ သင်္ကန်းစကိုင်လျက် "ဖခင်ရဟန်းမြတ်၊ အကျွန်ုပ်အား အမွေသနားတော်မူပါ"ဟု တောင်းကာတောင်းကာ လိုက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားလည်း "ငါ့သားရာဟုလာသည်ဥစ္စာအမွေကိုအလိုမရှိအပ်၊ ထိုဥစ္စာကား ဝဋ်တရား၌ ရှည်လျားစွာကျင်လည်ရကြောင်း မကောင်းသော အဆောက်အဦးသာဖြစ်သည်၊ မောင့်ဖမြတ်စွာ ငါဘုရားသည် ကြိုးစားကုပ်ကပ်၍ ရှာသဖြင့် မဟာဗောဓိပင် ပလ္လင်ရွှေဘုံ၌ အလုံးစုံ ရအပ်သော လောကုတ္တရာဓမ္မအမွေကိုသာ ငါပေးတော်မူမည်"ဟုမိန့်တော်မူပြီးလျှင် အရှင်သာရိပုတ္တရာကို ခေါ်တော်မူ၍–

"ဤရာဟုလာမင်းသားကို ငါ့အမွေသနားတော်မူလိုသည်၊ ရှင်ပြုဘိသော့"ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည်ဆံရိတ်၍ သင်္ကန်းဝတ်ရ၏။ အရှင်သာရိပုတ္တရာသည် သရဏဂုံပေး၏။ အရှင်မဟာကဿပသည် ဩဝါဒဆရာဖြစ်၏။

ခွင့်မရက ရှင်ရဟန်းမပြုရ

ထိုသို့ သားတော်၊ မြေးတော်တို့ကို ရဟန်းပြုလေလျှင် ဖခင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားသည် နှလုံးမသာ ကြီးစွာသော ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်၍ ဘုရားသခင်အထံသို့ လာပြီးသော်။

သားတော်ဘုရားသည် ငယ်စဉ်ကပင် လေးဝသောနိမိတ်ကို မြင်၍ လူ့ခွင့်၌ မပျော်မြန်းပဲ ရဟန်းပြုလိမ့်မည်ဟု ပုဏ္ဏားတို့ ဖတ်သော နိမိတ်စကားကို ကြားသည်မှစ၍ ဖခင် နှလုံးမသာ လုံ့လကြီးစွာဖြင့် မခွာမထွက်နိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့ပါသော်လည်း သားဘုရားသည် အကျွန်ုပ်အား မငဲ့ကွက်၊ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုခြင်းကြောင့် ကြီးမားသောဒုက္ခဝန်ကို ကျွန်ုပ် သည်းမခံနိုင်အောင် ရှိရပါပြီ။

သည်နှင့်မနေ နန်းလျာထားသော သားမင်းနန်ကို တစ်ဖန် ဆောင်ယူ၍ ရဟန်းပြုသောကြောင့်လည်း ကြီးစွာသော စိတ်ဒုက္ခ ဖြစ်ရပါသည်၊ သားကြီး သားငယ်ပင် ရဟန်းဖြစ်စေကာမူ မြေးတော် ရာဟုလာ နန်းမှာကျန်ရစ်၍ ဧကရာဇ်မင်းကောင်း ဘေးလောင်းတို့၏။ အနွယ်မပျက် ထီးနန်းကနက်ကို စိုးဆက်စံမြန်းကာ စကြာမင်း အသရေကို ရှုမြင်ရပါမူ စိတ်ကဖြေနိုင်ပါ၏။ သို့ပါလျက် မြေးတော် ရာဟုလာကိုလည်း ဆောင်ယူ၍သာ ရဟန်းပြုခဲ့၏။ ခမည်းတော်မှာ အရိုက်အရာ ခံမည့်သူလည်း မရှိ၊ ရာဇပဝေဏီ အစီအလျဉ်ယုတ်၍ လူ့သစ်ငုတ်ကဲ့သို့ ဖြစ်ချေပြီ။ အကျွန်ုပ်သည် ဘုရား တရား သံဃာကို လွန်စွာလေးမြတ်သောသူ ဖြစ်လျက် အတိုင်းထက်အလွန် ပူပင်ဆင်းရဲ ကြေကွဲခဲ့ပါသည်။ သူတစ်ထူးတို့မှာ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိတော့အံ့နည်း။

အရှင်ဘုရား မိဘများသည် သားမြေးတို့၌ ချစ်ခြင်းသည် ရိုးတွင်းခြင်ဆီကိုထိလျက် တည်ပါသည်ဟု လျှောက်၏။

ဘုရားခင် လိုက်လျှောတော်မူခြင်း

ထိုသို့ လျှောက်လေလျှင် ဘုရားသခင်လည်း မင်းကြီးအား အရားစကား ဟောကြား ညွှန်ပြတော်မူ၍ ပဗ္ဗဇိဘသုတ် ဒေသနာတော်ကို ဟောတော်မူ၏။

ထိုနောက်မှ ဖခင်မင်းကြီးလည်း ဤသို့လျှောက်ပြန်၏။

"အရှင်ဘုရား.... ကြီးမားသော အကျိုးပင် ရှိသော်လည်း မသိမမြင်သော မိဘတို့သည် စိတ်ကို မသိမ်းနိုင်ရာ၊ အကျွန်ုပ် တောင်းပန်ပါသည်။ ယနေ့မှစ၍ မိဘတို့ အနုအညတ် ခွင့်မလွှတ်သော သားသမီးကို အရှင်ဘုရားယူ၍ ရဟန်းမပြုပါလင့်"ဟု လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း ဝန်ခံတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို

န ဘိက္ခဝေ အနနုညာတော မာတာပိတူဟိ ပုတ္တော ပဗ္ဗာဇေ
တဗ္ဗော၊ ယော ပဗ္ဗာဇေယျ၊ အာပတ္တိ ဒုက္ကဋဿ-
ဘူသော သိက္ခာပုဒ်ကို ပညတ်တော်မူ၏။

ခမည်းတော်အနာဂါမ်တည်ခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ဘုရားသခင်သည် နန်းတော်တွင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး၍ အပြီးတွင် ဖခင်မင်းကြီးက "အရှင်ဘုရား - ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်စဉ်က မထင်ရှားသော နတ်သားတစ်ယောက်သည်လာ၍ ရှင်မင်းကြီးသား ဘုရားမဖြစ်နိုင်ပြီ၊ စကြံဦးတွင် ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းစဉ် လဲ၍အသည်းကွဲသဖြင့် သေရှာပြီ"ဟု သုံးကြိမ် လေးကြိမ်ပြောဆိုလေသည်။ ထိုစကားကို အကျွန်ုပ်မယုံပါ၊ ငါ၏သားသည် ဘုရားမဖြစ်ပဲကိုမသေနိုင်ရာဟု ဆိုလိုက်ပါသည်။ ဆိုသည့်အတိုင်းပင် ယခုမှန်ပေသည်၊ ထိုအကြောင်းကို အောက်မေ့၍ အလွန်ဝမ်းမြောက်ပါသည်"ဟု နားတော်လျှောက်၏။ ဘုရားသခင်လည်း 'ခမည်းတော်မင်းကြီး - ယခုဘဝ၌ ပါရမီရင့်လှပြီကို အဘယ်မှာယုံပေအံ့နည်း၊ ပါရမီနုစဉ်သာဖြစ်သေးသော ရှေးလွန်လေပြီးသော ဘဝက မဟာဓမ္မပါလဇာတ်ကို ဟောတော်မူလေ၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးအနာဂါမ် တည်လေ၏။

ဇိနတ္ထပကာသနီကျမ်း ဒုတိယပိုင်း ပြီး၏

နိဂုံး

ဤ ဇိနတ္ထပကာသနီ(ဗုဒ္ဓဝင်)ရုပ်ဝံ့ကို စေတနာလျှင်ရှေ့သွားပြုလျက် ကြိုးပမ်းပြုစုခဲ့ရာတွင် ကျမ်းရင်းကြီး၏ ပထမပိုင်းနှင့် ဒုတိယပိုင်း(ရာဟုလာအမွေတောင်းခန်း)ထိ ဘေးကင်းရန်ကွာကျန်းမာစွာဖြင့် ၁၃၅၂-ခု၊ ကဆုန်လဆန်း ၃-ရက်၊ ၁၉၉၀ ပြည့် ဧပြီလ ၂၆-ရက်၊ ကြာသပတေးနေ့တွင် ရေးသားမှု ပြီးစီး အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

ဆက်လက်၍ ကျန်အပိုင်းတို့ကိုပါ အကျဉ်းပြုထုတ်ဝေရန် ရည်မှန်းထားပါသော်လည်း မိမိကျန်းမာရေး အခြေအနေကို အားမရလှပါ။ သို့ပါသော်လည်း ဇိနတ္ထပကာသနီ ကျမ်းရင်းကြီးကို မဖတ်ရှုနိုင်ကြသေးသော လူငယ်လူရွယ်တို့ အလွယ်တကူ ဖတ်ရှုနိုင်ကြပြီး သားကောင်း သမီးကောင်း ကလေးများဖြစ်ကြစေရန် ရည်သန်၍ ပြုစုထုတ်ဝေအပ်သော စေတနာကံတို့ကြောင့် ဤဇိနတ္ထပကာသနီ ၁၀-ပိုင်းလုံးကို အကျဉ်းပြုကာ သူတော်ကောင်းတို့ လက်သို့ ဘရောက်ပေးအပ်နိုင်ရန် ဘေးကင်းရန်ကွာ ကျန်းမာစွာဖြင့် ပြီးမြောက်အောင် ကြိုးပမ်းနိုင်ပါစေဟု ဆုတောင်းပတ္တနာ ပြုအပ်ပါသတည်း၊

မုဋ္ဌသာသန် စိရံတိဋ္ဌတု။

ကျိုးသဲလေးထပ်ဆရာတော်၏

ဝိနယ္ထပကာသနီ

အကျဉ်းနှင့်

ဗုဒ္ဓဝင်ရုပ်စုံ

ဆန်းညွန့်ဦး ဦးလှခင် နှင့် ပန်းချီ ဦးစန်းလှိုင် တို့ ပြုစုရေးဆွဲပူဇော်ကြပါသည်။

ပထမပိုင်း နှင့် ဒုတိယပိုင်း

(ရာဟုလာအမွေပေးခန်းအထိ)